

FINTA KATA

VERSEI

TÉMA SZERINT ÉS
ABC-SORRENDEN

1

*Képen Kisbárcány község látható, három karéjban erdővel
körülveve. A kép készült: 1945-ben, fotó: Finta Katalin*

1

FINTA KATA VERSEI TÉMA SZERINT ÉS ABC-SORREND BEN

Tartalom:

Elmélkedés	4-től 64-ig
Élőlények és Gyerekeknek	64-től 98-ig
Fohászok és Imák	98-tól 114-ig
Haibun- és Prózavers	115-től 129-ig
Haiku	130-tól 141-ig
Hazafias és	142-től 157-ig
Ünnepi versek	158-tól 171-ig
Humoros	172-től 202-ig
Időmértékes	203-tól 206-ig
Limerick	207-től 217-ig

Bevezető¹

AZT MONDTÁK a fiatalságról, sokan, okos emberek és én igaza adok nekik: Attól még nem lesz öreg valaki, ha megélt valahány évet.

Öregedni annyi, mint lemondani az álmainkról. Az évek ráncossá teszik a bőrt, a lelkesedés hiánya pedig a lelket.

Aki abbahagyja a tanulást, öreg, legyen bár húsz vagy nyolcvan éves. Aki folyamatosan tanul, nem öregszik, inkább marad.

Hol keressük a fiatalság forrását? Nem a testben, amely elhasználódik az élet törvényének

megfelelően. Nem is az érzelmekben, ahol az érzékelés utáni vágy tombol, sem az olyan elmében, amely mindig újabb ismereteket keres. A forrás, amit keresünk, a saját szellemünkben van, ami – mivel kortalan – állandóan táplál az éltető energiával és lehetővé teszi, hogy az időt uralva tanuljunk a múltból és bízunk a jövőbe. Ebből, ami bennünk örök, ebből a rejtett forrásból ered a fiatalság.

„A fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a szellem és a lélek állapota: az akarat- és képzelőerő, az érzelmek intenzitása, a jókedv és a kalandvágy győzelme a lustaságon.

Életünk apró, mellékes feladatai öregítnek leghamarább.

Olyan fiatal vagy, mint reményeid, olyan fiatal, mint az önbizalmad, olyan öreg, mint félelmed.” (Márai)

„Fiatal, mint a hited, Fiatal vagy, amíg befogadod a szépség, az öröm, a merészség, a nagyság, az ember, a föld és a végtelenség hírnökeit.” (Albert Schweitzer)

Igyekezni kell mosolyogni akkor is, ha egyedül vagyunk, még a tükör előtt is. Fiatalon szerezzünk olyasmire, ami kárpótol majd az öregségért.

„Az ember – akár tizenhat éves, akár hatvanhat – csodára szomjazik, elámul a csillagok örökkévalóságán, a gondolatok és a dolgok szépségén: nem fél a kockázattól, gyermeki kíváncsisággal várja, mi lesz holnap, szabadon örül mindennek.” (Albert Schweitzer)

Az álmok vezessenek, álmaink emelnek, szárnyakat adnak az életünknek. Akik álmodnak, azok soha nem kicsik. Nem számít az életkor, a ránk nehezedő évek száma, csak a fiatal szív és fiatal lelkület számít. Ezt hiszem, és vallom! Nagyon gyakran álmodom, szinte minden éjszaka, álmaim időnként kellemesek, többször megálmodtam azt, ami később beteljesedett, volt olyan is, ami nem volt kellemes. Ennyit gondolok én is a fiatalságról. Elhatároztam, hogy a novelláimat, és egyéb prózai művemet sorban, úgy, ahogy a számítógépemben álmodnak, már sorban ABC-rendben, kötetekbe rendeztem; már elküldtem és az elektronikus kiadása folyamatban van.

A prózáknál igyekeztem a teljes ABC-sorrendet követni, azonban úgy döntöttem, hogy verseknél a sorrendet az egyes témák szerint elkülönítve, de azon belül is folytatom. Most kezdtem a munkálatokat a verseknél, még nem tudom, hány kötetben fér el. Arra gondoltam, hogy sok versem még nem lett könyvként kiadva, *nem szeretném, ha életem munkája – elfeledve, elkallódna.* Minden eddigi kötetem az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtár www.mek.oszk.hu „polcán” jelent meg, ezek a kötetek nemsokára az ott lévő köteteim mellé kerülnek.

Kérem, olvassák és fogadják szeretettel:

Készült: 2016. augusztus 11-től szeptember 10-ig.

Szerkesztette: **Finta Kata**

¹ KÉPEN: Novelláskötet dedikálása Salgótarjánban 2012.

ELMÉLKEDÉS

Anyámra emlékezem²

(Balassagyarmat, 2006. május 21.)

Vártál rám repesve,
ott éltem öledbe'.
Megérkeztem – szerettél,
körülvettél örültél.

Pici voltam szoptattál,
kis bölcsőben ringatgattál.
Éhes voltam etettél.
Minden este meséltél.

Kiskoromban pelenkázta,
mosdattál és fürösztöttél,
gyöngéden törölgettél,
simogatva szeretgettél.

Elindultam – követtél,
lépteimre figyeltél.
Kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetél.

Beteg voltam aggódtál,
gyógyítottál-pátyolgattál.
Mikor sírtam vigasztaltál,
bánatomban velem voltál.

Könnyeimet törölgetted,
sebeimet bekötözted,
Gondjaimban osztoztál.
álmomban is vigyáztál.

Tanítgattál, kísérgettél,
becézve ölelgettél.
Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.

---

² **Megjegyzés:** Többek között ezt a versemet is ellopták. A napvilági kollégám találtak rá a Facebook-nál, ahol az illető tolvaj csak a címét változtatta meg és a vers végén egyetlen sor a saját terméke.

Rosszalkodtam – megróttál,
ha jó voltam, dicsértél,
mindig velem éreztél,
ha elmentem integettél.

Imádságra Te neveltél.
A templomba elkísértél.
Sosem voltam egyedül,
mindig nagyon szeretted.

Imáimban megköszönöm,
de meghálálni nem tudom.
Mindezt el nem feledem,
örökké élsz szívemben!

Megjegyzés: Többek között e versemet is ellopták.³ A napvilági kollégám találtak rá a Facebook-nál, ahol az illető tolvaj csak a címét változtatta meg és a vers végén egyetlen sor a saját terméke.

Apám kitüntetése

Történt: Kisbárcány, 2009. augusztus 20

Ezen a nyáron olyan meglepetés
ért, amire nem számíthattam én.
Apukámat, ahol valaha 20 évig
a falu tanulóit oktatta-nevelte,
az ott élők, és a róla megemlékezők
akaratából díszpolgárrá választották.
(A kitüntetésének átvételére
meghívták bátyámat és engem.)

*

Óh, ha megélhetted volna Apám,
2009. augusztus hó 20-án!
Meghatódva utaztunk a faluba;
ahol minket szívélyesen fogadtak;
azok, akik ránk még emlékeztek
szeretetükkel elhalmozni igyekeztek.
Onnan eljöttünk olyan régen,
eltelt hosszú évek alatt annyi
minden történt az életünkben:
a kis falut világháború dúlta fel
és az országot, idegen hatalom
uralkodott a magyar nép felett.

*

---

³ A napvilági kollégám találtak rá a Facebook-nál, ahol az illető tolvaj csak a címét változtatta meg és a vers végén egyetlen sor a saját terméke.

Püspöki mise után vettük át
a falu kis templomában apánk
díszpolgári kitüntetését, utána
életútjáról-, munkásságáról,
megemlékeztek és elszavalták
valaha régen ott írt versét.
Utána pazar lakomával kínáltak,
finom falusi húslevessel, benne
kézzel gyúrt tésztával, majd többféle
sülthússal-salátával, és mindenféle
körettel. Aztán tálaltak édességet:
tortát, finom házi réteseket.

*

Bátyámmal a falut végigjártuk,
találkoztunk ismerősökkel, de
a házat, ahol születtem,
már sehol nem találtuk,
helyén csak meghatottan álltunk,
ahol valaha az iskola volt, mellette
a tanító-lakás, ahol születtem.
A ház falait már lebontották
mert az idő vasfoga szétmarta.
Kívülem nem hiányzik másnak,
csak én állok ott most meghatódva.
Helyén út épült Bede-pusztára,
amelyet Kisbárkányhoz csatoltak.
Eszembe jutott gyermekorom,
amikor ott oly' boldog voltam,
felvillantak bennem az emlékek,
melyek ma is kincsei életemnek.
Szemem előtt a régi kis falut látom:
ahol ablakon át figyeltem a világot;
onnan gyönyörködtem a szép tájban,
ábrándozva néztem a kék eget,
az Égen futó bárányszerű felhőket,
a borús égen a sötétlő fellegeket,
vagy a távolban hosszan elnyúló,
s egymás mögé bújó nagy hegyeket.
Onnan éppen szemben sorakozva
a Cserhát- és a Mátra nyúlványai
tornyosulnak, kék-zöld árnyalatban pompáznak,
ahova visszaszállnak a gondolataim...
Ott láttam meg a napvilágot,
ahol kiskoromban boldogan éltem,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

Aranyló búzatáblák...⁴

2013. június 29

Szegény ország, Magyarország, amit várhat?
rossz vágányra tért, népessége nyomorog,
csak álmában látja jobblétét s a holnapot.

Igazságot vezetőik leplezik,
sokkal több van hazugságból, mint elég!
Nyomor, szegénység, félelem
és sértegetés járja, kinek jó ez?

*

Húsz éven át kirabolták, pusztították a haza vagyonát,
annyi hazugság hangzott el, hogy elveszett a bátorság.
Milyen lét az, hol sok kiskirály mellett a népesség éhezik,
vigadozva dőzsölhet a dúsgazdag,
a nincstelenek sorsa senkit nem zavar.

*

Már csak álomban jelennek meg mezőkön
a cukorrépa- és a nyári szellőben
aranylón lengedező búzamezők,
parlagföldeken nálunk már csak gaz terem...
(Ami) addig itthon termett, ellátta a népet,
most messzi földről drágán hoznak élelmet.
Rövidlátók leromboltak gyárat,
üzemet, munkahelyeket,
omladozó falaik mára ijesztőek.

*

Addig munkával szerezték
meg kenyerüket az emberek
bőrszín- és születés-helyre tekintet nélkül,
most ifjú- és agg nyomorban él ezért.
De kitalálták a robotot, éhbérért,
hogy termelő munka helyett árkot ás
és követ törhet a nyomorgó munkás.
Mellette áll, pálcával vigyázza cifra-magyarban,
ki magát mindenhatónak tartja!
Állítják: egy család 47-ezer forintból megél,
s egy kecske nekik bőven elég!
Ugyanakkor magyar földet gátlástalanul
osztogatják idegennek-gazdagnak,
s kisemmizik, akik megmunkálnák azokat!

*

Hogy merészelik mindezt megtenni?
Eddig rokkantak foglalkoztak trafikkkal,
miből szerényen élhettek,
e jogot tőlük is elvették,
osztogatták fűnek-fának, rokonnak, s elvtársiknak,
kaptak többen nem egyet, némelyikük ötöt-hatot,
mert harminc évig így lehetnek gazdagok!

---

⁴ Péter-Pál ünnepére írtam, mert régebben a gazdák ekkor kezdték az aratást.

*

Felnőttek és gyerekek éheznek,
asztalukra nem jut kenyér,
kirakat előtt nyáluk csorog az étekért.
Ezért sokan menekülnek külföldre,
ott eszik számkivetettek keserű kenyerét.
Hol az idő, mikor munkája volt mindenkinek,
s jóllakott felnőtt- és gyermek,
a hazában megtermelt termékből?

*

Akik idegenbe mentek,
s együtt gondolkodnak velünk,
sóvárogra várják a sanyarú helyzet végét.
Ébredjünk, ne álmodjunk,
a magyar hazát kell megváltanunk,
hogyminden magyar gazda Péter-Pál napján
nyári szellőben nemsokára
saját földjén aranyló búzát arasson...

*

Feladat: lejáratott vezetőket leváltani,
bársonyszékből gazembereket elzavarni
úgy, hogy ott ezután tolvaj, vezetésre alkalmatlan
és jellemtelen ember soha ne trónoljon!
Menjen vissza oda, ahonnan jött,
ahol nem árthat magyarnak, s maradjon ott!
Szerzett, s lopott épp' eleget ahhoz,
éheznie nem kell, mint azoknak most,
kik ártatlanul koplálnak.

Feladat legyen: most vezetésre alkalmas,
felkészült, tetterre kész hazafit válogatni vezetőknek,
akik tudják, mit kell tenni:
a jövőképet megtervezni,
lehetőséget teremteni minden épkézláb embernek,
akik javaikat munkával teremtik,
hogymagyarországunkban soha többé senki ne éhezzen,
s igaz szóért senkinek félennie ne kelljen!

Akik felelősségteljes beosztásban a haza értékeit
nem őrizték jó gazda módjára, hanem ellopták,
tönkretették, fillérekért eladták, elajándékozták,
azért felelősséggel tartoznak; lopott vagyonukat
elkobozva, őket szigorú büntetéssel sújtsák,
hogymazt soha el ne felejtsék:
Isten nem bottal ver!

..*

Balatoni ház...

Balatonkenese-üdülőtelep, Botond utca előbb 9, majd 20.

(A vers készült: Szigliget felé a vonaton, 2008. szeptember 8.)

Gondolatom a múltba visszaszáll
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet.

Szemem egyikről a másikra téved:
szüleim a ház előtt egy padon ülnek,
apám olvas, könyvet tart kezében,
anyám mellette kötöget csendesen.

Körülöttük a kert csupa virág:
írisz-rózsa és margaréta nyílik.
Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük – a nagy diófán.

Apámat látom egy kopott képen,
a ház alapját ássa, mély árok szélén,
fáradtan, ásóval kezében áll,
megtörli verejtékező homlokát...

Az építkezés előtt készült képen
nagy gödör tetején a három bátyám
– a ház alapját ássa, kemény munkával –,
ahol majd a családi otthon áll.

Egy kattintás a gépen: szüleim
a csodás tájban gyönyörködnek,
ahonnan a Balaton felszíne
Badacsonyig látszik tiszta időben.

Színes fotón a nagyszülők állnak,
körültük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,
megpakolva nagy csomagokkal...

Kedves emlékeim élednek újra:
a felső kertben készült fotókon
vidám társaságot örökítettek meg
egy délutáni szalonnasütésen...

Apám a lépcsőzetesre kialakított
kertjében termett borral kínálja a
felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
s mennyi kedves emlék jelenik meg:

Balaton-parti strandon unokákkal...
hajó fedélzetén a nagycsalád...
vidám játék a homokozóban,
fűben ugráló béka másik képen...

aztán egy kislány keserves sírása...
a tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
alkonyati Aranyhíd ragyogása...
Óh, boldog mosolyok, vidám napok!

Aztán ők elmentek... elárvult az
otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. A másik képen
törölgetem szememből a könnyet,

s ha arra visz az utam, mindig
siratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
s az örökké fájó szép emlékeimet...

..*

Búcsú testvéremtől⁵

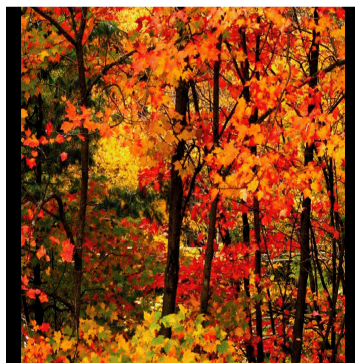
2009. november 27

Jó a móka – egy láncvers címét olvasom.
Jó a móka gyerekek, veletek vallom,
de nekem most nem jön be – mondhatom.
Jobb lenne nekem tréfába fojtani bánatom,
tán' jókedvre derülnék, ha tehetném most.

Nagy az én bánatom, nem fér bele móka,
mert a testvérem, ki oly' közel állt hozzám,
most szenved a rideg kórházi ágyán,
talán a végóráját várja... azt sem tudhatom,
egyre rá gondolok, s imádkozom magamban.

Gondolatban látom gyermekkorunkat:
szerettük egymást, sokat játszottunk,
kirándultunk, később gyakran osztottunk
vele örömben-bánatban segítettük egymást,
amikor tehattük. Megjelennek előttem

a nehéz, feledhetetlen háborús napok:
1944. december – dúlt a háború, s a falut,
ahová menekültünk, elérte a front.
Orosz katonák rontottak a lakásba,
mindegyiknek vállán nehéz géppuskája.

---

⁵ Kép: Arany október Gyulán. Buday Katica fotója.

Egyikük testvérem meglátva, kiabálta:
nyemecki-nyemecki! – rá haraggal mutatva.
Szőke haja s kék szeme miatt azt gondolta,
aki még csak tizenéves volt akkor,
hogyan a fiatal testvérem német katona.

Azt hitte, tán' ellenségüket bűjtatjuk?
Ezért mi őt mind rémülten körbeálltuk,
míg anyuka ijedten neki magyarázott:
Ő az én fiam, még tanuló, szinte gyerek,
nem is katona, hanem magyar, s nem német,

majd arcképes igazolványát mutatta.
De az orosz kezéből kivéve, széttépte,
még lábával is eltiporta, s nem akarta
megérteni, pedig anyánk hozzá szlovákul
beszélt, s más katonák eddig megértették.

Látva a dühöngő embert toporzékolva,
testvérünket rémülten körbe fogtuk,
arra gondoltunk, képes lesz nyomban
megölni, félelmetes fegyverét használva.
Sokáig tartott, míg a félelmünk elmúlt.

Higgadtabb társai látva a rémült családot,
próbálták megnyugtatni dühöngő társukat.
Bár nem látszott rajta, hogy dühe elmúlna,
közrefogták egymást, s elhagyták a lakást.
mi hálaimát mondtunk, s az ajtót bezártuk!

S míg nehéz óráit éli most kedves testvérem,
tőle távol az együtt átélt időkre emlékezem,
– s a jó Istenhez az Égbe száll imám:
adjon neki békét-nyugodalmat odafönn,
s várjon bennünket ő, ha eljő a mi óránk.

..*

Hogy születik a vers?

Megjegyzés: Gyöngy (szemem) c. versét olvasva készült (2013. június 28-30-án)

Például így: verset olvastam egy irodalmi oldalon.

A vers elején úgy érzem, ki írta, nincs egyedül, csendben, magában, talán álmodozik.
Lehet, nem is most mai valóságban, hanem valamikor már megtörtént eseményekre emlékezik...

Vele társalog, akit soha nem tudna elfeledni. Bánat veszi körül, nem tud szabadulni a
gondolataitól. S akkor, hirtelen eszébe jutnak az átélt csendek. A csend, ami most megnyugtatja.
Én is érzem és tudom, mert átéltem már azt az érzést, hogy ülök magamban, a csendet hallgatom.
Gondolkodom, s megnyugszik nyugtalan lelkem, de nem félek a magánytól, s hallgatom a csendet,
közben halkán nem messze, megszólal egy gitár és az én kedvenc dalomat játssza... Még
gondolatban is ütöm a taktust, mint egy zongorán, a kísérő akkordok fülemben csengenek...
Úgy érzem, mert tudom, ami elmúlt, soha nem jöhet vissza, de a remény halvány fénye felcsillan
bennem: mégis szép az élet, kint ragyogón süt a nap, a kertekben virágok pompáznak, a fán
kismadár csicsereg. Miért kesergek? Együtt érzek a költővel s versed olvasva olyan
gondolatok születtek bennem, hogy én is írjak egy verset.

Így született a, Csitt, gitár húrja peng c. vers.

Csitt, gitárhúrja peng...⁶

Nem vagyok egyedül, a csendet hallgatom,
magamban tűnődve álomba merültem.
Lehet, tán' nem most, mai valóságban
régebben léteztem, gyönyörűt álmodtam.

Odafenn az égen, napsütötte réten,
egyedül sétáltam, virágon lépkedve
csillagok odafenn fényesen ragyogtak,
fátyolfelhők felől halk gitárhúrja pengett,

csodás kísérő akkordok, kedves dalaim
fülemben csengnek itt vagy mellettem,
eszedbe jutottam, vigasztalsz engem?
S én halk gitárszó mellett a csendet hallgatom.

és a kísérő szólamokat csendben hallom,
mint valaha régen, élő valóságban,
míg pengetted a gitárt, zongorán kísértem
a csodás melódiát, s az ablakban árván
dalolt egy kismadár.

..*

Elmélkedem...

Balassagyarmat, 2008. június 28

Két kezem imára kulcsolom,
behunyom szemem, és imádkozom:
Sok gondja van mostanában a népnek,
mégis remény éltet: hogy jobb lesz az élet.
Kárpátok övezte őseink hazáját –
magyarság itt élt már ezredéven át.

Egyszerűségben élt egykor a nemzet,
vadászattal szerezték meg az étket.
Ősanyáink nem automata-gépben
mosták a ruhát, nem félkész étellel
várták a ház urát. Mégsem keseregtek.
Mindig azt cselekedték, amit kellett.

Egyszerű kunyhóban a sok gyermek
nem a tévé mellett nevelkedett.
Gond nélkül éltek, nem vártak csodát,
mit kellett tenniük, mindig tudták.
Ha betört az ellen, sok küzdelemmel,
minden épkézláb férfi harcolni ment,

---

⁶ Megjegyzés: Gyöngy(szemem) c. versét olvasva készült: 2013. június 28-30-án.

pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
olykor mégis elvesztették a csatát,
ezért elpusztult kunyhójuk, vetésük,
kihalt a nemzet apraja és nagyja,
de amikor elvonult az ellen,
búvóhelyükről előmerészkedtek.

Utána megint elindult az élet,
királyaink idegenből mestereket
betelepítettek, kik hazát cseréltek,
s e hazában új otthonra leltek.
Keveredett vére a haza népének,
de az országot együtt építették;

vetettek-arattak és építkeztek,
a kicsi hazában, békességben éltek;
a magyar honban élt sokféle ember,
nem utálták egymást, mind megfértek.
Imádságom közben az jutott eszembe:
miért gyűlölik egymást most?
– nem fér a fejembe’.

Hová lett mára a keresztényi szeretet?
S azt ki tudná mostanában eldönteni:
kevert népben ősmagyar van-e még?
Aki nem az új vezérét csodálja,
azokat mind ostobának kiáltja.
Még barátok közt is előfordul:

ha nem politizál, vagy más a véleménye,
ha saját vére is, a család szégyene,
akkor már nem mondják magyarnak
azokat, akik nem is akarnak
hiába szenvedni, hanem már végre
– békességben szeretnének élni!

A harcot most a hatalomért vívják,
hogy négy év múlva ki kerüljön „trónra”,
azért tüzzel-vassal ellentétet szítnak,
tán’ azért, mivel uralkodásuk alatt –
jót tenni népükért elmulasztottak?
– Ki tudja miért, –
de elfeledték, mik a teendőik...

Ha politikusaink ezt megértenék
és acsarkodás helyett összefognának,
egymásnak kezet nyújtanának,
ha mindnyájan népük-országuk javán
munkálkodnának, ők is érezhetnék:
s könnyebb volna a dolguk nekik,

elért eredményekből részüket kivették.
Nem kellene ciklusonként mindent
lerombolni, elért eredményeket ócsárolni,
négyévenként mindent előlről kezdeni.
Inkább azon munkálkodnának,
hogyminden embernek az országban

legyen étke, kenyere és munkája,
ne éhezzen többé senki e hazában!
Kinek háza telve kényelemmel,
mindig tele a hűtője-kamrája,
meleg kerti medencéjében fürdik,
nem dolgozik, inkább szórakozik,

kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik
a létük, unatkozva költhetik a pénzük'...
– Azt kérdezem: vajon ők boldogok? –
Mindnyájan elégedettek a gazdagok?

Ha ők néha arra is gondolnának
– ahelyett, hogy szemüket behunyják –
rászoruló honfitársuknak adakoznának,
ha segítenék a hajléktalanokat,
és elesetteket, akkor minden este
jóérzéssel hajtának álmra fejüket.

Tekints ránk Istenünk, azért imádkozunk:
szánd meg szegény nemzetünk,
adj értelmet minden vezérünknek,
érezzék mindenkor a kötelességüket;
akkor jóra fordulna magyarok sorsa,
ha szegénynek is tele lenne gyomra.

Mindenkinek lenne kenyere-munkája,
és senki nem koldulna a magyar hazába'.
Imára kulcsolva kezeim, kérlek
Istenem, hallgasd meg imámat,
hogymóhajom ne maradjon álom!

Legyen boldog minden ember,
és gyűlölet helyett a keresztényi
szeretet éljen e honban, mindenkiben!
Magyarok Istene, add, hogymígy legyen!

..*

Elmúlik a nyár...

2012. augusztus 12

Augusztusban még forrón süt a nap,
iskolás gyerekek vígan strandolnak,
kirándulni járnak telt hátizsákkal,
virágos határban hangos daluk száll...

izzó napsütésben, forró levegőn
izzad a test, szomjaz minden élő,
hidegvízét áhít ember és állat,
hús forrást keresnek a madarak;

közeleg az idő, elmúlik a nyár...
szünet után sulikapuja kitar,
zöldellő erdő sokszínűre vált,
lábunk már lehullt falevélen jár,

zord őszi szél összeborzolja hajunk,
sietve begomboljuk a kabátunk
gyorstempóban sietünk hazafelé
jó melegre, cserépkályhánk mellé,

karosszékből nézni a téli tájat
– mit látunk? – már hópihéek szállnak,
hóembert gyúr a gyerek-sereg,
Karácsonyra várva szívük megremeg.

..*

Elmúlt idők emlékei...

2013. február 5

Ha behunyom a szemem,
legkedvesebb emlékeim
jelennek meg előttem:

fehér babakocsiban ül,
a legkisebb szőke hajú
kedves kicsi gyermekem,

mosolyogva néz fel rám,
arca derült és vidám,
a szemében huncutság!

Kacagása messze hangzik,
szellő fújja dús haját
óh de jó volt, akkortájt!

Nem tudtuk, hogy mi vár ránk,
azt hittük, csak boldogság...
mégsem jött a vidámság!

Azért jó rá gondolni,
vissza ötven esztendőre,
mert itt vagyunk egykettőre:

élünk, bár nem vígadunk,
nehéz napokra virradtunk,
jó, hogy Isten vigyáz ránk!

..*

Fagyos téli hidegben...

Szabad-vers

2012. december 4

Korán van még,
mindenhol fagyos tél,
buszban ülök, ha kitekintek
az ablakon, mit látok?
Mocskos hóbuckák az utcán,
fagyos utakon emberek
munkába sietve dideregnek.
Nagyváros – hideg,
a levegő csupa szmog –
s egy kapualjban hajléktalan
fekszik begöngyölve
elnyűtt-koszor paplanba
félig fagyva most ébredzik.
Milyen az élete egy koldusnak,
‘kinek nyomorúságán kívül semmiye sincs,
tán’ csak elnyűtt nejlonzsákja, ‘miben
magával cipeli az avitt paplanját,
egyetlen értékét, amiben alszik.
Nincs lakása, ‘hol melegedne,
se konyhája, ahol ehetne...
Ha magát rászánja,
s felszáll a közeledő buszra,
az emberek lassan undorodva
mind elhúzódnak mellőle...
Sokan csak fintorognak,
hiszen nincs ‘hol mosakodna,
ezért fáradt teste búzt áraszt,
s azt senki nem állhatja.
Ha kiszáll egy metróállomásnál,
lefelé a lépcsőn, egy helyen megáll,
az arra járóktól pénzt kunyerál,
hogy adományukból éhen korgó
gyomrát kissé nyugtassa.

Szegényesen öltözött nő, őt meglátva,
benyúl karján lógó csomagjába,
egy marék frissen ropogó pogácsát
kiemelve, barátságosan szólva nyújtja át:
Tessék, fogyassza egészséggel!
A koldus mohón nyúl utána,
s hálásan köszöni,
s azon nyomban megeszi.
Milyen az élete?
Ember hogy bírja ki a hideg téli fagyot,
az éhséget, és megaláztatásokat?
Hogyan lehet eltérni azt,
hogy szociális intézkedések helyett
ilyen nehéz válságos helyzetben
milliókat költenek luxus-palotákra,
drága sportcsarnokokra és
későbbre halasztható egyéb alkotásra...
Míg a gazdagoknak mindenre telik,
számolatlanul szórhatják pénzt,
eszükbé sem jutna,
de másnak se, akinek kötelessége lenne
e szégyentelen állapot megszüntetése...

Hányan vannak, akik helyzeti előnyeiket
kihasználva gazdagodtak, havonta
érdemtelenül milliókat keresve
tömik amúgy is telt bukszájukat,
de az meg sem fordul fejükben,
hogy fölöslegükből juttassanak
a szegényeknek, segítsenek
a szerencsétleneknek.
Ki mondja meg nekem,
Mért ilyen embertelen,
szívtelen világ ez?

..*

Fagyos téli nyomor...

2012. december

Korán van még, fagyos télben,
buszban ülve, kitekintve
mit látok én? Embertömeg
havas úton, dideregve
hó buckákra igyekeznek
a munkahelyre.
Hideg van a nagyvárosban,
szmoggal teli a levegő...
Kapualjban hajléktalan
fekszik koszos paplanban,
szemét éppen nyitogatva,
álmaiból ébredezik.

*

Milyen élet, egy koldusnak
– kinek kicsi zsákon kívül –
nincsen semmi vagyona
abban hordja értékeit:
paplanját, mi elkoszolódott,
amiben épp’ most felébredt.
Nincs szobája, (‘hol) meleg volna,
se konyhája, étkezője...
Ha felszállna a metróra,
bármi másra, minden utas
elhúzódná, hiszen nincs ‘hol
mosakodni, ezért bűzlik
fáradt teste, amit senki
el nem visel.

*

Kiszáll metró-állomásnál,
a lépcsőn lefelé megáll,
körülnéz és pénzt kunyerál,
miből éhen korgó gyomrát
kicsit tudja nyugtatgatni.
Egy nő látva, karján lévő
csomagjából megkínálja
frissen sütött pogácsával.
Koldus mohón nyúl utána,
megköszöni, s azon nyomban
jóízűen meg is eszi.
Milyen élet, ilyen télben
egy ember hogy bírja ki
fagyokat, az éhséget,
és sorozatosan kapott
megaláztatásokat?
Mindezeket elviselni
hogyan lehet?

*

Míg a nehéz válságban is
a gazdagok milliókat
költenek el palotákra,
egyéb luxusra, nem épp’
sürgős kiadásra.
Amíg gazdagoknak telik
számolatlanul mindenre,
s vakon szórhatják pénzüket,
eszükbe sem jut soha,
– de másoknak se, kiknek
kötelességük lenne eme
szégyellni való állapot
megszüntetése...

*

Aki havonta zsebében
milliókkal büntelenül
gazdagodik, előnyeit
kihasználva, tömi a
mindig tele-buxáját,
s a fejében meg sem fordul,
sok pénzéből hogy juttasson
a szegénynek, éhezőknek.
Vajon miért nem enyhítik
a fagyoskodó koldusok életét?
Ki mondaná meg nekem:
hogymilyen embertelen
és szívtelen világ az,
amiben most élnünk kell?

..*

Fekete fellegek⁷

2010. április 26

Hegyek felől tornyosulnak a fekete fellegek,
összehúzó kabátom, a hidegtől szenvedek.
Záporosó gyöttri szenvedő testemet,
csak a jó Ég gyógyítja meg fájó lelkemet.

Mély bánat dúl szívemben, elhagyott szerelmem,
örök hűséget fogadott, nem tartotta be nekem.
Napjaim szomorúak, vigasztalhatatlan vagyok,
az élettől már ezután semmi szépet nem várok.

Megjegyzés: Szehemi írta (május 10-én): Kedves Kata!
Már sok versedet olvastam, ami nem rólad szól, másról.
Ez nálam azt jelenti, hogy nagyon nagy szíved van és törödsz másokkal. Nagyon tisztellek ezért.
Remélem, a sötét felhők eltűnnek és újra kisüt a nap. Nagyon tetszett a versed. – József

..*

Felszállni, mint a sólyom...

Elmélkedtem: 2009. október 7

Az egekbe
szeretnék felszállni, akár a
sólyom
– szélesen kiterjesztve szárnyammal
az öröklétbe!

Öröklétbe?
Miért sietni oda? Várni kellene!
Várni még,
itt a Földön lesz bőven
dolog elég!

---

⁷ A kép címe: Fekete fellegek. Hatás Emese fotója

Dolog
lesz bőven, a nélkül megélni
nem lehet.
Itt még sosem tudtunk eleget
pihenni.

Pihenni
szeretnék, mert hallom fentről
a hívó szót,
hárfák gyönyörű halk pengető
zenéjét...

Hárfák zenéjét
hallgatni kellene, mert elfáradtunk.
Tudnunk kell
mi lesz, ha csak lazsálunk lustán
henyélve?

Henyélve...
tölteni időnket ugyan biztosan
jó érzés.
De miből él az ember? Abból 'mit
szerez munkával!

Munkával
keresni meg javainkat, ami kell a
családnak,
hogy legyen asztalunkon mindig friss
kenyér.

Kenyér,
ami táplál, és életet ad nekem, s
mindnyájunknak.
Gondoskodni kell arról, hogy lelkem
szárnyaljon...

Szárnyaljon,
mint a sólyom, s oly magasba repülve,
ahol elmém
szabad, mint a madár, mely fenn lebeg
az Egekben!

Egekben
lesz időm hallgatni a hárfák zenéjét,
ahol angyalok
tálalják fel majd az étkeimet, de már
nem úgy, mint élő embernek!
(A lelkemnek?)

..*

Gyermekkoromban, valamikor régen, elmesélem, hogy volt

2008. október 11

Múlt évszázad derekán, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
(Marosvásárhelyen!)
jött a front, még csak tizenöt lehettem,
s akkor egyszeriben lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetben, Istenben
hiába bíztunk, de ő sem segített,
ki tudná megmondani, miért tette?
Talán inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással a front közeledett.
Félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy kellett – életet mentettük.

1944. szeptember 10-et írt a naptár:
hazánkba betörték idegen hordák,
fiatalon lettem én felnőtt akkor,
véget ért a szép gyermekkorom.

El kellett hagynom az otthonomat,
Maros-folyót, szép erdélyi tájakat;
Erdélyt, a várost sírva elbúcsúztattam;
az idegen világba félve indultam

sűrű esőben, lucskos-sáros utakon.
Vonatra szálltam, a hosszú utamon
sokáig kísért vijjogó szirénák zenéje:
kezemben hordtam minden vagyonom,

marhavagon lett szomorú szállásom,
egy hónapig tartott az utazásom,
vége lett a vidám diák-éveimnek,
el kellett temetnem szép ifjúságom.

Nem álom, ami utána történt, mert
azt hangoztatták: végre itt a BÉKE,
de háború, nyomorúság és szégyen
amit akkor nekem át kellett élnem!

Sorsom sirámain nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
és mindazt leírni sohasem tudnám,
annyi minden történt velem azután.

Élnem ismeretlen világba' kellett,
Isten majd csak kárpótol és éltet
engem, sokáig abban reménykedtem,
a békességet végre megélhetem.

A sokat szidalmazott honatyáink
jóvöltából a gondjaim apadtak;
majd utaztam, ahová akartam
és ami jólesett, azt is tehettem:

egész nap gépen róttam a sorokat
írtam verseket és novellákat.
Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
mind meg kell örökítenem azokat.

Nyomtatásra vár sok-sok emlékem:
versek-novellák, néhány gyermekmese,
elbeszélések, meg kisregények és
befejezés előtt a nagyregényem.

Nem adatik meg az mindenkinek,
hogy ezt élete során megélhesse;
ki hitte volna az elmúlt században
hogy túlélheti a sok nélkülözést,

megérheti a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom ezért mindenkinek,
elképzelt vágyakat ők is éljék meg!
Mert kétezer-nyolcban hálatelt szívvel

megköszönhettem a Teremtőnek,
és akik neki abban segédkeztek,
hogy nem kell nélkülöznöm, s ami jót
tettek velem és mások életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Mert egyszerre jól minden nem mehet,
ezért mit se törődjenek azokkal,
akik éjjel-nappal csak siránkoznak.

Tudják meg, hogy akik háborúban,
majd utána sok-sok évtized alatt
szenvedtek, nélkülözni kellett,
– most őket kárpótolják –
velük biztosan jót cselekednek!

..*

Hazám és otthonom

2013. június 7

Kicsi házban lakom,
ez az otthonom,
kedves emberek közt
jól érzem magam,
a szomszédok ismernek,
barátkoznak velem,
fél évszázada élek már,
ebben a városban,
sok ismerősöm van,
integetnek nekem.

Kitekintek ablakon
'hol Ipoly-folyó lomhán
fűzfák közt csordogál,
ott, az országhatár,
látom Tatra vonulatát,
a kéklő hegyeket,
ott született anyám,
siratta otthonát,
mert Trianon szülőföldjétől
örökre elűzte.

Én itt munkálkodtam,
itt születtek gyermekim,
s kis családomnak
kenyeret itt kerestem.
Itt növekedtek,
itt jártak iskolába,
hamar felnőttek,
új utakon játak,
máshol raktak fészket,
s családjuknak éltek.
Gyorsan futottak évek,
minden nyáron,
nálam játszottak cicákkal
kicsi unokáim,
boldog évek alatt
ők is felnőttek.

Így telt el sok év,
magam maradtam,
mégis jó itt élnem,
a várost megszoktam,
'hol mindenki ismer.
Igaz, egyedül élek,
de itt az otthonom,
nem érzem magam
soha magányosnak,

ismerős nekem a táj,
s körülöttem minden...

Ablakon kinézve
ezüst nyárfaágon
fészkel egy gerlepár,
minden délután
turbékolnak nekem,
alkony közeledtén
kinézek a tájra,
naponta csodálom
a naplementét...
a lemenő nap csodás
képet fest az égre.

Téli estéken a
letűnt ifjúságom
csendes szobában
elővarázsolom,
gondolatban a múltba
vissza-visszaszállok,
a számítógépemen
múltat felidézem,
így jönnek elő
ifjúkori képek.
Jól elfoglalom magam,
sosem unatkozom.
Ekként született meg
a sok könyvem,
mert életem titkait
regényekbe és
versekbe véstem.

Nekem ez a város
lett az otthonom,
nem vágyom el innen,
ide kötött sorsom
és sok-sok emlékem.
Ipoly felől enyhe szellő
fúj a Tátra felől,
lengeti a fák ágait,
hol gerlék őrzik fiókáit.

Régen itt lakom már,
‘hol boldog is voltam,
ez a hely Otthonom,
e föld az én Hazám,
itt búcsúznak tőlem majd,
ha üt utolsó óráam.

..*

„Ha én gazdag lennék...”

Csak úgy, elgondolkodtam...

2012. szeptember 29

Ha megtehetném,
nem garasoznék!
Szórnám a pénzem,
mindig tudnám miért,
jót cselekednék!
Szegény éhezőket
fölkeresném,
ellátnám étellel-itallal,
fázó testükre
ruhát terítenék,
sötét szobájukban
világosságot gyújtanék,
fűtetlen lakásba
melegséget vinnék.
Bánatos szívüket
megvigasztalnám,
szomorúságukban
vigaszt nyújtanék,
könnyeiket zsebkendőmmel
letörölném.
Ha minden család
asztalán étel lenne,
ha nem korgó gyomorral
feküdnének le,
másnap talán
mosolygó arccal
ébrednének,
ajándékokkal
kedveskednék nekik,
arcukra szívesen
mosolyt fakasztanék.

..*

Ha vezető lehetnék...

Csak úgy, elgondolkodtam...

2012. szeptember 29

Első dolgom lenne
munkát teremteni
minden ép-kezű
férfinak és nőnek,
fiatalnak aggnak,
és rokkantaknak,
hogy magukat-családjukat
abból eltarthassák.

Felszántatnám az ország
parlagfűvel benőtt határát,
helyette inkább megint
cukorrépát- és mást termelnék,
hogy ne kellene cukrot-,
se mást idegenből
drágán beszerezni.
Az elkótyavetyélt
téesz-eket, nagycégeket
átszervezve,
elnyűtt nevüket lecserélve
újra indítanám,
hogy vidéken élők
ott munkálkodjanak,
ne szoruljanak csupán
egy kis kert terméséből élni,
s egy-két kecsketej mellett
szegénykoszton vegetálni.

Nem engedném át
az ország földalatti
kincsét idegenkézre,
mert a sok munka nélkül
tengődő ember mindazt
örömmel bányászná ki.
Nem bíznam politikusokra
országunk gazdaságát,
okos tudósok-szakértők
értik, hogy lehetne azt
újra éleszteni.
A sok elhagyott gyár
és korábbi munkahely
üresen tátongó épületét
sem kellene veszni hagyni,
hanem kihasználni!
Ha valaki minden
elhagyott értékbe
életet lehelne,
jobb élet várna az
itt élő emberekre.

Nem unatkoznának
ép-egészséges férfiak
és ifjak, mert
munkával tölthetnék
napjaikat.
Nem hagynám
elmenekülni innen
a haza itt tanult népét,
itthon kellene mindenkinek
a kenyerét megkeresnie!

Éberem vigyáznám
népem egészségét,
hogy legyen mindenkinek
feladatához életereje.

Nem hagynám, hogy
fiataljaink iskoláikat
befejezve csak ténferegjenek
s unalmukban szipózzák a mérget,
sokan bűnözés útjára térjenek.
Nem hagynám, hogy
gyermekek és mások éhezzenek,
meleg ruha híján
dideregjenek.

Ellátnám az ifjakat
minden kelléssel,
(hogy) az iskolába
nincstelenek is
felzárkózzanak.
Minden rászorulónak
ajándékkal kedveskednék,
bánatos arcukra
mosolyt fakasztanék...
akkor, úgy... nyugodtabban élnénk.

..*

Hajnali álmodozás⁸

2010. január 28.

Esthajnalon álmodozom:
álomban orcádat látom,
arcodon a nyíló rózsák
könnyeidtől harmatosak,
s boldogságtól égő szemed
szerelemtől meg-megremeg.

Oly' boldogság tölt el engem,
ha szeretet ég szívemben.
Nem engedem ezt az érzést,
együtt élnék vele mindég.
Olykor veled álmodozom,
éjjel-nappal-pirkadatkor.

Bűvös szóval szólongatlak,
szeretetem, mint egy patak:
jóérzésem sosem fogy el,
tüzes lángok égnek bennem.

---

⁸ A 2010. februári sikerlistára került. Láncvers ihlete nyomán készült.

Forró szívem a lelkeddel
mint a mély kút, mindig telve.

Nem ismerem a haragot,
mindig józanul gondolok
rád, mert én teérted vagyok,
akkor is, ha nem akarod:
szerettedben, békességgel,
tisztá szívvel, jó érzéssel.

..*

Ilyen vagyok⁹

Egy rokkant ember elmélkedése

Ilyen vagyok.
Ilyennek születtem.
Engem a Jóisten teremtett ilyennek.
Bennem is érző szív lüktet
amely fáj, – ha megbántanak,
ha velem gúnyolódnak,
ha nem értenek meg az emberek.
Kérlek benneteket, ne bántsatok,
hanem értsetek meg engem,
és tudjátok meg mindnyájan,
hogyan én ilyen lettem!
S ha ezt megértitek,
akkor boldogan dobog az én szívem!

*

Értsetek meg engem, akkor
boldog vagyok és elégedett,
ha szerettek és megértetek,
akkor jól érzem magam én is köztetek,
s mindnyájatoknak megköszönöm!

..*

Járom az utam¹⁰

2012. augusztus 19

Szegény hajléktalan...
járom az utam magányosan
sötét utcákon, némán
elhagyottan.
Elhagyottan
járom életutam, nem tudom,
de sok a gondom, ez a sorsom,
nincs, aki sajnáljon.

---

⁹ A verset írtam 2008. július 11-én, hajnalban, 4 órakor.

¹⁰ Annak ellenére, hogy valakinek nem tetszett a Napvilág íróklubban, az elmúlt két hétben feltöltött alkotások közül a legolvasottabbak között szerepelt a versem. (Lásd a Statisztikánál: 2012. szeptember 20.)

Nem szán engem
senki e földi világon, ki megértene,
szegény elhagyottat észrevenne.
ki szánna meg engem?

Várhatom-e tőle
sorsom jobbulását, hogy étkem
s fejem fölött meleg fedél legyen,
s valaki szeressen?

Aki szeressen
úgy, mint valaha jó anyám,
ki dajkált, kicsi koromban
de jó volt nekem.

Jó volt nekem,
Istenem! – miért feledtél el engem,
mit tehetek azért, hogy sorsom
jobbra forduljon?

Jobb sorsom legyen,
úgy szeressenek most is
ahogyan drága anyám tette
valaha régen.

Valaha régen
gond nélkül éltem, most milyen
sors vár rám... utcára mehetek,
hideg-fagyos téiben!

Fagyos téiben,
hideg emberek közt kell élnem,
elmúlt fölöttem az idő, elmúlt
az ősz is, a meleg nyár,
csak zord-hideg tél vár ez után rám.

..*

Karodba zárva...

2013. március 1

ültünk a parton, búzavirágok közt,
a nap ragyogott a fejünk fölött,
kék égen fehér gomolyfelhők úsztak...
s ránk forró szerelmet sugároztak.

Egymás szemébe belefeledkezve
reménykedünk boldogabb jövőbe',
a percek gyorsan múltak, nem figyelve
fittyet hánytunk az eljövő időre.

„Ez lett a veszünk, mind a kettőnk veszte...”
– az eljövő idő minket nem érdekelt,
hogymegváltozik minden körülöttünk,
és csak álom marad a szerelmünk.

Amikor a napsugár ránk ragyogott,
karjaidba zárva szívünk csordultig
telt érzelemmel... Lehet-e feledni
a boldog időket, forró szerelmünket?

..*

Kié a haszon?¹¹

2009. november 28

Dolgozhatsz üzemben-gyárban,
ahol jól végzed a munkád;
hiába vagy kiváló vasmunkás;
földeken termelsz kukoricát;
vezethetsz hatalmas kamiont;
lehetsz gazdag úrnak sofőrje;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Takarítani is elszegődhetsz,
ahol éjjel-nappal gürcölsz;
utcán söpörheted a szemetet,
s hiába tiszta a környezet;
gazdaságban nevelhetsz állatot,
hiába végzed jól a dolgot;
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Írhatsz regényt, költhetsz verset,
kiadni rá pénzed sosem lesz;
taníthatsz iskolában gyereket,
ülhetsz irodában asztal mellett,
egész nap dolgozol számítógépen,
még ha főnöködnek megfelelsz,
havi fizetséged csak éhbér,
abból családod meg nem él.

Ezért aztán
hiába tudod: még ha lelked kilelnéd:

---

¹¹ A vers készült: 2009. november 28. József Attila: A tőkések hasznáról c. ófrancia formában írt vers ihlete nyomán. Hozzá illesztve egy befejezést: 2015. március idusán...

Megjegyzés: A Google keresőben valamit kutatva fedeztem föl, ezt tették hozzá, idézem: „Finta Kata: Kié a haszon? ... sosem lesz tiéd a haszon!”.

„[Finta Kata: Kié a haszon? - Napvilág Íróklub](#)

Napvilág Íróklub. **Kié a haszon? ... sosem lesz tiéd a haszon!**”

munkából tisztességgel meg nem élsz
mert amíg kapitalistának dolgozol,
sosem lesz tiéd a haszon!
Ezért gondolkozz mindennap,
imádkozz Istenhez, hogy meghallgasson:
hogyan végre békés és szebb legyen a Föld!

..*

Miskolctapolcán nyaraltunk múlt nyáron, az Irodalmi Rádió szervezésében,
ahol naponta – délután vagy este – egymás alkotásait hallgattuk,
erre az előre megrendelt versekkel-novellákkal készültünk.
Egyik irodalmi estén könyvbemutatókra került sor,
az én Sokáig integettünk c. kötetemre is,
ami sajnos, elég rosszul sikerült.
Amikor sor került rá, és a novella felolvasóját szólítottam volna, meglepve
hallottam, hogy erről a szerkesztő megfélekezett, pedig levélben ígéretet kaptam rá.
Ott álltam szinte elnémulva, mivel nem vagyok rögtönző-szereplő.
Kárpótlásul az előző estére készített két versemet szerettem volna
elmondani. Tudom, mások is jártak így, mindenkire nem jutott
idő, mert egy kisebb társaság – leginkább gyermekded
(csiga- és más, gyerekeknek szóló) meséket
akart hallgatni – s az enyémet leszavazták.
Kimaradt a műsorból az itt olvasható,
Álmodik a költő és a
Szegény poéta című versem
– ami engem nagyon elszomorított –,
mivel Miskolctapolcán születtek, a felolvasó estre.

A költő álma

Miskolctapolca, 2009. augusztus 17-22.

Álmodik a költő – a szeme még lezárva –
íróasztalnál ül – mint a valóságban
s a gép monitorján verssorait látja.

Szeme lassan rebben, pirkad már a hajnal,
a költő érzéke és agysejtje hamar beindul,
s úgy ébred most: álmaira gondol.

Ágyából fölkelve felhörpint egy kávé,
elmélázva nyitja ki számítógépét,
s íróasztal mellett elfoglalja helyét.

Ahogy szemüvegén a képernyőt nézi:
– mint álmában a sorok, ott is olyanok –
szavakból lesznek mondatok, majd verssorok.

Gondolatban szavak gyorsan előjönnek,
de nem nyugodnak – soraiból a költő,
mint a bűvész – szakaszt varázsol elő.

De a költeményből semmi nem hiányzik,
mivel a gondolatból versek születnek,
s elégedett, ha olvasóinak tetszenek.

..*

Következik: Szegény poéta¹²

Miskolctapolca, 2009. július 17-22

Kinek nincsen munkája,
kiürül a bukszája.
Csak dohányja marad neki,
amivel pipáját megtömi.
Meggyújtja, és szívogatja,
a füstjét eregeti...
Pipa füstje gomolyog,
hideg-rideg szobájában
gomolygó füstkarikáit
elmerengve figyeli.
A sűrű dohány füstjétől
az agya is kiürül.
Lassan jó az alkonyat,
a poétánk jövőjét
fölborítják a füstkarikák.
Gondolkodik, mit tegyen?
Munkája-pénze nincsen.
Hoppá! Jó ötlet villan agyába,
hogyan verseit felkínálja,
gyorsan indul útjára.
De a költeményei sem kiadójának,
se másnak nem kellene,
a versei most is árván
– a fiókjában hevernek.
Ezennel elvégeztetett!
De mit tehet egyebet?
Már indulhat koldulni,
vagy akár kukát üríteni...
Dideregve ballag hát haza,
a fűtetlen szobájába,
ahol emberfia nem várja.
Lakása ajtajában csak hűséges kutyája
és a macskája várja; (ők is csak azért),
mert étket kérnek tőle,
s most azért dörgölődznek
oly' szorgalmasan hozzája!

¹² Ez a vers kivétel az ABC sorrendet tekintve azért, mivel a Szegény Poéta verssel egyszerre születettek.

Lehet úgy élni?

Balassagyarmat, 2009. október 5.

Jövőben
bízni mindig, mindenkor kell,
egy boldogabb,
a mostaninál sokkal, de sokkal
jobb jövőben!

Jobb jövőben,
mert élni a mai nehéz, válságos
időben,
az országban sokaknak nem
boldogság.

Boldogság...
azt kellene végre elérnünk,
sietősen,
hogy mindenkinek legyen öröme
életében.

Életében
öröme teljen minden fiatalnak-
agnak,
hogy az egész nemzet legyen
gazdagabb.

Gazdagabb
országban érezzén igaz
örömet
minden magyar ember,
aki mer!

Aki mer
másokért valamit tenni ezért,
(és) nyerni,
aki nyer, akkor nem szegény,
adakozik.

Adakozik?
Akkor van pénze
bőven,
juttathat belőle a szegénynek
bőségesen.

Bőségesen
adakozó ember mindig
boldog,
mert adni mindig jobb, mint
mástól várni!

Mástól várni
alamizsnát érzékeny lelketű
embernek
mindenkor megalázó érzés
lehet!

S lehet-e
az embereknek állandóan
megalázva
szegényen, nyomorogva
élni?

Élni
úgy, már nem is kérdés, mert az
nyomor.
Nyomorban, minden jót nélkülözve
nem lehet élni!

..*

Margit napján

Anyukám emlékére írtam.
2008. Június 10

Itt a tavasz,
jön a nyár
kivirágzott a határ.

Patak partján,
utak szélén,
pipacsvirág kankalin.

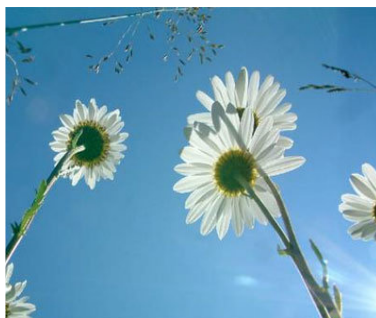
Lenn a réten
margaréta nyílik,
harangvirág kéklík.

Egy kisleányka
világoskék ruhába'
virágot szed kosarába.

Koszorút fon belőle
kiviszi a temetőbe
édesanyja sírhantjára.

Kezét összefogva,
imát rebeg halkán,
szíve nagyot dobban.

Margaréta virágot
névnapodra hoztam
kedves édesanyám.

Két szemét lehunyva
maga előtt látja
kedves édesanyját
úgy, mint kiskorába'
egymás kezét fogva.

..*

Marosvásárhelyen éltem én

Ballada elrontott ifjúságomról.
2008. október 11

Kilencszáznegyvennégyben, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
tizenhét éves se voltam, jött a front,
s akkor egyszerre lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetünkben Istenben
hiába bízunk, mert nem segített,
ki tudná megmondani, miért,
inkább megbüntettet minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
közeledett a front szörnyű zúgással
félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy tehattük – életünket mentettük.

Idegenek törtek be hazánkba,
s amikor szeptember tízet írtunk:
véget ért szép gyermekkorom,
tizenhét évesen felnőtt lettem.

El kellett hagynom otthonom,
a Maros-folyót, az erdélyi tájat,
sírva búcsúztattam a várost.
Ismeretlen világba indultam

sűrű zord esőben, sáros cipőben,
kezemben minden vagyonommal
szálltam a vonatra, szirénák zenéje
sokáig kísértett hosszú utamon.

A szállásom lett marhavagon,
egy hónapig tartott utazásom,
immár vége vidám diákéveimnek
eltemettem a szép ifjúságom.

Ami utána jött, az sem álom,
azt hangoztatták: itt a BÉKE!
De inkább háború, nyomorúság,
és szegyen, amit át kellett élnem!

Sorsom sirámain nem folytatom,
folyton panaszkodni nem szokásom,
és mindazt leírni sem tudnám,
annyi minden történt azután.

Élnem kellett ismeretlen világba'.
Isten majd csak éltet és kárpótol!
Hosszú évek alatt azt reméltem,
és életemben a békességet elértem.

Sokat szidalmazott honatyáink
jóvöltából apadtak gondjaim;
utazom – ha bírok – ahová akarok,
és azt teszem, ami jólesik nekem:

Éjjel-nappal rovom a sorokat,
írok verseket-novellákat.
Annyi jó és rossz emlékem van,
valamennyit meg kell örökítenem.

Sok emlék vár kinyomtatásra:
novellák és verseskötetek,
gyermekmesék, kisregények,
befejezés előtt az Életregényem.

Nem adatik meg mindenkinek,
hogyan megélje mindezeket,
ki hitte volna még negyvennégyben,
hogyan túléli a sok keserűséget,

s megéri a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom mindenkinek,
elképzelte vágyait éljék meg!
Kétezer-nyolcban, hálátelt szívvel

mondok köszönetet a Teremtőnek,
és akik neki abban segédkeztek,
hogyan nem nélkülözöm, s ami jót
tettek velem, és másoknak az életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
akik folyton csak siránkoznak,
minden egyszerre – nem meggy!

Érezzék, hogy akik háborúban,
majd utána sok évtized alatt
szenvetnek és nélkülöztek,
– most őket kárpótolják,
és velük bizton jót cselekedtek!
Ezért Őket áldja meg az Isten!

..*

Megbocsátás?¹³

2009. július 29

Akkor jut eszünkbe,
mit kellene tennünk,
amikor már késő, ha szeretteink
örökre itt hagynak bennünket,
ahonnan többé vissza nem jönnek.

*

Emlékszem, amikor a kezét
szorosan fogtam,
fájdalmát átvenni akartam,
keszkenőmmel letöröltem
szeméből a könnyét,
hogy ne lássam kínját, szenvedését.
Nemsokára betegen várt megint,
látogatóba hozzá siettem
vigasztalni, gondját viselni:
megmosdattam, fésültem, étellel kínáltam.
Arra kért, ha legközelebb megyek hozzá:
azt vigyek neki, amit szeretne enni.

*

Örömet akartam neki szerezni.
Korán hajnalban, amikor bekopogtam,
sivár, üres házban találtam magam.
Elkéstem volna?
Mért nem várt rám?
Ilyen sietősen örökös magányába
miért ment el?

*

Akkor jut eszünkbe,
mit kellett volna tenni,
amikor már késő a bánat,
ha szeretteink lelke oda száll,
ahonnan vissza nem jó soha már.
Hiába – bármily’ nagy a bánat –
ezen változtatni nem lehet!
Annyit kell tennünk:
imádkozunk értük!

..*

---

¹³ A napvilág Honlapján, 2009. szeptember havi toplistán szerepelt. (Ide a tíz legnépszerűbb alkotás kerül, amelyekre az adott hónapban a legmagasabb pontszámok érkeztek.)

Mi lennél gyermekem?¹⁴

Balassagyarmat. 2009. április 4

Kegyetlen sorsa dúl szívében:
marja szívét a fájdalom.
Mi lennél, – ha megszületnél volna,
s most lenne, ki engem istápolna?
Hiába fáj az anyai szív!

Kegyetlen sors akkor nem hagyta,
hogy háború alatt jöjj világra.
Szívem alatt sírva hordtalak,
mégis tőlem a sors elragadott,
minden hiába volt.

Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
múlnak a napok egymás után,
gyötrelme nem múlt, nincs 'ki elsíratná
a nagy bánatát. – Minden hiba!
Gyötrő a bánata!

Hosszú hónapok, kegyetlen éjszakák
múlnak el egymás után. Nincs vigasza,
gyötrelme már örökre övé marad,
gyermeke nem térhet vissza már.
Hiába gyászolja!

Ágyában fekszik, ki tudja meddig
sírhatsz az anya, éjjel és nappal,
nem múlik fájdalma, minden hiába,
fáradt szeme zárva, nyugovóra vár.
Tán' elalszik már?

És akkor ablaknál libben a függöny
a csillogó szemű kisgyermeke:
a meg nem született kicsi fia
fölé hajolva, arcát simogatva
jó, s így vigasztalja:

Szeretnél volna, nem te hibád, tudom,
arra kérlek, emlékedben őrizd meg
drága anyám, sosem feledj' engem,
most is szeretlek, imádkozom érted
a Mennyben, hogy gyógyuljon sebed
– Édesanyám!¹⁵

..*

---

¹⁴ Ballada és dalszöveg is!

¹⁵ A vers a Gondolatok értéke 2009. júniusi nyertes pályázatra készült, megjelent a 'VERSPERCEK' és 'A HÉT PRÓZÁJA' című rádióműsor-sorozatban, hangzó- és nyomtatott kiadványában és netkötetben.

Mért fáj?

2010. december – 2012. január

Miért fáj a szív, ha
megbántják?

Miért fáj akkor,
ha elhagyják?

Miért fáj nagyon,
ha nem szeretik!

Miért fáj akkor, ha
lenézik?

Miért fáj olykor,
ha gyötrődik?

Miért fáj a szív, ha
egyedül van?

Miért fáj, ha más nem
érzi fájdalmát?

Miért fáj, ha mások
látják fájdalmát?

Nincs vigasza, mert
a szív magában sír,

mert szívünk
egy érző szerv,

amit mindenkor
óvnunk kell!

..*

Mondd meg nekem!

(Elmerengtem 2014. Szilveszter napján)

Körülnézek a természetben, mindenhol csupa csoda,
réten nyíló sok virág, fákon érő finom alma,
alatta a földön apró hangyák százai másznak...
Erdőn, mezőn sokféle állat, nyulak, őzek meg szarvasok,
medvék, a fákon fészekben tojásukat költik madarak,
légben madarak röpködnek, óceánok fölött szállva
évente helyet cserélnek, ott jobban élik napjaikat.
Folyóban, tengerben milliósámra halak lubickolnak.
*

Az égen a Hold és Nap, meg csillagsodák vándorolnak.
Mondd meg, ki alkotta ezt a csodás szép világot!
Emberek miből lettek? Test szervei hogy működnek?
Hogy tanultunk meg beszélni, agyunkkal gondolkodni?
Ki vezérli életünket, ki dönti el, hogyan élünk, mivé leszünk?
Miért születnek tudósok e világra, meg bűnözők?
Van-e ott fenn a magasban Valaki, aki kitalált mindent?
Nagy művét, a világegyetemet hogy tudja működtetni?

*

Miért születnek a világra rombolók, bűnözők, gonoszok?
Aki háborút, földindulást, szenvedést ránk hozzák?
Békés embereknek mások gonoszságát miért kell elszenvedni?
Ki ontja ki tengerekből a vizeket, ki okozza az erdőtűzet?
Ki bünteti az embereket betegséggel, orkánnal, villámokkal?
Okos emberek, tudósok miért törnek gonoszságon agyukat?
Miért találnak ki emberek pusztítására való eszközöket?
Miért nem az emberiség jólétéért küzdenek azok helyett?

*

Csak gondolkodom... csupa csoda a világmindenségben...
Körülöttem csodák: nyíló sok virág, erdő fái, sokmillió élőlény,
ami a világon létezik, vízben földön és fejünk felett a léghen...
a kéklő Égen napsugár, éjszaka csillagok, a Hold fénye.
a földön szöcske vagy egy kis bogár, és az emberi szervezet, mint egy gép.
Tovább nem sorolom, tudom, vannak okos emberek, tudósok,
kik már majdnem isteni dolgokat művelnek... olvastam,
a tudomány feltalálta, hogy sejtjeinkből előállítani tudnak

*

új emberi szerveket, (szívet, vesét, agyat, eret, egyebet) amivel
kiváltani lehet már embertársaik meghibásodott testrészeit.
Csak ülök, gondolkodom: mindez csodálatos, de mégsem az,
amit mi kaptunk a világmindenség Alkotójától! Hová tartunk?
Mit várhatunk ezután? Az embereknek mindez nem elég?
Megváltozott az emberiség, egymásra már nem figyelünk,
hol a szeretet, egymás segítése? Fontosabb a gyűlölködés, öldöklés?
Mit várunk a Teremtőnkől, ha nekünk az adománya nem elég?
Ki mondja meg nekem?¹⁶

..*

Nagymamára emlékezem¹⁷

2009. november 5

Emlékezem, még kislánykoromban
szünidőmben náluk nyaraltam.
Nagymamám már nagyon idősén
állt az udvarban szálfegyenesen.

Kedves mosollyal várt engem,
nagy tál epret tartott kezében,
ősz haja lobogott a szélben,
hosszú ruhában tipegett elém.

¹⁶ Illusztráció: A fénykép 2012. évben, lányom lakásában készült. A színes filctoll-rajz szerzője: Buday Attila, aki Down-szindrómával született fiam.

¹⁷ Versem 2009. novemberben a Napvilág sikerlistájára került!

Hozzá mindig örömmel utaztam,
füstöt eregető hosszú vonatban
kanyarogva a fenyőfák között,
az ablakban állva ábrándoztam.

Bámultam a csodás erdélyi tájat,
az égig felnyúló fenyőfákat,
élvezettel szívtam magamba
a sűrű erdő ózondús illatát.

Boldogságom nem tartott sokáig,
közeledett a front a határhoz.
Rokonoktól búcsúznunk kellett,
elhagyni kedves otthonunkat.

Édes jó nagyanyám karjába zárt
fülembe suttogta: utoljára lát.
Háború zord szele kegyetlenül
nagyon messzire tőle elsodort.

A jövődölése beteljesedett:
többé engem nem ölelhetett.
Nemsokára postás hozta a hírt:
Ő elment örökre; ott nyugszik

a havasok aljában, Páva község
temetőjében, fenyőfák tövében
őseink mellett alussza örök álmát,
s az égi mezőkről tekint le ránk.

..*

Nem vár az idő

Elbeszélő költemény

2012. október 6.

El ne feledjétek, ifjak és vének,
a múlt időt megbecsüljétek.
Akkor kell rá vigyázni, ha itt van
még, s nem később, mikor már elillan!
Mert az időnek az a természete,
nem állhat meg, mert tovább kell mennie,
nem várhat tovább, mert
halad az idő!

Kis ember születik, tehetetlen még,
nemsokára gügyög, izeg- és mozog,
majd felül, ismerkedik a világgal,
és mászik, a csörgőjével játszik...

Eszik-iszik, majd feláll és járkal,
s ha kikerül a ketrecből, ijesztő,
miket produkál.
Rohan az idő.

Saját kárán tanulja a kis ember
mik a teendői, míg óvodába kerül,
hol komoly feladat vár majd rája,
– nem azt tehet ő, amit szeretne –
az nagyon fontos feladat lenne:
megtanulni, érthetően beszélni,
nem lehet várni, hiszen
sürget az idő!

Hétévesen gyerekek, mamájukkal
kézen fogva, iskolába kerülnek,
megtanulják a számokat, betűket,
karácsonyra már színes könyvből
felolvassák az ünnepi verseket,
megtanulják leírni a betűket
és szavakat, az idő nem vár,
siet az idő!

Kisiskola után nagy a feladat
elindulni, milyen pályára mehet,
hová iratkozzon? Választani kell
az ifjú-embernek, hogy életében
mit akar elérni, mi szeretne lenni?
Megfontolandó, merre kell lépni.
Jól kell dönteni, mert
nem vár az idő!

Felnőtt lett az ifjú ember, nagykorú,
most is válaszút előtt áll, hosszú
útja előtt kilépett az életbe.
Munkát vállal, továbbtanul, döntenie kell,
milyen lesz a felnőtt élete,
sorsfordulók előtt hogyan boldogul?
Nem lehet megállni,
sürget az idő!

Döntést hozott, főiskolát végzett,
a NAGYBETŰS életbe kilépett,
felnőtt fejjel sem könnyű kitalálni,
hol kap állást, miből él meg ezután,
volt-e értelme a sok tanulásnak?
Nincs könnyű sorsa idősnek-fiatalnak,
ebben nem ők döntenek, hisz'
nem áll az idő!

Van, kinek korábban kell döntenie,
hol lelhet rá olyan helyre, (ahol)
munka vár rá, miből megélhet ő
és a családja? Vár-e rá jó élet,
netán munkanélküliség réme, (vagy)
munkáért megbecsülés, babérkoszorú,
ki lát bele a jövőbe?
Szalad az idő!

Kinek kéne a hazában gondoskodni
kicsikről-ifjakról és felnőttekről?
Ébredjeteok okos magyar emberek!
Az üresen futó időt állítsátok meg!
Senki ne szenvedjen kárt, innen el ne
meneküljön. **A hazáért elhivatott
államférfit válasszátok meg!**
Sürget az idő!

Legyen olyan elhivatott hazafi, (ki)
érti dolgát, nem saját érdekét lesi,
hanem mindjárt rendet teremt
az országban, küzd a népe jólétéért,
és a haza felvirágoztatásáért!
Mindnyájunknak ezt kell tenni!
Úgy lesz elégedett a magyar nép!
Eljött az idő!

..*

Október végén¹⁸

2010. október 23

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolunk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
bár a járást már nehezen bírom el.
Mécses lángja mellett imádkozom,
sírotokra csodás virágcsokrot teszek.
Gondolatban már a temetőt járom...
találkozom veletek édes jó Anyám
és Apám! Kedves Testvéreimhez is
megyek, tudjátok, titeket sosem
feledlek el: Guszti, Pista és Bandi,

---

¹⁸ A kép címe: Arany október - Gyulán. Fényképezte: Buday Katica

ahogy gyermekkorunkban, most
gondolatban megint együtt leszünk
mindnyájan, a nagy ebédlőasztal
körül ülünk. Kedves Édesanyánk
szeli a kenyeret, szerető szavakkal
meri sorban a finom levest, majd a
túrós-tésztát kínálja, tetejére szórja

a ropogósra pirított szalonnát.
Ha a finom süteményekre gondolk,
szememből könnyek mindjárt potyognak.
Jó volt hallgatni apánk halk szavát,
amikor valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolk most is rátok,
a kedves családra, mert jó volt veletek
élni, köztetek felnőni, emberré lenni.

Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Messzi temetőbe már nem jutok el,
ahol nagyszüleimet temették el.
Őseim Erdélyben és Felvidéken,
fenyőfák tövében nyugosznak' régen.
Visszaemlékezem most Nagymamára,
akihez diákkoromban oly szívesen
jártam. Rájuk gondolk, s gyertyalángja
mellett mondom el értük az imámat.

Terád gondolk egyetlen szerelmem,
ki nehéz sorsomban vigaszt adtál nekem.
A sírod messze, oda nem jutok el,
de összeszedem erőm, s gondolatban
hozzád is elmegyek, melletted leszek,
sírodat virággal borítom, s gyertya-
lángjánál köszönöm a boldog időt
Neked, amit életedben adtál nekem.

Gondolkunk most hősi halottainkra,
kik háborúban és szabadságharcban
áldozták életüket értünk, s a hazáért.
Hálánk jeléül mondunk imát értük.
Októberben nektek nyílnak a virágok,
sírokra borulnak a krizantém-csokrok.
Temetőt járva gondolk majd rátok,
szeretnék én is kimenni hozzátok.

Mindenszentek napján, járjuk a temetőt,
lábunk alatt tarka levelek ropognak,
virágos sírokon lángok lobognak, s a
szívünk elhunyt szeretteinkért dobognak.

..*

Otthonom¹⁹

2012. november 30

Kis házban lakom,
ez az otthonom,
ismerős itt minden,
kedves emberek
közel élnek hozzám
jó szível köszöntnek,
barátok vesznek körül
szívemnek öröm.

Meleg szobában
nagyon jó nekem,
kitekintve ablakon
lomhán csordogáló
Ipoly folyót látom.
Nézem a fűzfákat
Tátra vonulatát
ott az országhatár.

Túl a magas hegyen
'hol anyám született,
minden rá emlékeztet,
sokszor felélednek
bennem az emlékek
meleg családi otthon,
ahonnan elsodort
kegyetlen sorsom.

E város lett otthonom,
ahol most élek, itt
születtek gyermekeim,
itt jártak óvodába,
később iskolába,
majd a fővárosba'.
Magamra maradtam,
mégsem unatkoztam.

Sietve múltak évek,
míg őket neveltem,
kissé megfáradtam.

---

¹⁹ A vers egy korábbi novellám alapján készült.

Tündérkertet varázsoltam,
pihentem, kötögettem,
ez nem tartott sokáig,
születtek az unokák,

mentem hozzájuk,
amikor már lábon jártak
iskolai szünetekben,
mindig hozzám jöttek,
itt játszottak vidáman
szabadon futkostak,
cicákkal kergetőztek,
lassan ők is felnőttek.

Egyedül maradtam,
de szeretek itt élni,
barátaim látogatnak,
kedvesek a szomszédok.
Nyáridőben alkonyatkor
naplementét csodálom,
ablakomból minden nap
más képeket látok.

Ablak alatt évek alatt
nagyra nőtt egy nyárfa,
ágain madárfészek,
egy gerlepár él benne.
Nekik ott az otthonuk,
ülnek a tojáson,
turbékolnak hajnalban,
csak nekem dalolnak.

Elmerengek életemen,
emlékeim körülvesznek,
otthonomat szeretem
'hol nyugodtan hajtom
le esténként a fejem,
családomnak s másoknak
boldogságot kívánok,
éjjel szép álmokat látok.

Élem barátságban élttem,
ez adott nékem
nyugalmat, ha tudtam,
örömet nyújtottam.
Szerettem hazámat,
hozzá hű maradtam,
e hazában kell élnem,
ha az idő eljő,
végső búcsút is,
itt vesznek majd tőlem.

..*

Őseink nyomában²⁰

Telkibánya, 2005. augusztus 26-28

Valamikor régen Erdélyország
legszélső dél-keleti részén
éltek őseink, kik vitézül szolgálták
hazájukat, királyukat.

Kaptak ezért kutyabőrt, címet,
birtokot és nemességet.

A hazát sok háború vihara tépázta,
őseink honát dúlta, szétzilálta.

*

El kellett hagyni szülőföldjüket –
magyar voltuk miatt, ott nem kellettek.

Elszéledtek, szét a nagyvilágba’.

Voltak, kik Trianon után egy nap

– este álomra hajtva fejüket –

még Magyarországon éltek,

– lépést sem tettek, és reggel...

már „külföldön” ébredtek!

*

Mások átjöttek a csonka hazába,

messzire, külföldre, Amerikába,

vagy Európának másik városába.

Így történt, hogy rokonaink

alig maradtak itt, a csonka hazába.’

*

Apám nem látogathatta édesanyját,

én se ismertem sokáig nagymamát,

mivel ősi földünkön idegen volt az úr.

Ezért azokat – kik ott születtek –

(ki tudja, miért), ellenségnek nézték.

Úgy kellett felnőnem, hogy nincs

se keresztanyám, se nagynéném,

sem unokatestvéreim.

*

Elődünk, egy kedves öregúr,

a nehéz időkben élete értelmét

abban lelte, hogy rokonainkat

számon tartsa, összegyűjtse.

Élete művét – mikor itt hagyta

a földi világot, – örökül hagyta

– épp’ az én bátyámnak,

(aki) folytatja kutató munkáját.

*

Gelencei-pávai
Finta család
címere

²⁰ A vers az első Finta család, országokra kiterjedő - családi találkozója emlékére tettem fel.

Találkozóra hívták, kiket fölleltek;
összejöttünk Telkibányán, Gönc mellett
fenyves-erdőben épült szállodában,
nem messze onnan a hegytetőn
Finták őseinek várromja állt,
akinek jó lába volt, odatalált.
Így lett egyszerre negyven rokonom,
akiről addig még hírt se kaptam.

*

Három napig ismerkedtünk.
Huszonhét Finta-ág nőtt
a CSALÁDFÁN, mindenki kereste:
melyik ágán volna a helye.
Magával hozta, aki tehetett,
apja, anyja, ősei adatát
mindnyájunk nagy örömére
a faágakra új nevek kerültek.

*

Találkozásunk utolsó napján
egymástól sokáig búcsúztunk
szeretettel, azzal az ígérettel,
hogy ismét egy év múltán
– ha égiek engedik – megyünk
Erdélyország déli részére,
eleink régi ősi fészkébe:
Haralyba, őseink földjére.

*

Hazaérve velük levelet váltottam,
másoknak meg telefonáltam.
Nekem kedves emlék a találkozás,
s szeretném – ha megadná az Ég,
hogy jövőre is köztük lehetnék.

*

Mindig érezném, nem vagyok egyedül,
nagycsalád vesz engem körül,
bármerre mehetek a csonka haza
bármely vidékére: Alföldre, Dunántúlra,
Felvidékre, Erdélybe, vagy Csehországba,
Németországba, akár Amerikába:
mindenhol rokonok laknak,
akikkel összetartozunk.

*

Örülök az ideik, s az elkövetkező
nagy családi találkozásoknak,
ahová engem enyéimmel együtt
a kiterjedt nagy rokonságban
tárt karokkal, szeretettel várnak!

..*

Régmúlt idők őszén az iskolában

Készült: 2010. szeptember 3

Csendben osonva jött az ősz a kertek alatt,
gyér felhőkben álmosan megpihent a nap.
Nem simogatja már a fáradt arcokat,
mikor az emberek munkába indulnak.

Nyugat felől szél fújja szemükbe hajukat,
megrezegtetve lombját az útszéli fának.
Dideregve siet gyerek-sereg, hátukon táska,
iskola előtt őket szigorú tanár úr várja.

Minden reggel ott áll, pálcával kezében,
ráncolt homlokkal, orcáján szemüveggel.
Azon törné fejét, előbb melyik gyereket
szólítsa, és kicsikét még meg is gyötörje:

megtanulta-e feladatát, mert a múltban
él, akkor rend uralkodott az iskolákban;
a tanárt csend fogadta minden osztályban,
a tanulók fegyelmezetten ültek a padokban

mozdulatlanul. A légy zümmögése
hallatszott, ha belépett egy nevelő,
az osztály felállva, hangos köszönéssel
úgy fogadta a tanár urat, tisztelettel.

Fegyelmezetlen diák szigorú büntetésre várt,
amikor sarokba állítva szégyellte magát!
De az se ment akkor ritkaságszámba:
ha nádpálca-suhintás lett valaki jutalma.

Senki se ment ellene sehová panaszra,
mert rendnek kellett lenni az iskolában;
a leckét mindenkinek tudnia kellett.
Az iskolába nem szórakozni, hanem

valamennyi diák csak tanulni ment be.
S most, akik néha megszegik, a rendet
jó lenne, ha ezen elgondolkodnának.
Igaz, ma már nincs olyan fenyítőeszköz,

mint volt valaha – de el ne feledjétek,
hogy a tanáraitok jót akarnak néktek,
belőletek rendes embereket nevelnek!
Ezért azt mondom nektek, gyerekek:

mindenkor szorgalmasan tanuljatok,
tiszteljétek a tanítókat-tanárokat.

..*

Remény

2009. július 22

Ha látom napfényben tündöklő tájat,
zöldülő mezőket, a virágzó fákat,
nyomasztó gondokat mindjárt feledem.
Hiszem, hogy boldogság lesz Földünkön,
hiszem: hogy a Sötétség eloszlik,
szívekben a Fény is kivirágzik.

Tudom, és hiszek mindig a jövőben,
de ha gát takarja az utat előlem,
sírva fakadok, kétségek gyötörnek.
Ha nehéz lépések állnak előttem,
hitem a boldogságtól úgy elröppen,
mint költöző madárraj, mikor útra kel.

Ha borús idő után kisüt a Nap,
másként látom én is a gondokat;
elfeledem a hosszú napokat,
és szőni kezdem szép álmaimat.
Sötétség szele gyorsan megfordul,
és szívemben a reménység kigyúl.

Örömnünnepre kongnak a harangok,
a város utcáin a fények kigyúlnak:
gyertyák díszítnek minden ablakot,
emberek ünneplő ruhát öltenek.
Sötétből többé félni nem kell már,
válságos idő fejünk fölött elszáll.

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet.
Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, fel, a Mennyországba!²¹

..*

Sérültek sorsa²²

2012. június 26

Sérült-rokkant ül magában,
sötét, bezárt, szűk szobában.
Vajon miért büntetik?
– amiről ő nem tehet!

---

²¹ Versemmel Art-díjas költő címet nyertem. A kiadott díj a Batsányi-Cserhát Művész kör hitelesített, hivatalosan bejegyzett díja.

²² Gondolkodom sorsokon, megtörtént eset feldolgozása versben.

Éheztetik, fáj a gyomra,
meddig tartják ott, ki tudja?
Szabadságát ki hozza?
Zártságát titokba' tartva
rideg szobába bezárták,
'hol nagyon érzi árvaságát.

Gyomra korog, szeme könnyes,
nem evett, most nagyon éhes.

Jóemberek társasága
kellene vigyázni rája...
Megbűntetik szívtelenül,
s most a szobájában bent ül.
Ki tehetne az ellen,
(hogy) született betegen?
Ki gondoskodik most róla,
mint kiskorában anyuka!

Édesanyja sem vigyázza,
nincs ereje gondozásra.
Otthon könnyei hullanak
fájdalmai el nem múlnak.
De eljő az a pillanat,
fia innen szabadulhat.

Jóisten rátekint, úgy vigyáz rá megint,
mint kisgyermekkorában, mamája
meleg szobájában. Gondozóit
Isten ostora rút vétkeiket
megtorolja, szenvedésért neki
elégítél jár! Zárkában ülnek
nemsokára, akik vele így bántak!
Fia innen szabadulhat.
a Jóisten majd rátekint
úgy vigyázna rá megint,

mint kisgyermekkorában,
mamája meleg szobájában.'
Gondozóit Isten ostora
rút vétkeikért megtorolja,
szenvedésért elégítél jár!
Zárkában ülnek nemsokára,
akik vele rosszat tettek.
Bűnbánatra lesz idejük,
tetteikért megbűnhődnek,
hogy el ne feledjék sosem:
a Jóisten nem bottal ver!

..*

Sérült ember képei díszítik a falat

A Sors figyelmeztet:

Árvízzről elmélkedem

2013. június 6

Itt a nyár – furcsa nyár
milyen lesz a január?
Jó meleg volt áprilisban
Majd'-megfagyunk, májusban.

Orbán napján dideregtünk,
alaposan elbánt velünk,
volt rá okunk bőségesen,
mert vártuk a jó meleget,

de hozott zord hideget.
Elmúltak a fagyosszentek,
június hó következett,
majd Medárd megijesztett,

neve napján eső esett,
a magáét megtette,
záporok meg zivatarok
mennydörgés és villámok

ijesztettek naponként.
Lett is ennek eredménye:
beteltek a nagy folyók,
megáradt a vén Dunánk,

bánatkönnye olyan sok lett,
nem fért bele, kiöntötte
magából. Teltmederrel
haraggal hazánkba tört,

nem válogatva bűnösök
és ártatlanok között,
egyenlően büntetett.
Intelem ez mindenkinek,

mert a sorsot elkerülni
nem lehet. A kegyetlen
tetteiért mindenki
egyenlően fog fizetni.

Milyen tavasz, milyen nyár?
Mit várhatunk ezután?

..*

Sorsunk figyelmeztet!²³

Csak a cím és formája változott:

2013. június 6

Itt a nyár - furcsa nyár milyen lesz majd január?
Jó meleg volt áprilisban, megfagytunk májusban.
Orbán napján dideregtünk, alaposan elbánt velünk,
volt rá okunk bőséggel, mert vártuk a jó meleget,
de hozott zord hideget. Elmúltak a fagyosszentek,

június következett, Medárd is megijesztett,
neve napján eső esett, a magáét megtette,
zivatarok meg záporok mennydörgés és villámok
minden nap ijesztgettek. Az lett ennek eredménye:
a vén Dunánk megáradt, mert beteltek a patakok,

csöpögött a bánatkönnye, nem fért bele, kiöntötte
magából. Nagy haraggal telt mederrel betört hazánkba,
bűnösök és ártatlanok között nem válogatva,
egyenlően büntetett. Intelem ez mindenkinek,
mert a sorsot senkinek elkerülni nem lehet.
Gonosz tettekért egyelően mindenkinek fizetni kell!
Milyen tavasz, milyen nyár? Mit várhatunk ezután?

..*

Színtelen világban

2011. március 4

Kelj fel most, kérlek, és ne legyél rest,
töltsd meg az életed, hozz változást,
hozzál jobbulást és reménységet!

Hallgat a lélek és üres a szív,
üres a világ, minden, de minden
más, nem olyan, mint volt valaha rég.'

Csendesek és szürkék a nappalok,
kint még itt-ott fagyok, s derűsebb lesz
az ég is, ha kizöldül a láthatár.

Nézz fel az égre, a napsütést várd,
tudd, hogy borúra eljön a derű,
ha a színtelen ködfátyol felszáll.

Amint szürkés homály után derül
világosság, öröm köszönt ránk,
s a bolyongó lélek haza talál.

---

²³ A vers szövege azonos az előzővel, a formáján változtattam.

Jöjjön végre színtelen köd és szürke
homály után az áldott napsugár,
virágillattól mámoros tavaszi táj!²⁴

..*

Szomorú Karácsony

Vers készült: 2009. december 24

Szent Karácsony estéjén
úgy fájt a szívem,
fátyol borult vállamra:
meghalt az öcsém.

Ezen a szent ünnepen
sajgott a szívem,
engem senki sem vigasztalt,
egyedül voltam.
Kedvesem rád gondoltam
teljes szívemmel.
Volt idő, hogy vártalak
nem érezted meg?

Most is kérlek: hiába, már
nem jössz felém,
mert te már nem érzed:
hiányzol nekem!

Karácsony szent estéjén
gyász ül a lelkemben,
Kisjézus eljövetelét fekete
gyászfátyolban várom én.

Csendben telnek perceim,
a gyertyafény lobog,
a homokórámon lassan
a fájdalom. pereg

..*

Szülőfalum, Kisbárkány

2005. szeptember 9

Elbeszélő költemény

Ott születtem valaha régen
múlt század negyedének végén.
Kétszer is volt e táj otthonom
amit kényszerből kellett elhagynom.
A lelkem sokszor visszavágyik,
ha előttem a táj megjelenik.

---

²⁴ Ajánlva: „beregdikarol”-nak, mivel Színtelenül c. lánverse ihletett megírására.

Cserhát-Mátra nyúlványai közt
egy kisfalucska húzódik meg.
Amikor megállok az Ebhát-tetőn
kedves táj kerül el szemem előtt.
A falut három oldal felől
dombos erdő öleli körül.

Amikor én ott megszülettem
apró házak álltak lenn a völgyben,
takaros nagy udvarok közt,
csupán negyvennégy, nem több.
Legtöbbnek fele vályogból épült
apró ablakokkal, földve zsupp-tetővel,
a háztetőn rozszant kéményekkel.
Falu közepén állt a harangláb,
kis harangját, amikor meghúzták
(minden délben és este)
a falu istenhívő népének
imára kulcsolódott keze,
és szállt az ima fel az Égbe...

Megkondult akkor is a harang,
ha valakinek elszállt a lelke,
nem kellett egyedül elmennie,
harang-hangja őt útján elkísérte.
Tűzvész, vihar közeledtén ismét
megkondítják a falu kisharangját,
akkor a község apraja-nagyja
egyszerre megy segíteni bajba'.
Imádkoznak az Egek Urához,
hogy minden rossztól-bajtól
mentse meg a határt, a termést,
és kicsi falujuk hívő népét.

Lejtőn tarkálló keskeny-parcellákat
kérges paraszti kezek munkálják.
Földeken, mezőkön, s réteken
meglátszik szorgalmas munkájuk.
A lejtőn kis patak csörgedez,
kétoldalt ráhajló fűzfák között.
A kis patak innen egész közel
a hegy alatt, Gyertyánkútból ered.
Ott, ahol még gyermekkoromban
játékosan töltöttük időnket,
patakpartján kenderáztató tavak,
bennük békák vígan kuruttyoltak.

Fiútestvéreim kétágú botra
siklót akasztottak, s engem
ezzel, gyakran megszalasztottak.

Hegyekkel körülölelt kicsi falu látképe,
ahová egyetlen út vezet

Féltem a hullóktól és rettegetem,
a siklótól-békától iszonyodtam,
előlük menekülve, hazafutottam.
(Jóval később, nagydiákkoromban
futóversenyen ezért érmet kaptam.)
Iskola mellett tanító lakásban
ott születtem és nevelkedtem,
a három fiútestvéremmel
együtt, gondtalan boldogságban.

Gyermekkorom szép emlékei
ma is életem legfőbb kincsei.
Majd kinőttük kicsi iskolánkat,
el kellett hagynunk e kedves tájat.
Városba mentem továbbtanulásra
bentlakásos leányiskolába.
Haza már csak szünidőbe jártam,
de onnan mindig hazavágytam.
Később apámat áthelyezték
Erdély szép nagyvárosába,
– utána ott, már testvéreimmal
továbbtanultunk középiskolába.’

Négy évet töltöttünk Erdélyben,
jó volt ott élni – rokonok körében.
Aztán közeledett a határhoz
a front nagy zúgása és fénye,
szomorúan búcsút vettünk tőle,
otthagya házunk, mindenünk’,
az utolsó vonat-szerelvényen
futva kellett menekülnünk.
Hová menjünk bús helyzetünkben,
számunkra hol van más lakhely?
Bárhol keresem, máshol nem lelem
a világon, mint szülőföldemen.

Sorsunk elől nem menekülhettünk,
vagonlakókként kellett elmennünk
egy hónapig, ezer kilométert
a front elől, – de mégis utolért.
Ismét ott álltam az Ebhát-tetőn,
megláttam a határban tündöklő
sok kicsi kenderáztató-tavát,
csörgedező-kanyargós patakját.
Láttam a lejtő két oldalán
gondos kezekkel művelt földjeit,
apró, zsuppal fedett házait,
hallgattam a falu kis harangját.
Szemem könnyeimmel megtelt,
mert éreztem: ismét hazajöttem.

Négy év múltán barátok vettek körbe,
megértésre találtunk körükbe'.
Itt szenvedtük át a világháború
minden keservét és kínját,
rettegve vártuk szeretteink
frontról-háborúból hazajöttét.
Isten meghallgatta kérésem, imám:
borzalmakat mindnyájan átéltük;
frontról-háborúból testvéreim,
s apám lassan hazatértek,
élve öleltük át szeretteinket.

Legidősebb bátyám fogságba esett,
ette oroszok keserű kenyerét,
– három év után ő is hazatért.
A fegyverek végre elnémultak,
Erdélytől, kedves rokonoktól
ismét határ választott el minket,
oda már – vissza nem térhettünk.
Vagyonunk, a kedves otthonunk
határon túl örökre ottmaradt.
Ha eszembe jutnak e fájó emlékek,
könnyeim mindig sűrűn hullanak.

Megint elhagytuk a szülőföldet,
újra más városokban kellett
munkát, kenyeret keresnünk,
kezdeni lerombolt hazába' új életet.
Bármilyen nehezen vészeltük át
a háború minden kínját-átkát,
árnya kísért egész életemen át.
Szülőfalum akkor sem feledtem.
Évekkel később, felnőtt fiammal
(látogatóba) újra visszatértem;
végigsétáltunk a falu kis utcáin,
mi változott, neki magyaráztam.

A patakon túl nyílt egy új utca,
ahol épültek – emeletes házak,
a régiéknél sokkal szebbek,
nekem azonban nem kedvesebbek.
Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
bezárva találtuk, ezért csak
előtte mondtuk el imánkat.
Szülőházam már nem találtam,
helyén meghatottan csak álltam,
ott állt régen az iskola, mellette
tanító-lakás, ahol születtem.

Ott éltem boldog gyermekkorom,
azt lebontották, nincs már sehol,
még az utcát is elsöpörte
az idő könyörtelen szele.
az utca sincs már, ott a faluvége.
Búsan sétáltunk ismerőst keresve,
idős nőt láttam: ruhája fekete,
a zöld gyepen kecskét legeltetve.
Érdeklődtem ismerősök után,
majd később csodálkozva láttam:
ő volt valaha gyermekkoromban
kedves szomszédom-játzópajtásom
Lucza Erzsi.

Ő lakott mellettünk egy nagy házban:
a szép szőke-hajú falusi lány,
akiről azóta már írásaimban
gyakran megemlékeztem.
Valamikor együtt játszottunk
jártuk a mezőt és babáztunk,
messzire, a szomszéd faluba,
együtt jártam vele a templomba.
Rozi néni: kedves nagymamája
érdekes falusi meséket mondott,
pattogó tűz-lángjai mellett
hosszan hallgattuk ővele együtt.

Oly sok év elmúltán mind a ketten
hosszan néztük egymást önfeledten.
Aztán továbbsétáltunk a faluban
más ismerősöket nem találtam.
Lelki szemeim előtt sokszor
most is a régi kis falut látom:
ahol a házunk ablakán kinéztem,
csodálatos látványban volt részem:
ahonnan ábrándozva néztem
a kék eget, futó bárányszerű felhőket,
a távolban hosszan elnyúló,
egymás mögé bújó hegyeket,
és borús égen sötét fellegeket.

Házunkkal szemben egymás mögött,
hol a Mátra nyúlványai tornyosulnak,
kék-zöld árnyalatokban pompáznak.
Mindig odaszáll a gondolatom...
oda, hol megláttam a napvilágot,
hol kiskoromban oly boldogan éltem,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

..*

Szülőfalum²⁵

Készült: Kisbárkány, 2005. évben

Ott születtem, s éltem kisgyermekként,
kedves emlékek most is bennem élnek.
Sok év telt el, mióta nem jártam ott,
azóta annyi minden megváltozott.

A patakon túl nyíló új utcában,
már épültek – emeletes házak,
a korábbiaknál sokkal szebbek,
de nekem nem kedvesebbek.

Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
ajtaját bezárva találtuk, ezért
a rács előtt mondtuk el imánkat.

Szülőházamat már nem találtam,
a helyén csak álltam meghatottan.
Ott volt régen az iskola, mellette
tanító-lakás, ahol világra jöttem.

Az ódon falait az enyészet rég'
elemésztette, ezért lebontották;
kívülem nem is hiányzik másnak,
csak én állok ott némán, meghatottan.

Eszembe jutott a gyermekorom,
amikor még olyan boldog voltam,
felvillannak bennem az emlékek,
melyek ma is kincsei életemnek.

Szemem előtt a régi falut látom,
ahogy kinéztem a ház ablakán,
csodálatos látvány tárult elém.
Ábrándozva néztem a kék eget,

az Égen futó bárányszerű felhőket,
borús égen sötétlő fellegeket,
messzi távolban hosszan elnyúló,
s egymás mögött elbúvó hegyeket.

Ahol a házzal szemben sorakozva
a Mátra nyúlványai tornyosulnak,
kék-zöld árnyalatokban pompáznak;
gondolataim oda visszaszállnak,

Korabeli fénykép az iskolaudvaron, palóc
menyecske-ruhába, a távolban
a Cserhát-Mátra nyúlványai.

Kisbárkány község látképe az egyetlen út
felől, ahonnan gépkocsival meg lehet közelíteni

A község róm. kat. temploma, amely a 20. század
második felében épült.

²⁵ A Napvilágnál sikerlistára került 2009-12-02

ahol megláttam a napvilágot,
hol kiskoromban oly' boldog voltam,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom.

..*

Szülőfalumba látogattam

Balassagyarmat, 2009. december 5

Három oldal karéjában zöldellő erdők alatt
bújik meg a kicsi falu, mint Duna a fővárost,
átszeli egy kis patak, mindig tiszta főutcája,
két oldalt fehér meszelt házak sorfalat állnak;
udvart, és úttestet a gazdák maguk tisztítják.

Az ifjúság mostanában elvándorolt városokba,
életet az öregeknek honnan hoznak mostanában,
mint a fákon röpködő és csivitelő madarak.
Más az élet, mint amikor itt éltem, a faluban
a kedves szüleimmel, most csend ül a tájon.

Iskola mellett a tanító-lakás kis utcában állt,
ott születtem-nevekedtem három fiútestvéremmel.
Minden egész más volt, nem kellett félnünk senkitől,
jártuk az erdőt és mezőt, epret-gombát gyűjtöttünk,
és mint Jancsi és Juliska a mesében, úgy éltünk:

figyeltük a madarakat, fogtunk kígyót-békát,
nyuszi után futkostunk, és láttunk szarvas-bogarat,
fára másztunk, az udvaron fiúkkal métáztunk.
Játék mellett tanulni kellett, szigorú tanítóként
apánk oktatott minket, velünk nem kivételezett.

Kinőttük az iskolát, megszakadt vidám életünk,
búcsút intette a falunak, középiskolába mentünk.
Háború dúlt a világban, s a határhoz közeledett,
beborult az ég felettünk, súlyos-vészes idők jöttek;
besorozták katonának minden épkézláb embert.

Élet terhét az emberek egyre nehezebben tűrték,
a front elől menekülni próbáltak, de hiába tették.
Egész országban véres harcok folytak, az ellenség
falvakat-városokat feldúlta, földig lerombolta;
háború a hegyek közé szorult kis falut sem kímélte.

Az iskola teteje találatot kapott, beszakadt,
idő vasfoga falait szétmarta, ezért lebontották.

A helyén épült új betonút Bede-pusztára vezet.
Rajtam kívül a régi iskola nem hiányzik másnak,
(csak) én állok itt a helyén, emlékezve és meghatódva.

..*

Tavaszwáró²⁶

2010. január 30

Lobogó tűznél ülök a szobába',
ha kinézek a tájra – hópihék ágya
mindenhol – amerre szemem lát
csillogó hófehér ruhát ölt.

Duruzsoló kályha lángja mellett
a közelgő tavaszt merengve várom,
körülöttem mindenütt csend honol,
bizsereg a szívem, s vár valamit.

Ha melegen süt rám a napsugár,
s olvadni kezdenek a jégtáblák,
zöldül a mező, nyílnak ibolyák,
s virágba borulnak az orgonafák.

A tavasz balzsamos illatát érzem
már, s madár dalától zeng a határ,
méhek zümmögnek körülöttem,
s szívem csordultig telt szeretettel.

*

Odakünn hófehér, puha hó fedí a tájat,
a sétálók útját léptek nyoma jelöli.
Magamba mélyedve ülök a meleg szobában,
nézem a hóval borított várost, meleg kabátokba
burkolt, sietősen lépkedő embereket...
Egyszerre kisiüt a nap, beragyogja
a fehér háztetőket és az utcai fákat.
Sóhajom a magasba száll: szép a téli táj, de mégis
legszebb a tavasz, amikor derült az ég,
napsugár melengeti a földet,
s zöld lesz a határ, virágok nyílnak körülöttünk;
visszatérnek a madarak, hogy csivitelésükkel tegyék
vidámabbá napjainkat... Várom a szép tavaszt!
Ezek a gondolatok készítették arra, hogy tollat ragadva megírjam
a **Tavaszwáró** versemet.

..*

---

²⁶ Versem a Napvilághoz föltéve, 2010. februárban sikerlistára került!

Temetőben

Budapest, 2005. március 20

Csendes délutánon temetőben járva,
szemerkél az eső, talpunk alatt
színes falevelek ropognak.
Kétodalt, mellettem kis-unokáim
kezét szorongatva sétálunk,
az elhunytak sokféle
nyughelyeit látjuk.

Miért van annyiféle sírhant
minden temetőben?

Nyugosznak díszes sírboltban,
szobrokkal, fényképpel, lámpákkal,
vagy márványból épített kriptákban.
Sokan csak egyszerű kicsi sírban
álmodnak tövises vadrózsabokor alatt.
Unokám kérdi: mondd, nagymama:
ők ott is lakótelepen laknak?

Szüleim síremléke a Farkasréti temetőben

Gondolatim elhunyt szeretteimnél pihennek
fejünkre hullanak ázott falevelek.

Emlékezetem visszaröppen a múltba:
mikor ők, akik itt vannak elhantolva,
együtt jártuk utunk, kezünk összefonva.
Már csak emlékünkből élnek ők,
kik egykoron velünk voltak:
szülők, kik bennünket neveltek,
testvérek, kik minket szerettek.

Vagy ártatlan kisdedek, kiknek élete-virága
ki sem nyílhatott hervadt bimbójába.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk,
kikkel egykoron jóban-rosszban osztoztunk,
vagy szerelmünk sírjánál, akit sohasem feledünk.
Most rájuk gondolunk csendes esőben,
sárguló avarban sétálva,
gyújtunk gyertyát, mécsest
őket imáinkba zárva.

Szomorú szívvel emlékezve rátok,
kik odaátrol nézitek e világot.

Siratunk bennetek'; fáj, hogy elmentetek,
minket gondban-bajban itt-felejtettetek.
Lelkünk bánattal csordultig telve,
szemünk szomorú könnyel van tele.

Imánk hozzátok száll, fel az Égbe'
ti már tudhatjátok, mi vár ránk,
ha majd eljön a mi óránk.

Azt is tudjátok, ki vár mireánk
égi mezők fényes kapujába'.

Jusson eszetekbe kis unokáim:
odaát igazság van, ki ideleenn
jó volt, megkapja jutalmát.
Ott haláluk órája nem gazdagság szerint jár,
azt megváltani kincsekkel nem lehet.
Ott nincs luxus-lakás gazdagnak,
szegények-gazdagok egyformán osztoznak.

Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan élte földön mindennapját.

Igazságos Isten úgy osztja a kegyét
ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt,
és szegénynek osztott: megleli jutalmát,
de aki dölyfös volt és gonosz,
vezekelhet, lelkének nem lesz nyugta.
Meg kell szenvednie, ne számítson
jólétre, gondtalan túlvilágra,
és igazságos Isten irgalmára.

..*

Vágyakozás

2009. október 13

Fenn a vágyak szárnyán szállok
már a madarak fölött járok.

Milyen jó lenne őket elérni,
ott fenn mindig boldog lenni.

Egyre jobban gyötörnek a vágyak,
ahová fáradt sóhajaim szállnak,

ahol lelkem nyugalomra talál,
s ott csend és béke vár rám.

Ime, két kedves íróklub-társam ezt írta, a verset olvasva:

„Kedves Kata! - Megpihenni a csendben, békében, nyugalomban. Mindenki vágyik rá. Tudod, a szeretet szükséges, mert az adja a bizalmat, biztonságot. S akkor lehet igazán nyugodtan pihenni, mint kisgyermek az anyja karjaiban. Gratulálok! szép vers, szép gondolatok... – Albert (II.25.)”

„Kedves Kata! - Csodálatosak a soraid. Szerintem, lélekben már szállsz. Csukd be a szemed és gondoldj azokra, akiket szeretsz és akik szeretnek téged, már is könnyebbnek érzed magad, hisz a szeretet szárnyakat ad. Tetszett a versed. - Üdv: József” (II.25.)”

..*

Vándor az élet országútján

Balassagyarmat, 2009. február 15

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
gyöngé vagyok, az erőm fogytán.
Olyan jó lenne már megpihenni,
semmiféle gondra nem figyelni,
csak a szép tájakban gyönyörködni,
lágym tengervízben megfürödni.

Életemben hiába voltam szorgalmas,
mindent megtettem a családomnak,
gyermekemet szeretettel neveltem,
nehéz években gondjukat viseltem;
jórá oktattam, taníttattam őket,
pihennem kellene, ők már felnőttek.

Az élet igazságtalan és kegyetlen,
kegyeit nem úgy méri, hogy jó legyen.
Fáradásom után megérdemelném
a nyugodt, szép és csendes éveket,
a gondjaim mégis megmaradtak,
nekem nem jutott kényelmes élet.

Hegyek közt, szállodában lenne jó
pihenni, kész ételeket kóstolgatni,
életemből kimaradt kényelmet pótolni;
fáradt lábaimat kellene gyógyíttatni,
ahol mindenki a kedvemet keresné,
és amit szeretnék, mindent meglennék.
(De a sóhaj – csak marad óhaj!)

..*

Visegrád, Gizella-telepen,
rehab. kezelésen

ÉLŐLÉNYEK és GYEREKEKNEK

Alkonyat-eredeti

2008. február 21

Udvarunkban szomorúfűzfa
karjait a földig nyújtja.
Leveleit lengeti a szellő,
ágai közt madárfészek,
benne fiókák pihennek.

Csiripelnek naphosszat,
szájukba kapják a falatokat.
Lombok alatt a napsugár,
sűrű levelei közt vibrál.
Hamar eljő az alkonyat,
kismadarak elnyugodnak.
Anyamadár éjszaka
fiókáit melengeti,
szárnyaival befedi.
Nyugat felől a felhőben
fáradt nap már lemenőben.
Lassan csend borul a tájra,
mindenki álmát alussza,
várja a szebb holnapot,
amikor a felkelő nap
felettük, és Hazánk
egén is, újra felragyog!

Anyai gondoskodás – Cirmoskánk²⁷

Szerettem az állatokat, figyeltem
az életüket, csodálatos lények.
Cirmos cicánk három cicagyerekekkel
puhán kitöltött nagy kosárban éltek
boldogan a konyhában. Cica mama
szoptatta, tisztogatta az apró
jóságokat. Ahogy nőttek, sokat
játszottak, s ott gurultak le egymásba
kapaszkodva a kosárból a földre.
Árva kiscsibe nem kellett anyjának,
ezért ő is ott élt egymagában kis
bélelt kosárkában. De unatkozott, s
talán fázott, ezért folyton csipogott.

Ami Cirmoskát zavarta, talán sajnálta?
Ezért amíg szoptatta kiscicáit,
folyton nyafogó kiscsibére figyelt.
Egyszer megelégelte s olyat tett,
ami igazából nem mindennapi eset.
Fölkelt cicái mellől, s lassan,
lopakodva kiscsibe kosarához
surrant, csendben figyel, aztán gyors
mozdulattal melléugrik, a csibét
szájába veszi. Ó, jaj, azt hittük, a
kiscsibe élete véget ért. De nem
ez történt. Odaviszi a szájában
kiscicái mellé, lerakja közéjük.

²⁷ A vers valódi történet. Eredetije megjelent prózai írásban: a Readers-digest által kiadott Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!

A csibe elhallgat, megnyugszik,
az anyacica is. Majd melengeti
úgy, mintha a saját kölyke lenne...
Talán azon csodálkozott, miért nem
szopik úgy, kis buta, mint a cicái.
Később is ott téblábolt a kismacskák
között. Ha csipog, Cirmos odamegy
hívja, nyalogatja, úgy terelgeti,
mint saját cicáit. Nehéz elhinni
de mindez megtörtént, bármilyen
furcsa, egy anyamacska képes volt
családjába fogadva ápolni egy
idegen, elhagyott, árva csibét!

Kormi, Maca, Gigi

Készült: 2008. december 3

(Igaz történet több felvonásban.)

Elbeszélő költemény szabad versformában.

Kormi

A cicátszomszédunk kisfia ajándékba' kapta.
Náluk lakott Kormi, addig sokszor ült az ablakba.'

Amikor gazdái elutaztak a nagymamához,
őkelme kiszökött, egyszerre hontalan lett.

Minden ajtó előtt nyávogott,
de sajna', a lakók nem engedték be,
pedig tudták, honnan jött.

Vacsorája nem volt, megéhezett,
hangos nyávogással végre hozzánk érkezett,
ajtónkat kaparászta kétségbeesve.

Meg sajnáltam: beengedtem,
etettem-itattam,
aztán megnyugodva, elaludt a fotelben.
Én meg becsengettem a lakásukba,
minden hiába,
gazdái három napig nem jöttek haza.

Így történt, hogy kormi vendégünk lett,
amíg a családja megérkezett.

Korábban őt csak az ablakukban láttam,
de most már két otthona van,
mivel hol nálunk, hol otthon lakik.

Folyton mosakodik Kormi, a szép cica,
fekete szőrzetét fényesre nyalogatja.
Nyakkendője, két csizmája,
két kesztyűje mindig hófehér és tiszta.

Évek múlva gazdái elköltöztek,
de ő az új lakásból hozzám mindig visszazökött.
Nőtt, növekedett, nyolc kilós kandúrrá fejlődött,
nemsokára az Óvárosban a macskák királya lett!

Vitéz tetteiről hírek keringtek:
harcolt macskákkal, kutyákkal,
míg egyszer csúfosan ráfázott;
egyszer két kutyával viaskodva
– igaz, jól összekarmolta őket –,
de a farkincáját lógatva,
elgyötörten tért haza.
Az állatorvos, megoperálta,
de a farkát úgy átharapták,
csak felét tudta megmenteni már.

Maca költözése

Szürke-cirmos cica lenn az udvarban,
a ház nagykéménye mögött lakott,
gyönyörű kicsi cirmos-cicáival.
Etettük őt és kiscicáit,
hálából hozzánk dörgölődött.
Fel a lépcsőkön járt látogatóba hozzánk,
megette a Kormi ételét
előbb az ajtó előtt,
később úgy tett, mint otthonába',
nemsokára bejött a lakásba,
megfigyelte: Kormi a „cicalyukon”
hogyan ugrál be a konyhába.

Pestre látogatóba mentem,
Dani és Emese unokáim játszottak mellettem,
amikor otthonról telefonáltak nekem.
Vendég érkezett – hallom –
igaz, nem ajtón, hanem
Kormi után, a cicabejárón.
Vacsora után besétált a szobába,
– beült egyenesen az ölükbe.
Ezután olyan jól érezte magát, eldöntötte:
már el se megy a jövőben,
nem él tovább a nagykémény mögött.
Hazaérve örömmel üdvözöltem a vendéget,
Macának neveztem el,
– és nem bántam meg,
hogy ezek után már a miénk lesz.
Kormi féltékenyen nézte, amiért
elfoglalták az ő felségterületét.
Felborzolva szőrét járkál a szobában,
fenekét felém fordítva,
haragosan leül előttem jó távolságban.

Minő csúfság – gondolja magában –,
hogy holmi kóbor macskák
betörnek mások helyére,
s esznek-isznak,
aztán beülnek a gazdi ölébe.
Lassan csitulnak az ellentétek.
Mi mást tehetne szegény Kormi egyebet,
hiszen helyette mások döntöttek!

Maca nemsokára
e nyáron már másodjára,
néz anyai örömök elé,
elgondolkodva járkál,
sehol nem leli a helyét,
utódainak keres meleg fészket.
Majd lassan, öt cicája született,
a cirmos aprójóságok közül
négynek új gazdít kellett,
egy neki, örökösnek megmaradt.

Gigi

Kiscicáját átölelve a fotelben szoptatja-tisztítja,
tanítgatja minden cicatudományra.
(Kormi cica őket csodálja,
Maca meg kölykét félti tőle aggódva.)

Egyszer hallom az íróasztal alatt
hangosan morogni,
mivel kisurrant, és szájában
egy kisegérrel tért vissza.
Bemutatta a kiscicának,
hogy kell vele játszani,
cicakézzel az egeret
jobbra-balra terelni,
és közben rajtunk a hatást figyelni.
Kis Gigi – úgy neveztük el – azt sem tudta,
a falakon túl milyen világ van.
Aztán egyszer óvatosan
az udvarba kiszökött.
Lassan körbejarkált,
csodálkozva nézte a virágokat, nagy fákat,
és a szélben hajladozó fű közt a bogárkákat.
Úgy figyelt mindenre,
mint eltévedt vándor az erdőbe’.

Kormi és a többiek

Már nincs egyedül Kormi, ökelmén
kívül Maca és kis Gigi is itt él.
Közülük a nagyfőnök természetesen Kormi.
Korareggel szoktak reggelizni,
ez az idő génjeikből eredő.

Amikor végre a család felébred,
 már éhesen várják reggelijüket.
 Ha a lusta emberek időben nem ébrednek,
 Kormi dolga, hogy fölkeltsse őket.
 Megáll gazdasszonya ágyánál,
 előbb csak merőn nézi:
 gondolja – nem ébred, vajon miért?
 Ha erre nem figyel, melléje áll,
 fehér mancsával hozzáér finoman,
 ha erre sem kel föl, ébreszti körömmel.
 Amint próbálkozása sikerrel jár,
 elindul vissza a konyhába,
 mivel látja, már követi őt gazdája,
 akinek dolga a macskák tálkait telerakni.
 A cicák csendben várakoznak,
 nem nyávognak.
 Gigi meg sietve falatozik,
 ha nem figyelnék,
 biztosan félretolná az evésben elmerült
 két idősebbet.
 De a gazdi figyelmezteti:
 Gigi, várj sorodra!
 Ő szót fogad, igaz, nem örömmel,
 leül gyorsan, azt figyel,
 a másik két tálban marad-e neki valami,
 mivel azokat neki tisztára kell nyalni.
 Aztán mindhárman nyalogatják szájukat,
 majd ha jóllaktak, a meleg szobába sétálnak,
 és a kényelmes helyükön jól szundikálnak.
 A macskák késő délután ébrednek,
 és az előszobában gyülekeznek.
 Kormi, a nagyfőnök megy elől,
 vacsora ügyében intézkedni neki kell.
 Élen halad, a többi hátrahagyva
 csendben leül, tisztos távolban,
 a szobában kötögető gazdasszonya elé,
 és azt várja: vajon mikor tálalja már
 a macskák vacsoráját?
 Korminak lassan elfogy a türelme:
 mintha gazdasszonya nem törődne vele.
 Társaira hátranézve, megáll gazdája előtt,
 aki erre sem akar mozdulni, egyre köt.
 Most már elég a várakozásból,
 itt a vacsoraidő – gondolja ő –
 és közelebb jő, majd finoman
 megtapogatja gazdasszonya lábát.
 De ha erre sem mozdul, hát akkor,
 ki a karmokkal! Akkor majd elindul!
 Kormi mégis vár, leül.

Gazdasszonya még mindig ülve,
magában nevet, arra még csak gondol:
eleget vártatok, mindjárt megyek!
Mintha hallották volna a hangját,
felállnak a macskák,
és Kormi vezetésével a gazdasszony
lábainál téblábolva, elindulnak a konyhába.
Ugyanis ők szó- és mozdulat nélkül is értik,
mindjárt megkapják az estebédjük'.
Csendben a tálkákat körülülik,
gazdájuk mozdulatait éberén figyelik!

Mindhárman hozzánk nőttek,
gyakran egymással játszanak, kergetőznek.
Azért nem is egyszer, előfordult már,
ha valami nem tetszett Macának,
evés közben a két kandúrnak
hirtelen egy-egy pofont lekevert.
Hogy mindez miért történt?
Azt csak ő tudja!
Talán azért, mert valakinek
a fiúk között rendet kell teremteni!

*

Történt egy délután, hogy
a folyosón nagy botrány tört ki.
Egy házbéli kutya megkergette Kormit,
ő menekült volna előle,
de beszorult a folyosó végére,
a betonban nem tudott kapaszkodni,
leesett a mélybe, a kemény aszfaltra.
Törött lábával vánszorogva,
aléltan elmenekült az Óvárosba.
Eltűnt szegény cica, kerestük, hiába,
már arra gondoltuk, soha többé nem látjuk.

Mégis, három hónap múlva, egy késő este
zengtek unokáim hangosan-lelkendezve:
itt van a Kormi! Megjött Kormi!
És valóban, a folyosón koszosan-éhesen,
utolsó erejét felhasználva, tántorogva érkezett haza.
A szomszédság összesereglett,
mindnyájan örvendtek érkezésének.
Sietve étellel kínáltuk,
a falatoknak ő mohón nekilátott,
macskatársai melléje ülve figyelték
örömmel, hogy látják!
Megtisztogattam bepiszkolt bundáját,
ő jóllakottan lassan elindult,
minden ismerős tárgyat megszimatolva,
járkált körben álmodozva,
kedves régi otthonába'.

Lassan gyógyult, megerősödött,
kopott szőrzete ismét fényes lett,
de eltört lábával nem békült meg,
amelyik örökre merev lett.
Mosakodás közben nyalogatta,
majd haragosan figyelte,
mégében megharapta.
Ezután már nem maradt annyi ereje,
mint ifjú korába' – felugrálni a korlátra,
onnan ellátogatni a szomszéd lakásba,
régi otthonába. Igaz, felgyógyult,
de ereje már elveszett örökre.
Mégis, örömeinkre társunk maradt,
néhány évig még velünk élhetett,
kedvességével nekünk sok örömet szerzett.

Ha otthonról elmegyek, engem
Kormi mindig elkísér, majd vár a kapuban,
azt figyelve, mikor érkezem haza,
aztán mély MAÚ-val köszönt engem.
Beugrik mellém az autóba, velem jön,
s mint hűséges társ, úgy kísér a garázsba.
Ha állatorvoshoz oltásra megyünk,
egyedül ő nem fél, a kocsiban körbesétál,
az ablakból kíváncsian a tájat szemléli,
míg Maca-cica remeg az ölemben.

Gigi

A kiscica közben felcseperedik,
s mint korábban Kormi, nyolckilós
nagy kandúrrá fejlődik.
Így történt, hogy kis Gigiből
Nemsokára nagy hős lett!
Majd amikor Kormi egyre gyöngült,
az Óváros királyságát átadta neki!
Maca, a macskaasszony pedig
Kormitól átvette a házfőnökséget!

Gigi már felnőtt, nagycica,
az Óváros-téren sok a dolga,
mivel a cicalányokat már ő látogatja.
Ezért februártól októberig alig jár haza,
annyira elfoglalt, olykor napokig,
akár egy hétig elmaradozik,
ilyenkor lefogy, alig lehet ráismerni.
Aztán kifáradva, éhesen-csapzottan,
gyakran korahajnalban érkezik haza.
Gyorsan befalja ételét, addig gazdasszonya
a bogáncstól-kullancstól megszabadítja.
Őfelségének ez nem tetszik,
ezért haragosan morgolódik.

Utána sietve távozik, akár egy irodista,
kinek az ideje percekre ki van számítva.
A „macskalyukat” gyorsan megcélozza,
majd azon kibújva, sietve indul a dolgára.

Azonban egyszer, mint elődje, késő éjszaka
súlyos sérüléssel tért haza.
Sántítva jött a szobába, s nyávogva mutatta,
hogymint első lába be van dagadva.
Reggel az orvos nekem magyarázta,
hogymint csapdába kerülhetett szegény pára,
majd kínjában, a drótot valósággal elrágta,
hogymint kiszabaduljon a lába.
A huzal karimája maradt csak rajta,
ami a mancsát elszorította.
Az állatorvos altatva, megoperálta.

Gigi csak télen marad nyugton otthonában,
ilyenkor párnákon pihen a meleg szobában.
Hátán fekve, nyújtózik nagyokat,
élvezve a téli pihenő-napokat.
Amikor a napok hosszabbodnak,
Gigi megint elindul vándorútjára...
Egy hideg estén úgy búcsúztam tőle:
ha nagyon sietsz, menj, de aztán
reggelire gyere haza!
Nem sejthettük előre,
hogymint többé nem látjuk őt soha.
Örökre kellett elbúcsúzni tőle,
azt sem tudjuk, mi történt vele?
Talán egy autó is elűthette,
vagy egy gonosz ember megölte?
Sokáig vártuk, hátha mégis visszajő,
mint Kormi, de Gigi ezután
soha többé nem került elő!
Maca cica, az anya, kölykét úgy siratta:
sétált föl-alá folyosón és a szobákban,
bennünket meghatva,
kereste Gigit mindenütt,
fejét körbeforgatva, siránkozva.

Kormi és Maca

A két öreg cica magára maradt,
csendesén éltek életüket, sokat pihenve,
néha a lakásban egymást játékosan kergetve.
De az idő őket is kikezdte,
többször járnunk kellett állatorvoshoz.
Ahogymint teltek a napok,
Kormi teste úgy fogyatkozott.
Elment az étvágya, alig evett,
csendesén magában szenvedett.

Utolsó reggelen erejét összeszedve,
még odabújt mellém, alig hallhatón pihegve,
mintha dorombolt volna nekem...

Őt simogatva – éreztem,
már a szíve alig ver.

Mégis, a cicák éveit számolva,
matuzsálemi kort élt meg,
összesen élt huszonhárom évet!
Aztán egyszerre – elhagyta ereje,
kétezer háromban, nagypénteken
itt hagyott bennünket örökre.
Hárman körülötte álltunk,
részvétellel simogattuk,
de már mindez mit sem ért,
fáradtan pihegett, lehajtotta fejét,
elhomályosult szemét behunyta örökre,
ereje csendesen kiszállt belőle.

Oda temettük, ahonnan
az ablakból látjuk, ahol pihen örökre.

Nagyon hiányzik mindnyájunknak,
fáj, hogy többé már nem lehet velünk.

Maca özvegysége

Macska asszony egyedül maradva,
árván él velünk, nincsen nyugodalma,
sétál a lakásban, társait keresi-kutatja.
Nagy az ő bánata, mivel ezután már
reggeli és vacsora ügyében
intézkedni neki kell egyedül.

Lábamhoz dörgölődve,
halkan nyávogva magányát siratja.

Ha indulok a konyha felé,
hangos nyávogással várja ételét,
nem úgy, mint régen, amikor
tányérjukat még hárman körbeülték,
s úgy várahoztak teljes csendbe' az ételre.

Hiányozik a cicatársaság neki,
amikor ki voltak osztva a szerepek:
a reggelit-vacsorát Kormi intézte,
nekik csak várakozva figyelni kellett.

Most már minden teher az ő vállán nyugszik.

Írás közben most is lábával tapogat,
úgy jelezve nekem,

hogy megérkezett, és éhes!

Ragaszkodó, barátságos társam,
háláját nekem kimutatja a lakásban;

azt is, hogy boldog, amiért
őt valamikor befogadtam.

Kedves-okos cica, még a
gondolatomat is megérti.

Most is játékos, pedig már nem fiatal,
és este-reggel jelzi, hogy játszani akar:
bukfencezve járja körbe a szobákat,
felgyűri a szőnyeget, alábújik, és
ha jól érzi magát, velem „beszélget”,
néha „macska nyelven” válaszol: „me e e,”
mint egy kiskecske!
Gyakran hosszú ideig társalgunk cicanyelven.
Szemem keresve néz rám értelmes képpel,
eddig ilyen macskáknál sosem tapasztaltam.
Egyedül ő a cicatársadalomban,
„Aki” időnként izgatottan nézi a tévét,
szemben ülve a készülékkel!

Macuka balesete

Kellemes nyári estén
Emese unokám a cicát kezében tartva
rémülten nyitott be hozzám, a szobába.
– Mi történt? – szaladok eléjük.
A cicát letettük földre, csak kúszik a padlón,
szegény, alig vánszorog... lábait fájlalja,
szünet nélkül nyávogva.
Óvatosan leteszem az ágyra,
fájdalomcsillapítót török apróra,
becsomagolom májpástétomba,
megetetem vele őt simogatva,
nemsokára kissé enyhül a fájdalma.
Szegény Macuka, néha fordulna,
de akkor feljajdul fájdalmába’.
Másnap állatorvost hívnék,
de valahányan vidéki értekezletre mentek.
Állatorvosunk mobiljára SOS-jelzést küldök,
aki valamikor délfelé megérkezett,
a cicát megvizsgálta, de nem tud segíteni rajta,
mivel szerinte röntgen kellene,
azonban cicaröntgen nincs a közelben.

Felhívom telefonon Katica lányom,
aki kérésemre bejelent a cicával,
egyik budapesti állatklinikán.
Másnap Emsi unokámmal
és Macával buszra szállunk.
Egész úton szenved szegény állat,
az utasok pedig bennünket bámulnak.
Maca cica végig siránkozik a Metrón is,
magában talán arra gondolhat:
Miért hagytuk el az ismerős otthont?
Azt hiszi, hogy már örökké utazni fogunk?
Metró után megint nagyvárosi zajban
ismét továbbutazunk a helyi buszokkal...

Végre megérkezünk, a cica számára
egy ismeretlen lakásba,
ahol Macát egy fekete Puma,
meg egy másik hatalmas szürke kandúr
(lányoméék Krampusz-cicája és Marci)
igazán nem nagy vendégszeretettel,
hanem felpúpozott háttal, morogva fogadta...
Még jó, hogy elhúzódtak, s nem támadtak,
csupán dühösen méregették egymást.

A nappali szobában Maca talált menedéket,
elfoglalt a sarokban egy csendes helyet,
ahonnan rettegve figyelte a terepet.
Krampusz mindenkiben ellenséget látott,
haragosan kerülgetett mindnyájunkat,
akivel találkozott, arra dühösen fűjt és morgott.
Borzasztóan haragudott, hogy került
egy idegen macska az ő birodalmába?

Csendes éjszaka után reggel a társaság
busszal igyekezett az állatklinikára.
A helyiségben másik két cica és sok
kutyus vár sorára, egyikük sántít,
másiknak gallér a nyakába'.
Amikor belépünk, kutyusok a fülüket hegyezik,
de nem ugatnak, nem támadnak,
csak illedelmesen figyelnek Macára.
Hamar bejutva, egy „cica-nővér” és
fiatal állatorvos betegét megvizsgálta:
letette a földre, úgy figyelte
hogyan kúszik járkálás helyett a cica,
majd az asztalra visszahelyezte.

Aztán megfogták ketten,
és fájdalommentesen harcképtelenné tették.
Az állatorvos finoman végigtapogatta,
úgy figyelte, s ahol a cicának fáj,
fájón egyet nyiffantott. Olyan volt
figyelni, mintha az orvos kérdésére
a cica mindig felelt volna...
Nem kellett röntgen, sem altatás,
az orvos mégis megállapította,
hogyan nem törött el a lába,
hanem az ínszalagok nyúltak meg rajta.
Injekciót kapott, ami egy hétre
ami fájdalmát csillapítja.
A receptre fölírt vitamintól,
lehet, rendbe jön hamar.
Csak akkor, ha nem javul,
kell visszavinni egy hét múlva.

Ebéd után indultunk haza,
kedves jegykezelőtől a cica
külön ingyen-helyjegyet kapott.
Hazafelé már jól érezte magát,
egyet sem nyávogott,
mert kinyitottam a cicahordozó-ajtót,
vizes kendővel (a nagy meleg miatt)
végigsimogattam, etettem-itattam.
Jóllakva a cica, elhelyezkedett
és nyugodtan pihenve elaludt.
Hazaérve, a megszokott otthonában
jókat pihenve, hamar meggyógyult.

Örömünkre, jobban lett a cica!

Ebéd után kis pihenőt tartok, közben olvasok.

A cica ismeri szokásom, ezért meg sem
vár engem, már előre odasiet a heverő mellé.

Felugrik mellém, azonnal hanyattfekszik,
elkapja a fotelről lelógó kedves játékait.

Közben engem figyel. Nem akármilyen
üzleti spárgákról van ám szó,

hanem kézzel sodort kézimunkáról!

Legalább három lóg ott a fotel támláján,
és Macuka hanyatt fekvé azokkal játszik.

Elkapja az egyiket vagy mindet,
rám néz, fogja a zsinórt, majd elengedi;
hogyan engem érdekel-e a játéka, figyel.

Ha elkapta tőlem a madzagokat,
én visszaadtam neki azokat.

Akkor négy lábával rúgja, majd harapja,
én pedig igyekszem visszahúzni tőle,
de ő ismét hirtelen elkapja, örömeben
rugdossa, harapdálja, végül elkapja,
a szájába véve, többé azt el nem engedve.

Játéka néha fél óráig tartott,
ha elfáradt, gyors mozdulatain lassított,
aztán egyre lankadtabban ugrált
a madzagok után, majd úgy kimerült,
hogyan álomba szenderült.

*

Néha már olvastam, amikor megérkezett,
de akkor nem ugrott fel mellém,
előbb megállt, merőn rám nézett,
kereste a tekintetemet, tudni akarta,
észreveszem-e, hogy ő már rám vár.

Én pedig a heverőt ütögetve,
ugorj föl ide, szólok neki.

Egy-két kérés után hajlandónak
mutatkozott felugrani.

Ha elfáradt, az ölemben
elégedetten összetekeredve,
hangosan dorombolva aludt el mellettem.
Ezt a szertartást naponként megismételte.
Amikor hamarabb jött be a szobába,
a fekhelyem mellett megállt és várta,
hogy elhelyezkedjem, de a helyét
csak külön hívásra foglalta el.
Unokáimtól kapott csörgő-üveggyólyóval
játsszik a cica éjszaka, azt görgetve a szobában.

Macuka végnapjai

Maca cicánk kedves társunk,
itt hagyott bennünket nemsokára.
Mindig húsvét táján kell nekünk
örök búcsút venni kedvenceinktől.
Már csak emlékezem ragaszkodására:
amikor műtétre készülődtem a Rókus kórházba.
Maca cicától érzékeny búcsút vettem,
meghatott, amikor csomagoltam,
megérezte, hogy magára hagyom.
Az ölemben ugrott pihenés közben
hízelt, és kedvesen dorombolt.
Az útra ugyan vittem könyvet, de fárasztott
az olvasás, könyvem ki se nyitottam,
magamba roskadva gondolkodtam.

Szemem előtt most megjelent,
hogy műtét után a kórházból hazatérve,
Macuka a földön hempergett örömeiben,
látszott rajta, azt se tudja, mit tegyen,
mivel egy hétig nem látott engem.
Idő multával, egyre fáradtabb lett,
kevesebbet játszott, többet pihent.
Esténként a vacsorája után,
az utolsó héten is odajött hozzám
a terített asztalhoz, s kóstolót kért tőlem.
Néha megelégedett pici darabkával,
máskor a további falatokat várta.
Kormitól örökölte ezt a szokását.
Maca a finom cicaételeket korábban
mindig jó étvággal fogyasztotta,
amit gondosan neki válogattam.
Mégis, egyre romlott az étvágya,
fogyni kezdett nemsokára,
nem ette meg a finom falatokat.
Nekem gondot okozott, egyre többször
a földre kuporodott, nyakát előrenyújtva,
sokáig kínosan köhögött.
Már nagyon lefogyott, eljött az utolsó hónapja,
hogy ezután mi következik, már éreztem előre.

Az állatorvos tanácsát kértem,
aki fiatal korától a cicát ismerte:
Mit tehetünk még érte?
Azt a választ kaptam,
amire magam is gondoltam:
öreg a cica, lehet, sokáig nem él már.
Köhögése mellhártya-gyulladásra utal,
ezért kezelte antibiotikummal
és kicsit feljavítva vitaminokkal.
Eleinte mintha jobban esne az étel neki,
kissé kezdett kigömbölyödni.
A harmadik adag injekció után
azonban úgy nézett ki, mintha felfújták volna:
fáradtan mozgott, elnehezült,
és ami nem tetszett nekem,
hogyan keresi a búvóhelyeket.
Tudtam, az állatok ezt olyankor teszik,
amikor a végük közeledik.
Az íróasztal alá, a sarokba hózódott,
aztán a szekrény alatt talált
egy másik eldugott helyet. Ott feküdt
csendesen, egész nap alig mutatkozott.
Többször elfelejtette az étkezés idejét,
reggelizni sem jelentkezett.
Langyos tejjel kínáltam, azt nyalogatta lassan.
Arra gondoltam, nem bírja sokáig már.
Ha mégis az ételéből kóstolgatott,
utána azonnal elbújt a szekrény alá.

A mindig mosakodó tiszta cica nyakán
az étel nyomai ottmaradtak evés után;
nem bánta, a tisztálkodás már fárasztotta.

Búvóhelyét az utolsó napjaiban már
alig hagyta el a szekrény alatt,
reggelijét neki odavittem,
mivel hiába hívtam, nem jött ki
megszokott helyére, a konyhába.
Egy este vacsoránál megjelent,
és egyetlen falatkát fogadott el a puha
felvágottból, visszavonult utána.
Reggel alig evett valamit, a tejből is
csak cseppeket nyalogatott, utána megint
fáradtan a szekrény alatt elterült.
Nagyon elhízott, vagy tán' felfúvódott?
Ez már semmiképpen nem
jelentett természetes állapotot,
lehet, túladagolták neki a vitaminokat.
Egész nap szinte mozdulatlanul feküdt,
csak nézett rám szomorúan,
amikor megsimogatni odamentem,
elfordította a fejét, ha próbáltam etetni.

Langyos tejjel kínáltam, azt sem fogadta már el.
Egész nap semmit sem evett.
Éjszaka, nem tudom csak álmodtam-e,
vagy megtörtént, egyetlen rövid
nyávogásra riadtan ugrottam fel.
Kerestem, de nem láttam, hol van.
Szólongattam, nem reagált rá.
Azt hittem, csak álmodtam.

Reggel a helyén elnyúlva feküdt,
már a simogatásomra sem jelzett.
Nem akartam csendes szenvedését
zavarni, éreztem, már az utolsó óráit éli.
Ránézve délfelé, még mozdulatlanul
is úgy nézett ki, mintha élne.
Pedig szegény cica akkor már csendben elaludt,
bennünket örökre itt hagyott.
Megsimogattam utoljára, elbúcsúztam tőle.

Délután magam készítettem el temetésre.
Anyukámtól kapott, gyönyörű csipke
kendőmbe ibolyákkal együtt burkoltam be.
Papírdobozba helyeztem, és
Kormi cicánk nyughelye közelében
fiam mély sírgödröt ásott neki.
Virágot szórtam még melléje,
én helyeztem el örökös helyére,
és kiásott fű-téglákkal takargattam be;
fiam lapátolta rá a kegyetlen földet.
Most már két cicám nyugszik
egymáshoz közel, virágzó bokrok mellett,
ott, ahol a folyosóról is látjuk.

Nemrég, 2003-ban nagypénteken
Kormi cicától kellett búcsúznunk,
most, 2007. április 2-án, nagyhét hétfőjén
Maca cicánk hagyott itt bennünket.
Szomorú szívvel búcsúztam tőle.
Ő is szép hosszú életet élt velünk,
kedvességével és ragaszkodásával
sok éven át napjainkat megszépítette.
Az együtt töltött éveket, amíg vele
együtt lehattunk, elfelejteni nem lehet.
Szeretteim jól tudják, a cicákat
szeretem, azt ajánlották nekem,
fogadjak örökbe megint egy kiscicát.
Azonban nem tudom magam rászánni,
annyira ragaszkodtam hozzájuk,
elvesztésüket nem tudom feledni.

Most is, ha bemegyek a szobába,
mintha látnám őket azon a helyen
összegubancolódva, ahol szívesen
játszottak-pihentek.
A gyönyörű három cicám fényképével
raktam körül a könyvespolcokat,
hogy mindig szemem előtt legyenek.
Amikor elmegyek a képek mellett,
sorban megsimogatom mindegyiket.
Szeretettel gondolok rájuk, így
őrzöm magamban kedves emléküket.

Három gyönyörű macskám: Kormi, Maca és Gigi

Cicák a parkban

2015. Tavasz a Gizella-telepen

Ők a park őre és díszei. Engem
jól ismernek, s ha meglátnak, azonnal,
sietősen követnek, most is kísérek.

Persze, ennek oka van, hiszen mindig
viszek nekik finom cica-falatokat.
Egy év alatt tizenkettőre szaporodtak,

de most is mind jóllaknak, tányérokat
tisztára nyaldossák. Jóllakva, tele
pocakkal mindnyájan mosakodnak!

Visszafelé se hagynak egyedül, egész
a kapuig hűségesen követnek. Nos, ezért
szeretek én, a Gizella telepen pihenni.

Fecskék

Szabad formában
Balassagyarmat, 2005. július 25

Ülök a kertben a nagy cseresznyefa alatt
– figyelem a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a rózsát
élvezettel szívom magamba illatát,
nézem a kék eget, futófellegeket.
Ilyenkor mit mond nekem a Természet?
Egy fecskepár száll el felettem, szájukban bogár,
amit visznek fiókáiknak.
Röpül fecskemama fészkéhez,
tátja csőrét minden kismadár;
fecskemama eteti,
mert rá vár minden aprómadár,
majd elszáll.
Napról-napra fecskepár ezt teszi: fiókáit eteti.
Ha beomlik a fecskefészek, ott a párja, megjavítja.
Mire leszáll az est, elfáradnak,
mindnyájan összebújnak, egymást melegítik,
s elalusznak hajnalig.
Virradatkor fecskepár ismét élelem után jár.
Apró fecskék növekednek,
mire eljön az ősz, nagyra nőnek.
Akkor a fecskecsalád itt hagyja az otthonát;
elindulnak, elröpülnek, újházában tovább élnek,
de tavasszal visszajönnek,
fészkeikben megpihennek,
s élük tovább életüket.

Galambok

Balassagyarmat, 2006. november 25

Faluvégén galambdúc - madarak otthona.
Onnan szállnak tova, vígan turbékolva.
Eledelüket keresik, nemsokára meglelik.
Vidáman csipkedve megtömik begyük'.
Arra jön egy vadász - vállán a puskája
majd meglátja galambok csapatát;
a madarak réme figyeli áldozatát...

A vadász lő, és felröppen a csapat,
galambok elesége a földön marad,
mellette a fehér galamb véres teteme hever...

Gerlepár

2007. június 23

Ablakunk előtt magas nyírfa áll,
tavasszal árnyat adó ágak tövén
fészket rakott egy gerlepár.
Ülnek csendesen, költik a tojást,
lombok közt rovar után röpködve
vígán turbékolnak minden délután.

Súlyos felhők tornyosulnak körben,
az égaján villámok cikáznak,
mennydörög az ég, félelmes erővel.
Bezárkózunk, szél veri ablakunk;
tombol az orkán, a fákat csapkodja,
törzsüket könnyedén meghajlítva.

Ablakon kinézek aggódva a fára:
ahol a gerlepár összebújva,
az ítéletidő végét várja.
Elvonul a vihar órák múltán,
örvendek, mert még a gerlefészek
ott áll a helyén, a fatetején.

Másnap ismét tornyosul a felhő,
vihar tombol körben kegyetlenül,
mint dézsából szakad le az eső.
Fa ágát pusztító szél rengeti,
nem kímélve madarat sem embert
durván szétzilálja a gerlefészket.

Reggel a madarak otthona szétzilálva,
ágai egymástól széthúzódva
madár nélkül maradt elárvulva...
Sehol sem leljük a madárkákat,
se a tojásokat. Hová szálltak?
Nekünk ezután már nem turbékolnak?

Hová repült a hontalan gerlepár?
Most hol siratják el, hol gyászolják
tojásokban holt fiókáikat?
Visszajönnek-e még? Hol lesz új fészük?
Hol lel új tanyára a két árva-madár...
Turbékolnak-e még valahol ezután?

Gólyák²⁸

Balassagyarmat, 2008. július 3

Itt a tavasz, jön a nyár, megjött már a gólya-pár.
Háztetőnkön, a kéményen gólyafészek készülöben.

Hozzák-viszik az ágakat, javítgatják fészüket.
Amikor majd elkészül, gólyamama tojásra ül.

Ötre nő majd a család, ha kibújnak a fiókák;
gólyaszülők útra kelnek, ha éhesek a kigólyák,

rétek fölött keringenek, kígyóra-békára lesnek,
a magasból lecsapnak, szegény béka meglapul

a gólyamama szájában. Nagyra tátva csőrüket
kigólya növendékek vígan várják ebédjüket.

Lassan-lassan megnőnek, nemsokára repülnek,
megtanulnak légben szállni, békára-egérre vadászni.

Ha eljön a hideg ősz, gólyacsapat edzést tart.
Nem bírják a hideget, költözködni készülnek.

Csapatokban szállnak majd melegebb délvidékre,
ahol másik otthonuk várja őket évről-évre.

Ott télen sem fűtenek; napsugártól melegednek,
új hazában jövő nyárig békességben élhetnek.

Akkor ismét útra kelnek, hozzánk visszarepülnek,
ha melegen süt ránk a nap, örömmel várjuk jöttüket!
Milyen jó a gólyáknak: Télen is nyárban üdülnek!

---

²⁸ Kosztolányi Dezső: Milyen sötét-sötét a Balaton c. versét olvasva, nem a vers után írtam, csak az ihletett e vers megírására.

Gyíkocska

2005. július 25

Forró kövön zöld gyíkocska napozva
szemét ide-oda mozgatva
legyet-hangyát kapdosva
éli csendes életét.
Azért közben sosem pihen -
izegve-mozogva les,
mert félti rövid életét.

Hangyák

Balassagyarmat, 2005. július 25

Fák törzsén hangyák másznak,
rájuk is sokan vadásznak.
– Nem könnyű az életük.
Amott egy nagy hangyaboly,
ott van ám rend, fegyelem,
akárcsak a méheknél,
– Egyikük sem henyél.
Egész nap csak sűrögnek-forognak,
– sorban menetelnek,
– cipelnek óriási bogarat és egyebet.
Télre gyűjtik az élelmet.

Kakas

Balassagyarmat, 2007. május 16

Ő a baromfiudvar nagy királya,
finomkodva lépked, peckesen jár körbe,
fejét emelgetve,
gőgösen lenézve az udvar tarka népségére.
Teheti, hiszen vörös tollazatával
piros tarajával ő a legerősebb,
legszebb a baromfiudvarban.
Mikor neki tetszik,
kergeti, futnak előle szerteszét a tyúkok,
félnek nagy erejétől, ijedten elbújnak.
Trágyadomb tetején hadba száll a kis kakassal,
érezve erejét, gőgösen legyőzi
gyengébb ellenfelét.
De nem gondol arra,
hogyan nem örökös a trónja:
eljön a végzete,
gazdasszonya kiválasztja ünnepi ebédre.

Elfogják ökelmét, viszik utolsó útjára,
akkor inába száll a bátorsága.
De minden hiába,
eljött az utolsó órája.
Vége életének,
kiviszik a konyhába, forrázzák, tisztítják
zöldségekkel, fűszerekkel
leveses fazékba rakják.
Finomtésztát főznek hozzá,
gőzölög a tálban,
aromás illata száll a lakásban szerte...
ekkor ökelmét megeszik ünnepi ebédre.

Kiscica címen, háromféleképen:

Kiscica 1

2008. június 10

Csendesen
nyújtózva alszik a kiscica.
Hosszasan pihenve nyújtóztatja
lábát, meggörbíti hátát,
nagyot ásít,

majd kinyitja
a szemét, nyalogatja szőrét,
mancsával mosakszik, hegyezi a körmét.
Ha fényesre nyalva tiszta
a kiscica, sétál a szobába'.

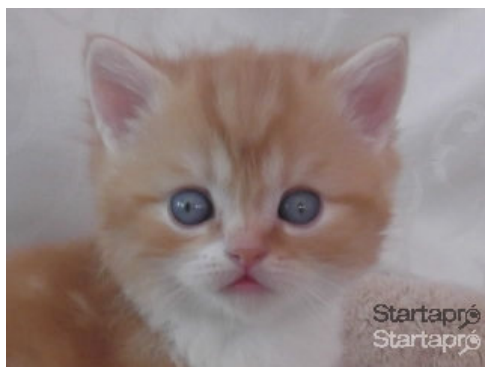
Simogatja gazdája,
hálából dorombol, ugrándozik,
játszik. Tejecske a tálban, cica
eledele, nyelvével lefetyel,
pocakja megtelt.

Ilyen a kiscica
élete, amíg felnőtt. Aztán lesben
áll egerlyuk előtt, majd megfogja
az egeret. Büszkén viszi haza,
játszadozik vele,
cicamama megdicséri.

Ilyen az állatok élete.
Az eger a macskának játék. Ám a kisegérnek
nem játék, inkább tragédia, és
szomorújáték.

Kiscica 2

2008. június 10

Csendben elnyújtózva
alszik
a kiscica.

Hosszasan pihenve
a szemét
kinyitja.
*

Nyújtóztatja lábát,
meggörbíti
a hátát.

Nyalogatja szőrét,
mancsával
mosakszik.

Tiszta a kiscica
szőre
fényesre nyalva.

Gazdája simogatja,
cserébe
dorombol.

Játszik, ugrándozik,
utána
jóllakik.

Tejecske a tálban,
cica
eledele

Ilyen az élete,
amíg
felnő.

Aztán egerészik
lesi a
lyukat,

majd nemsokára
megfogja
az egeret.

Büszkén hazaviszi,
játszadozik
vele.

Ilyen az élet,
a macskának
játék,

míg a kiségernek
tragédia:
és szomorújáték.

Kismacska-iskola, egér-sors 3

Balassagyarmat, 2009. május 3

Ahogy a kismacskák megszületnek
cicamamák nevelni kezdik őket.
Maca-cicánk kisurran az udvarra,
nagykéménynél figyelni az egérlyukat;
nemsokára a szájában egérrel tér vissza.
Kismacskája csodálkozva figyelni,
mert az egeret még nem ismeri,
macska-mama a földre elé leteszi.

Az egér össze-vissza szaladgál,
de elmenekülni nem tud már.
Maca-mama cicájának mutatja,
a kiségeret jobbról-balról hogyan
pofozgassa, finoman a mancsaival.
Kismacska csak ámul és bámul:
az egeret mind a ketten figyelik,
eleresztik, de elfutni nem engedik.

Kölyökmacska nagyot ugrik örömébe'
hogy ilyen jó játék hullott az ölébe.
Kiséger ijedtében mozdulni sem bír,
érzi, a játéknak mindig az a vége:
el nem engedik, kegyelmet hiába kérne;
a hóhérjai őt kegyetlenül kivégzik.
Mert egér a macskának játéka-eledele;
de egernek nem játék, hanem a végzete.

A kotlós

Balassagyarmat, 2008. február 21

Kotkodács-kotkodács!
Minden napra egy tojás!
Tyúkanyó a kerti bokorban
valamit gondol magában,
kőrmével a földet kapirgálja.
Kotkodács-kotkodács!
Tojásait a mélyedésbe rakja
naponta gondosan takargatja
Kotkodács-kotkodács!

A tyúkanyó kotkodál,
összegyűlt már húsz tojás,
lecsendesül ekkor már.

Kotty-kotty...
ül a fészkén naphosszat
néha feláll, eszik-iszik,
aztán tojásain ül megint.

Kotty-kotty...
magában mondogatja,
amíg a tojásokat mozgatja.
Vajon ezt hol tanulta?

Kotty-Kotty
Lassan telnek napjai,
míg tojásait melengeti.
Huszonegy nap az idő,
amíg egy kiscsibe ki-jő.

Patt-patt...
tojások már pattognak
egy-kettőre kibújnak
a puha-pelyhes jószágok.

Csipp-csipp...
Csipognak, járkálni tanulnak,
aranyszínű ruhában
izegnek- és mozognak.

Csipp-csipp...
tipegnek- és topognak
apró csőrrel esznek-isznak,
teli beggyel totyognak.

Kot-kot...
Tyúkanyó terelgeti-nevelgeti,
tanítgatja, óvja utódait,
féltevédi a csibéit.

Krú... Krú...
Ha vést érez, ijedten
szárnya alá zárja a csibéket,
mind a húszan ott lapulnak alatta
mert ez a csibék otthona.

Kutya-macska barátsága

Balassagyarmat, 2008. december 16

Zsemlyeszínű Bundás kutyus
magában él, unatkozik.
Az udvarban csak sétálgat,
jól éldegél, őrzi a házat.

Gazdája egy alkalommal
macskát hoz a karjaiban.
Mint egy kis vakarcs
az egész cica akkora.

Semmi mást nem is tud,
ha simogatják, dorombol.
féltékenyen figyel Bundás,
a vakarcsot mért babusgatják?

A cica azonban hozzámászik
kis mancsával vele játszik:
a kutyus fülét ide-oda huzigálja,
szőrét össze-vissza ráncigálja.

Mit talál ki a kis ebadta?
– Bundás magában gondolja. –
Ezért körbeszimatolja,
lábaival továbbtologatja.

A cica nem ijed meg tőle,
fölugrik a feje tetejére.
Elfárad, s akkor csendesen
dorombolva ott alszik el.

Bundás pislogva figyel,
nem akarja álmaiban zavarni,
ha elfárad, szuszogva,
ott alszik el alatta.

Fölébredve, anyáskodva nyalogatja,
lassan barátságot köt vele.
Jobb így békességben élni,
mint egy kiscicával haragban lenni.

Csak azt nem értem meg,
miért mondják az emberek:
kutya-macska barátságban nem élhet.

Miért gondolják makacsul úgy,
hogy a macskák meg ebek
egymás mellett másként nem,
csak ellenséggként élhetnek?

Madarak koldusai²⁹

2007. május 16

Szürke kis verebek oly' sokan élnek ember közelében,
egyszerű ruhában szürke tollazattal.
Én a buszra várva, tördelem a zsemlyét
a veréb csapatnak.

Néhány apró morzsa leesik a földre, látva a sok étket,
fürgén ugrándozva jönnek a verebek,
majd nemsokára odaröppen hozzám
a sok apró madár.

Fölfedezték az étket, egymástól nem féltik a kapott ajándékot,
majd gyorsan elszállnak, üzeni a társaiknak.
Jön a verébcsoport; lesik ugrándozva,
várják morzsájukat.

A bátor kismadarak bennem megbíznak, a kezemből esznek.
Ha fogytán a morzsa – fölfelé figyelnek,
vígán csipegetnek, fölszedik egy szálíg,
s letisztítják a járdát.

Sehogy sem értem, miért nem szeretnek titeket kis verebek?
Mért irigylik sorsotokat, szorgos napjaitokat?
Mégis jó emberek alamizsnájával
tengetitek életetek'.

---

²⁹ Eredeti példány.

Ezért hívnak titeket madarak koldusainak, de nekem akkor is
kedvesek vagytok. Nem vágytok el tőlünk,
mivel téli hidegben dideregve-éhezve is
hű társaink maradtok.
Nem szálltok el innen messze, új hazába, nem vándoroltok el
melegebb vidékre, itt maradtok velünk
zord télben-fagyban élelem nélkül is,
fázón, dideregve.

Madarak- és emberek koldusai³⁰

Szegény Magyarország: 2010-2016!

Tél van, hideg tél, künn az utcán hóborított táj,
fákról-háztetőkről jégcsapok lógnak.
Az utcán gyerekek kacagva szánkóznak,
vagy hóembert gyúrnak.
Járdán bundába, meleg holmiba
felöltözve felnőttek sétálnak,
végzik a mindennapi teendőket.
Egy eldugott utca udvarának szögletében
a kukákban valaki kotorász.
Már egyiket átnézte, most a másikhoz megy,
gondosan belenéz, hátha valami
ehető ételt talál benne?

*

Kenyérhéjat talál, örömmel látja,
hogyan az összekötözött szatyorban
ott maradt tisztán.
Sietve táskájába rejti, és továbbkutat.
A kuka fogóján műanyag dobozt lát.
Ni, csak egy darabka szalonna
van benne, ez is ehető, tiszta.
Jó vacsorám lesz, gondolja:
mai munkám nem volt hiábavaló,
– majd eltünteti a táskájába;
néha öröm ér – gondolja,
mert vacsorát találtam a kuka mellett.
Jószívű emberek lakják a házat,
akik gondolnak a kukázó emberekre,
ezért a maradékot tisztán teszik ki a kuka mellé,
vagy a fogójára kötik a még ehető falatokat.
Néha még zoknit, meg inget, ruhaneműt,
még cipőt is a kuka mellé tesznek.
Milyen jó, hogy vannak jószívű emberek!
Olyan kabátot hordok, jut eszébe hálásan,
azt is a kuka mellett találtam.

*

---

³⁰ Szegény Magyarország: 2010-2016! „Magyarország jól teljesít!”

Kicsit gondolkodik:
Mit találtam még?
Egy jó meleg pulóvert,
meg egy pár vastag harisnyát,
most is azt vettem fel, mert hideg van.
Ma már más a világ itt nálunk,
városokból kiutálták a hajléktalant,
mert szégyellik a szerencsétleneket.
Csak akkor merészkednek be, ha ételosztást
rendez valamelyik jótékony szervezet.

*

Akkor aztán megtelnek a járdák,
már kilométeres sorok várakoznak,
alig lehet az éhségtől korgó gyomrú
nagyömeg embertől járkálni.
Ilyen sok ember van, aki éhezik?
Évek során felsaporodott azok száma,
akik rászorulnak mások gondoskodására,
akik legalább ilyenkor meg akarják tömni a gyomrukat.

*

Ezért igaz az: madarak koldusai a verebek.
Az érzéketlenek koldusai pedig Ti vagytok,
éhező-fázó, városokból is kiutált-kitiltott
hajléktalan emberek...
Sehogy sem értem, miért üldöznek
titeket, akár a verebeket?
Ti is jó emberek alamizsnájával
tengetitek napjaitokat,
olyanok vagytok, mint madarak.
Ezért vagytok ti az emberek koldusai!
Nem vágytok el tőlünk,
hidegben dideregve-éhezve is,
nem vágytok el idegen hazába,
itt maradtok velünk
zord télben-fagyban élelem nélkül is,
fázón, keservesen dideregve...

Méhek

Balassagyarmat, 2005. július 25

Ülök kertemben a cseresznyefa alatt,
hallgatom a madarakat.
Ülök magányosan, szagolom a rózsát,
élvezettel szívom magamba illatát.
Nézem a kék eget, futófellegeket...
Ilyenkor mit mond nekem a Természet?

Nézem a röpködő méhecskéket,
dolgoznak egész nap serényen.
Nekik sem könnyebb az élet,
de teszik dolgukat,
amit rájuk rőtt a természet.

Röpdösnek virágról-virágra,
mégsem panaszkodnak.
Apró testük tele virággal,
szállnak vissza a kaptárba,
majd onnan ismét a határba.
Méhkasban is csupán
egyetlen valaki, a királynő az,
kit körülrajong a szolgahad,
de ők már megszokták,
csak teszik dolgukat.
Mi más tehetnének?
Nekik ezt szánta az Örök Természet!

Ha én rigó lennék...

2012. október 31

Ha én rigó lennék,
egyet füttyentenék
el is bujdoshatnék.
Elsírnám bánatom,
nem jönne rá vigasz,
lombok árnyékában
várhatnám sorsomat.

Ha én rigó lennék,
Mindig csak füttyögnék!
Jókedvre derít'ném
bánatos sorsokat.
Vidáman élnénk,
egymást megbecsülnénk
s boldogok lehetnénk!

Ha én rigó lennék
hangosan füttyülnék,
mikor gyerekeket
éhezni látnék,
gyűj'tnék ennivalót
s szertekiáltanám
nagy bűnét világnak!

Összeterelgetném
éhes gyerekhadat,
jókedvre deríteném,
én, mindnyájukat
fel is öltöztetném,
és finom falatokkal
őket megetetném!

Hamar elővenném
madár-harmonikám,
mesés dalokkal
őket felvidítanám,
míg örömet látnék
minden gyerek arcán.
Ha én rigó volnék,
bizony így fütyülnék!

De rigó én nem vagyok,
ezért most csendben hallgatok!

GYEREKEKNEK³¹

Bicikli

2009. február 15

Nyurga kislány apja biciklijén
hosszú lábaival jobbra-balra kalimpál.
Egyedül felülni sem tud rá,
csak segítséggel, mert ez férfi-kerékpár.
De ha már rajta van, lehajtja az útra,
sebesen halad a másik faluba.
Nagyot néz reája szülei barátja,
mikor megérkezik, mivel a nap már
lassan nyugovóra jár.
Otthon keresik, aggódnak érte,
hová mehetett ilyenkor este?
Egész sötét lett, mire hazaért,
ezért az útjáért otthon nem dicsérték,
de neki a kirándulás mégis örök emlék.

---

³¹ Azért nem különítettem el a gyerekverseket, mivel gyerekeknek való versek találhatók előbb az állatok, élőlényeknél, továbbá az elmélkedéseknél, majd az egyebeknél is.

Gyuszi húsvéti nyuszija³²

2013. február

Szőrbundája
szürke-tarka
alig-farka
meg négy lába
hosszú füle
lóg a kicsi
nyuszinak.
Mindjárt itt lesz
kis Gyuszi!
Talál neked
rejteket,
egy jó helyet,
játszhatsz vele,
s pihenhetsz.

Hóember

Balassagyarmat, 2007. december 6

Lenn a téren
sok gyerek
nagy munkába belekezd,
lapátokkal összegyűjtve
a hóbuckákat görgetve
a tér közepére
rakják a havat halomba,
ha megnő egy méterre
gömbfejet tesznek tetejére.
Répából lesz az orra,
szénből a két szeme
szája megrajzolva.
Kezet-lábat formáznak,
kalapot hoz Juliska
Pistike vesszőből
virgácsot tesz kezébe.
Ha elkészül a hóember,
örülnek a gyerekek
ugrándoznak nevetve
kezüket összefogják
köré-állva bámulják.

³² A képen: Nyuszik - az Internetről vettem át.

Hull a hó

Balassagyarmat, 2007. december 6

Nagy pelyhekben hull a hó!
Jaj, be jó!
Hegyoldalon felfelé a gyerekek
szánkót húzva szuszognak
és nevetnek.
Ha felérnek a tetőre
szánra ülve,
boldogan sikongva;
köröskörül le a lejtőn
gyerekekkel megrakodva
fut a szánkó!
Hej, be jó!

Mikulás

Balassagyarmat, 2007. december 6

Itt a tél,
hideg van odaki'.
Zúzmara a fákon
mit mesél az erdő?

*

Mit tesznek a gyerekek?
Várják a havat-hideget.
Kinéznak az ablakon –
– ó be jó,
mily csillogó,
ha pelyhekben hull a hó,
lesz belőle hógolyó.

*

Ott sétál kint nagyapó
nem nagyapó,
inkább Mikulás
vagy Télapó?

*

Csengő szánon érkezik
rénszarvassal húzatja.
Szánkója jól megrakva
tele minden jóval:

*

Cukorkával, dióval;
mézes sütit, csokit is
rakott egy zsákba
elhozza a szánon.

*

Körbejár a Mikulás
figyelemmel nézi,
hol élnek a gyerekek?
tisztítják-e a csizmát?

*

Itt meg amott az ablakba'
Ki van rakva sok csizma.

*

Hó-apó fékezi a szánkót
lassítja rénszarvasát.
Nemsokára, megállnak
megpakolják a csizmákat.

*

Bent a meleg szobába'
aluszik Jancsika meg Juliska.
Reggel korán fölkelve
a sok csizma minden jóval tele:

*

Szaloncukor benne
csokis mogyoró,
piros alma, bojtos sipka,
meleg sál és kiskabát,
egy-két aranyozott virgács.

*

Jancsika és Juliska
bontogatja a csomagot,
Ígérik, hogy jók lesznek,
szót fogadnak, apának-anyának
jövőre is ünnepelni akarják
Mikulás-bácsi névnapját.

Mikulásvárás

2012. december 5

Ma reggelre nagy hó esett,
örülnek a gyerekek,
fehér hótakaró borítja
mindenütt a hegyeket.

Hol kabátom, hol a sapkám?
Bakancsomat sem találom!
Legfőbb gondom legyen (az),
hogy korcsolyázni mehessek.

Fehér csoda fogadott ma,
kimegyek a teraszunkra,
jégcsapokban gyönyörködöm,
ott fagytak le az ereszen.

Fiúk-lányok felöltözve
csodálják a fehér tájat,
hógolyóznak és csúszkálnak,
majd hóembert csinálnak.

Hófehér ruhában a táj,
örömmel várjuk mindnyájan,
holnap jön a Mikulás,
szánkón hozza csomagját!

FOHÁSZOK-IMÁK

A szerelem balladája³³

Balassagyarmat, 2005. március 12

Kis hazánk földjéről, távoli városból
elindul egy férfi s egy nő – két vándor
– az élet hosszú országútján...
Amikor indultak, még mit sem sejtettek,
nem gondolkoztak sorsuk fordulata felett...

---

³³ Fohász

Ami velük történt: útjuk összefut Parádon
kicsi cukrászdában halk zeneszó mellett
véletlenül vagy tán' sorsszerűen?

*

Asztal-szomszédságban beszélgetnek,
mások vacsoráznak, zenét hallgatnak.
Szomorúan ülök, kissé elmélázva...
Életem nemrég' futott egy zátonyra...
De véletlen lenne, amit most látok?
Kinyílik az ajtó, rajta belép valaki:
egy elegáns úr... szemem reátapad.
Vajon ki lehet ő? Ismerős volna?

*

Szemembe néz mélyen, meleg tekintettel...
Eddig sosem láttam. Talán ő ismer engem?
Ez a találkozás mégsem lehet véletlen...
sors akarata, ezt biztosan érzem.
Leül barátaihoz szomszéd asztal mellé,
– sehogyan sem értem, hogy miért? –
egy üres székre, éppen velem szemben!
Véletlenül, vagy talán sorsszerűen?

*

Ő is vacsorát kér, barátival tárgyal
meleg tekintete most megint reám tapad.
Asztaltársaim már feltűnően néznek,
zavarban vagyok, arcom is égni kezd...
Mi lehet ez? Én semmit sem értek...
Véletlen vagy bármi, arról nem tehetek...
Zenészek csendes tangóra válnak,
a párok pedig táncolni indulnak.

*

Le nem vette rólam mostanáig szemét,
letette villáját, kését, feláll, s közeledik,
lassan felém lépkedve, megáll előttem,
bemutatkozik, majd kezét felém nyújtja.
Halkan megkérdezi: fölkérhetem egy táncra?
Lassú zene mellett, kart-karbaöltve
most indulunk el, egy forró szerelembe'.
Mindez különös, vagy mégse?

*

Egy hétig együtt hallgattuk a zenét,
halkan beszélgetve töltöttük az időt.
Letelt szabadságunk, időnk gyorsan futott,
egymásnak mi semmit se fogadtunk,
mégis mindketten éreztük: nem búcsúzunk
örökre egymástól. Utunk folytatódott,
hisz' mindketten éltünkben csalódtunk,
árvának, elhagyottnak érezve magunk...

*

Messzi nagyvárosból jött egy hosszú levél,
otthon olvastam. Amit meg sem ígért,
írásban mondta el élete bánatát:
„Messzi tájról elindult két csalódott vándor,
Parádon találkozott az élet országútján;
amint megláttalak, éreztem boldog vagyok!
E találkozás véletlen nem lehet,
Isten minket egymásnak teremtett.

*

Ki tudja, meddig, járhatjuk utunkat
kezünket szorosan összefonva?
Igaz szerelmünket hervadni bűn volna.”
Mivel egymástól távol kellett élnünk,
táviratok, levelek jöttek és mentek,
postások szorgos munkájukkal segítettek.
Telefondrótok forrón izzottak, hosszú,
szerelmes szavaktól jó, hogy el nem égtek.

*

Mindkettőnk számára boldog évek jöttek.
mikor találkoztunk, az idő megállt fölöttünk,
szívünk összedobbant, fölemelt, átkarolt,
mint kisgyermeket ringatott és csókolt;
forró hangulatban, reménykedve éltünk.

Terveink voltak:

Ne kéne’ mindig egymástól búcsúzni,
jó lenne egymáshoz közelebb élni,
de az áradó Tisza meggátolta tervünk.’

*

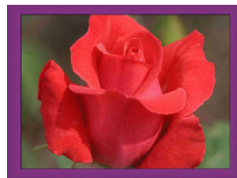
1970-es nagy árvíz gázolt éltünkbe.
Ő sokat fáradozott árvízi gátakon,
a mentést vezette, belebetegedett...
Ekkor május 15-én levelét így kezdte:
„Vers helyett e rózsaszirm,
melyre csókot leheltem én!”
Négy évig tartott „örök boldogságunk”,
aztán nem is tudom miért? Miért?
Talán sorsunkba volt írva!

*

Gyermekeink voltak, mindkettőnknek,
velük nekem és neki is törődnünk kellett,
őket elhagyni igazán nem lehetett.
A távolságot legyőzni nem tudtuk...
szerettük egymást, lelkünk összeforrott,
szívünk egymásért megszakadt,
fájt a búcsú, de mit tehettünk mást:
ő beteg lett, küszködtünk, szenvedtünk.

*

Bizton éreztem, már sosem jöhet más...
Ő sem lelte meg, mint én nyugalmát.
Aztán ő csak egyre járta a világot,
mindenhonnan küldött levelet-virágot.

Fogadd szeretettel, gondolatban
ott vagyok Veled!

✱

Már eddig is sok mindent túléltem,

*

Adjon a jó Isten – 2

Adjon Isten a földekre
napsütést és meleg esőt,
sok fű nőjön a réteken,
hogy a gulya ott legeljen.

Tehénnek legyen sok teje,
mellé puha kenyér legyen,
búza földön bő aratás,
lisztjéből süljön fonott-kalács.

Adj a népnek termőföldet
hol megtermeli az élelmet,
kertjében teremjen burgonya,
paszternák és sárgarépa...

udvarokban kapirgáljon
kacsa-liba, sok baromfi,
tyúkanyó tojjon sok tojást
abból készüljön lágy-tojás,

disznóól is legyen tele
sok vacsora lesz belőle;
csípős kolbász egészséges,
lila-hagymával finom éték.

Adjon még a jó Isten
jó leánynak derék legényt,
jó szülőknek gyermekáldást
gyerekeknek jó szülőket,
kik majd felnevelik őket.

Sok pénz gyűljön a buxába,
legyen elég vacsorákra...
Adjon Isten mindenkinek,
puha ágyat, meleg szobát,
egészséget, eleséget,
bort, búzát és békességet!

Bánatom magamnak suttogom...³⁴

Nagymamák sorsa, készült: 2013. március 9

Érzem, már minden más körülöttem...
idézem a múltam, de meg nem értem...
tudtam reménykedni, élni szerettem
jó szerencsém sosem hagyott el.

---

³⁴ Eredeti példány

Békésen viseltem amit rám mért
sorsom, s amit eddig átéltem
éltemben, lassanként elfeledem.
A jövőben mindig bíztam, s hittem:

ezután békésebb korszak lehet,
végre derült napok következnek!
Álmaim sem váltak be, művészi pálya
helyett, kenyerem irodai robottal

kerestem, de ott is megálltam
a helyem szorgalmas munkával,
amiből gyermekeim neveltem. S ők
nőttek, növekedtek, és boldogultam

a nehéz időben. Úgy volt sorsomban
megírva, őket apa nélkül kellett
nevelnem. Nehéz volt, de igyekeztem
a sorsukat élhetővé tennem,

életem értelmét bennük megleltem,
az idő gyorsan múlt, s alig hittem,
a percek peregtek, s ők felnőttek...
nekik is hozott jót–rosszat életük,

amiben már én nem segíthettem.
Napjaim csendes magányban élem,
közben keresztfám hátamon hordom,
azon töröm fejem magamban otthon:

megtettem-e mindent, mit előírt sorsom?
Három gyermeknek életet adtam,
mi tőlem telt nekik mindig megadtam,
fészekrakásukhoz is alapot nyújtottam.

Erőmhöz képest értük fáradoztam
útjukat tereltem, majd vigyáztam
az unokákra. Egész életemben
gondjaikban osztoztam mindenkor.

Idő múltával erőm fogytán, őket alig
látom, idegenek nyitják rám az ajtót;
s olyan érzés vesz körül, mintha nem
lenne családom... Ha mégis telefonon

hívnak, akkor sem azt kérdik, hogyan
viselem korral járó bajokat...
inkább kapok szemrehányást, azt
ismétlik, mért nem szereztem – mint

mások, magamnak egy kertes házat.
mért nem gurulnak bőven forintok
számlámon, miért kell még fizetnem
lakásom harminc évre szóló részletét...

Ki érti ezt? – Talán elfeledték volna,
hogymint dolgoztam még nyugdíjas korban
is, ami a házhoz némi pénzt hozott.
Mégis, készen álltam mindig, ha nekik

kellett segíteni, otthon hagytam
mindent, siettem hozzájuk boldogan,
unokákra vigyázni. A kertemet
azért telepítettem, hogy abban

mindenféle gyümölcs megteremjen,
a természetet kedves unokáimmal
megismertessem. Rajtuk valaki más ki
segített volna, mint nagymama, aki

mindig szeretettel vette őket körül?
Nem értem meg a sok miértjüket...
Ezért magamban hallgatom a csöndet,
s azon gondolkodom: ezt érdemeltem?

Megmaradt bánatom, de szememből
hulló könnyeket senki meg ne lássa,
mert fáj nagyon, de bánatom lelkembe
zárom, és csak magamnak suttogom el...

Hazám és otthonom³⁵

2013. július 13

Otthonom egy kicsi ház,
Ez a az én otthonom,
kedves emberek
élnek mellettem,
szomszédok ismernek
köszönnek nekem.

Jól érzem magam,
a meleg szobában,
már fél évszázada
itt élek egyedül
ismerős körülöttem
minden fűszál.

---

³⁵ Haász Irén HAZA c. verse ihletett a vers írására.

Kitekintek ablakon
az Ipoly-folyó lomhán
fűzfák közt csordogál,
ott, 'hol az országhatár.
Látom Tatra vonulatát,
a kék hegyeket, ahol

anyám valamikor
született. Otthonát
sokáig siratta, mert
szülőföldjét Trianon
örökre elvette, de
vágyai maradtak.

Ez a város az otthonom,
itt nevelkedtek
a gyermekeim
később minden nyáron,
itt játszottak cicákkal,
a kicsi unokáim.

Gyorsan teltek évek,
gyerekek-unokák
felnőttek, maradtam,
magamnak gyedül,
de jó itt nekem,
hisz mindenki ismer.

De nem vagyok egyedül,
ismerős a táj, minden
alkonyatkor csodálom
a naplementét, mely
az ég aljára csodálatos
színes képet fest.

Faágakon madárfészek,
gerlék nekem dalolnak,
Ipoly felől enyhe
szellő lengeti az ágakat,
madarak csendben
költik a tojásaikat.

Az elveszett ifjúságom
újja-teremtettem,
s jó nekem itt,
ahonnan talán
nem vágyom el
többé máshová sohasem.

E város otthonom,
ahol már rég' lakom,
itt születtek s neveltem
a gyermekeimet.
E helyen mindig
rájuk emlékezem.

Bennem felélednek
az ifjúkori emlékek,
mikor munkálkodtam,
telt életem jóban-
és rosszban, írtam verseket,
és boldog voltam.

Számomra már mindig
ez lesz az otthonom,
s e föld a hazám,
itt élek, ide tartozom,
s ha eljön az óráм
itt búcsúztatnak el engem!

Hit – remény – szeretet

2012. augusztus 21

HIT

A hitet nem másként,
hanem istenhitnek érzem.
S ha az emberiség a hitét
újra gyakorolni tudná,
szívből fakadóan imádkozna
Istenhez, más lenne a világ,
s szeretet költözne közénk!

REMÉNY

Hallgassuk szavát a Mi Urunknak,
megmutatja nekünk az igaz utat,
és csak egyedül Tőle tanuljuk meg,
mi az igazi, önzetlen szeretet,
Ő vezet el az örök boldogságba:
jó Isten elé, a Mennyországba!

SZERETET

úgy áradjon körülöttem,
mint a kályha tüze,
melegítsd fel szeretetre
az éhező lelkeket.

Ima lelki békességért

2012. november 13

Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbor:
‘mit a kutyájával sem tesz igaz ember.
Kegyetlenségét hasonló módon megtorolnám,
kapja meg ugyanazt, amit tett
– ha van egyáltalán lelke –
fájjon neki is, tudja meg,
mit művelt egy magatehetetlen emberrel!

*

Óh, milyen jó lenne, ha bánatomban,
egekig érő segély-kiáltásaim
helyett leborulnék Előtted, Istenem!
Szeretném érteni, miért kell nekem
más gonoszságát eltűrnöm?
Megbocsátani tudom, kellene,
de nekem csak az jár eszembe’
hogy aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja duplán vissza azt, a fájdalomért!

*

Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
hiszen gonoszsága nem csak nekem,
de gyermekem élete nyugalmit vett el!
Uram, kérlek, bocsáss meg,
tudom, vétettem ellened!
Bocsánatod nélkül nyugalmam nem lelem.
Kérlek, igazítsd el védtelen sorsát gyermekemnek
és fogjad mindig szorosan a kezem,
mint tetted eddigi életemben,
adj erőt most is, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, de elviselhessem.

Imádkozom és gondolkodom³⁶

2011. augusztus 10

Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.
Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kísér utamon engem,
de ha árnyékként kísér,
úgyis kell fogadnom.
Szeretet útját járom,
ezért élni – oly’ jó!

---

³⁶ A Napvilágnál sikerlistára került.

Imádkozom minden reggel és este
ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,
mert Istennel beszélek,
csendes béke vesz körül,
imám magam mondom.
Ő meghallgat mindenkor
tudom, figyeli életem
s szeret, ezt érzem.
Nem esem túlzásba; nem válhat – tudom –
minden valósággá, ha ábrándozom.

Magánytól te se félj,
gondolkozzál csendben
vegyled magad körül
nemes gondolattal.
Ne félj, mert akkor
magányos nem leszel!
Megtaláltalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.

Veled álmodom
csendes békességben,
imádkozunk együtt
minden este s reggel,
Istennel beszélünk,
ki meghallgat minket.
Csend és béke vesz körül mindkettőnket
kettőnk imája már megnyitja az Eget.

Karácsonyi álom³⁷

2007. december 18

Gyönyörűt álmodtam
a Szentföldön járkáltam.
Betlehem városa felé
fényes égi csillagfény
mutatta nekem az utat.

A hívő nép mindenfelől
ünneplőbe öltözötte
énekelve, a kezükben
zászlóval-gyertyával,
és ujjongással érkeztek.

A gyertyák lángja
fényesen lobogott,
emberek arca ragyogott,
megszületett a Kisdéd,
mindenki hozzá sietett.

---

³⁷ 2007. Karácsonyára írtam.

Nem egyedül jártam
a tömegben, unokáim
kétfelől fogták a karom,
mert én nem alig láttam
az üstökös erős fényétől.

Egy nő sietett hozzám,
felém kendőt nyújtott,
vele a szemem-betakartam,
úgy mentem egyenesen
tovább, Betlehem város felé.

Ott megláttuk a Kisdedet,
meleg pólyába takarva,
fektetve egyszerű jászolba.
Mellette ült anyja, Mária,
arcán tündéri boldogsággal.

Ő tudta, csak egyedül,
hogy a Fia az emberekért
érkezett a Földre; értünk
jött, hogy a bűneinktől
megváltson bennünket.

Karácsonyvárás

Balassagyarmat, 2007. december 23

Hideg tél tombol odakünn a tájon
meleg szobában a karácsonyt várom.
Ünnepi asztalra készül a sok étel,
sütemény- és pecsenye illata
egybevegyülve száll a magasba'.
Karácsonyfa díszítésre várva,
sok-sok apróságot rakunk majd reája:
csillagot, csengőt, aranyalmát,
a fa alá Kisjézus jászolyát.
A liget zúzmarás fáin alatt a padon
valaki ruháit összehúzza,
rongyaival hideg testét takargatja,
arca már átfagyva,
fájdalmas szemmel tekint a magasba.
Eszébe jutnak a régi karácsonyok,
amikor még kisgyermekként
családjával boldogan,
az ünnepet várta meleg szobában.
Most nincs senkije, ki gondolna rája,
a téli hidegben meleg étellel kínálja;
kitaszítva, elfeledve él egymagába'.

Kihűlő teste gondolatban átmelegszik,
látja kedves édesanyját, amint
karácsonyra mákos-kalácsot süt,
nagy fazékban töltött-káposztát főz.
Arca fölragyog, teste megremeg,
üres gyomra korog, étek ízét,
aromáját érzi meg.
Kinyitja a szemét, s mintha ott állna
előtte a díszes kis karácsonyfa,
tetején csillaggal, alatta jászolban Kisjézussal;
már hallja a dalt is, amit valaha daloltak:
„Mennyből az angyal, lejött hozzátok, pásztorok.”
Arcára mosoly ül, utolsó erejével
föltekint az égre,
amíg a magasba felszáll a lelke.

Lányom születésnapján

2005. január 5

Drága Kislányom!
Hideg tél van, jégcsapok a fákon,
hófúvás és zúzmara az egész határban.
A hőmérő mínusz huszonötöt mutat,
izgulok, a kórházba hogy jutok.
Mentőkre hiába várok, azok kint, vidéken.
Végül katonai szállító jött értem.
Hiába a zord tél, szívem telve melegséggel
most is, mint valaha, mikor megszülettél.

*

2005. január huszonöt.
Ma van egyetlen leányom születésnapja.
Most kissé szelídebb idő járja, hogy
az én kisleányomnak ne fázzon a lába.
Nekem mindig ünnep a születésnapja.
Sokáig merengtem ma éjjel:
felébredtem hajnali négykor,
amikor e világra értél.

*

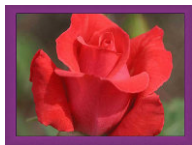
Megláttam a hosszú fekete hajad
formás- párnás-tested, s akkor
a világon én voltam a legboldogabb.
Telt-múlt az idő, lassan cseperedtél
mindenki szeretett, amíg nőttél-növekedtél.
Kora-hajnalon születtél, ezért
élteden át mindig szorgos voltál;
örömet szerezteél tanulásban, s másban.
Most már „NAGYLÁNY” lettél
éltél megfordítva a 15-ös számot!

*

A Teremtő átsegített sokszor
göröngyökkel kövezett utakon.
Most is légy bátor, mint eddig,
érezd jól Magad, ne félj a holnaptól,
ne félj az élettől, mindig bizakodjál.
Mert a Jóisten Veled lesz, hidd el.
Én pedig e napon, mint máskor
imámba foglallak minden este százszor.
Azt kérem Tőle, s azt kívánom:
adjon szívedbe békességet,
és Neked mindig jó egészséget!
Légy elégedett önmagaddal,
hogy szeretteiddel szeretetben,
boldogságban legyen részed.

Kérem Teremtőnket: gondtalanul élhess
két aranyos gyermekeddel,
velünk együtt örülj az életnek!
Érezd azt, hogy szeretettel
veszünk körül most, s mindig aggódunk érted.
E borongós téli napon szívből azt kívánom
legyen boldog és vidám az én kisleányom.
Fogadd szeretettel, s engedd,
hogy e piros rózsával köszöntselek.

Igaz szeretettel
Édesanyád

Katalin napjára³⁸

2008. november 25

Késő őszi hajnalokon
ködben úszik a táj,
ma hó is esett már,
fehér lepellel vonva be a határt,
ezzel köszöntve Katalinok napját.
Nekem minden évben ünnep
november huszonöt,
mivel ez a te névnapod.
Erkélyemen elnyíltak
az oleanderek,
ezért más virágból kötök csokrot
téged köszönteni.

---

³⁸ Lányomnak írtam

Imába foglalom neved,
és azt kívánom:
sok boldog névnapod
legyen mindenkor
kedves gyermekeiddel
drága unokáimmal,
szeretettel élj boldog éveket,
öröm kísérje végig életed
és teljesedjék minden kívánságod,
s szálljon Rád mindenkor
féltő anyai áldásom.
Ezt kívánom minden napon
Neked, amíg élek, kedves Kislányom!

Mai miatyánk!³⁹

2008. június 9

Jó Atyánk!
ki vagy a magasban,
a felhők fölött trónolva,
letekinthetnél néha,
szerény hajlékunkra.
Beengedhetnél minket
gazdag paradicsomodba,
ami nekünk is nagyon
jó lakhelyünk volna.
Ahogy Te óhajtod
úgy szeretnénk élni,
de a tőled kapott erő
ehhez nem elegendő.
Miként isteni erénnyel,
az égieket mind elláttad,
bennünket miért nem áldasz
meg legalább reménnyel?
Kérünk, add meg nekünk,
a Földön élő embereknek,
hogy legyen egészségünk,
mindenkor békességünk.

---

³⁹ Gondolatok értéke 2009. júliusi pályázatán nyert: Megjelenik a 'VERSPERCEK' és 'A HÉT PRÓZÁJA' című rádióműsor-sorozatban hangzó- és nyomtatott kiadványokban, és netkötetben.

Legyen meg nekünk
mindig italunk-ételünk,
minden egyes napra,
ne csak ünnepre.
Ne feledd el, kérünk
emberi mivoltunk,
hogy teremtményedként
gyakran vétkezünk.
Ha hozzád fohászkodunk,
s tehozzád könyörgünk,
könyörületesen lásd,
hogy szívből imádkozunk.
Számptalan bűneinket
tudom, megbocsátod,
akkor mi is úgy tesszük,
ha vétenek ellenünk.
Kísértésben elfeledjük,
mit kellene tennünk,
ha gonosztól megvédsz,
minden szerinted lesz!
Akkor elmondhatjuk,
hálaimáinkban, hogy
mi mindig azt akarjuk
amit Te, mindenkor!
Mindörökké úgy legyen!

Névnapi köszöntő⁴⁰

Balassagyarmat, 2004. július 5

Nagy ünnep van ma: Emese névnapja,
erre készül házunk apraja és nagyja.
E szép napon légy nagyon boldog
Emese, egész évben mosolyogj
Kívánunk minden szépet és jót:
aranyalmát, sok virágot,
láda cukrot, egy zsák csokit, édességet,
hogy egész évre legyen elég néked!
Boldogságod, mosolyod
soh'se múljon rólad,
hogy boldoggá tegyed háza-néped,
s az egész környéket.
Unokámnak szeretettel:
Nagymamád: Lolitól

⁴⁰ Folyosói bulira.

Színtelen világban⁴¹

2011. március 4

Kelj fel most, kérlek, és ne legyél rest,
töltsd meg az életed, hozz változást,
hozzál jobbulást és reménységet!

Hallgat a lélek és üres a szív,
üres a világ, minden, de minden
más, nem olyan, mint volt valaha rég’.

Csendesek és szürkék a nappalok,
kint még itt-ott fagyok, s derűsebb lesz
az ég is, ha kizöldül a láthatár...

Nézz fel az égre, a napsütést várd,
tudd, hogy borúra eljön a derű,
ha a színtelen ködfátyol felszáll.

Amint szürkés homály után derül
világosság, öröm köszönt ránk,
s a bolyongó lélek haza talál.

Jöjjön végre színtelen köd és szürke
homály után az áldott napsugár,
virágillattól mámoros tavaszi táj!

Tékozló gyermeked⁴²

Balassagyarmat, 2009. május 27

Örömmel nézi bánatos arcod,
Kedvét leli, ha vesztes a harcod.
Nem törli le szemedről a könnyet,
mindent megtesz azért, hogy könnyezz.
Hogy mért’ teszi jó érzéssel mindezt?
Gyermekeként a lelke sok sebből vérzett.

Igaz, nem mostoha, de mi az
mi őt ennyire elvadítja, bántja?
Büntetés a SORSTÓL, nem lehet más...
Ártatlan gyermeknek megbocsáss.
Istenem! – Kérlek, ne büntesd szegényt.
Mi más lehetne? Tán’ hibás gént örökölt!
Segítség mindig jó, ha kéred,
ne feledd, oszlasd rossz kedélyed.

---

⁴¹ Ajánlom: „beregdikarolnak”, mivel Színtelenül c. láncverse ihletett megírására.

⁴² Láncvers ihlete nyomán írtam.

Hit-remény-szeretet éljen benned,
meglásd, mindjárt javulhat kedélyed.
Nézzél az égre, bizakodjál,
oszlik a felhő, süt a napsugár.

HAIBUN- és PRÓZAVERSEK

Anyai gondoskodás⁴³

Kisgyermekkorom óta mindig szerettem az állatokat, figyeltem életüket; csodálatos teremtmények. Cirmoskánk, kedves anyamacskánk olyan gondoskodásról tett tanúságot, ami igazán nem mindennapi eset. Három kiscicát hozott a világra. A konyha védett sarkában, nagy kosárban készítettünk nekik puha fészket. Ott éltek boldog cicaéletüket. Cirmos ott szoptatta, tisztogatta a kis jószágokat, később onnan gurultak le, egymásba kapaszkodva játszottak csendes békességben.

Ekkor történt, hogy tyúkanyó kiköltött egy fészkekalja kiscsirkét. Hogy, hogy nem, az egyik tojásból késve bújt elő a csibe, de a kotló nem fogadta el. Szegény pici bolyhos lény magára maradván, állandóan csipogott.

Anyukám egy kis kosárkát kibélelve, fészket készített neki, hogy ne fázzék a kis árva. A kosarat a sütő mellé tettük, hogy jó meleg helye legyen. Igen ám, de szörnyen unatkozott, és egyre kétségbeesettebben csipogott.

Nem messze pihentek a cicák saját kosárban. A cicamama felfigyelt az állandó csipogásra, szemmel láthatóan zavarta a kis állat kétségbeesett siráncosága.

Egyszer észrevettük, hogy otthagyja a cicáit, óvakodva megközelíti a csipogó jószágot, és csendben figyeli. Aztán gyors mozdulattal melléugrik, szájába veszi.

Ó, jaj, azt hittük,
véget ért a kiscsibe
rövid élete.

Mit tett Isten? Nem az történt! – a szájába vette és lerakta kiscicái mellé. Utána ő is kényelmesen melléjük telepedett. A kiscsibe megnyugodott, majd elhallgatott – az anyacica is. Ezt követően ott melengeti, nyalogatja, mintha saját kölyke volna. Biztosan csak azon csodálkozik, miért nem szopik úgy, mint a macskakölykei?

A kiscsibe később is mindig ott téblábolt a játékos kismacskák között. Amikor csipogni kezd, Cirmoskánk odamegy hozzá, nyávogva hívja, nyalogatja, úgy terelgeti őt is, mint saját cicakölykeit.

⁴³ Cirmoskánk egy szép, szürke anyacica volt.

Úgy-e, sokan talán el se hiszik, hogy egy macska képes ápolni egy elhagyott kiscsirkét! Pedig mindez megtörtént.

Anyám születésnapján

Emlékezés – prózavers

2008. október hetedike: anyám születésnapjának ünnepe. 1894. október hetet írtak, amikor megszületett Kiszékfeketepatakon, Felvidéken. Azóta elszálltak az évek... Anyám, ma lenne 114 éves! Nehéz sors jutott neki, korán árván maradt, nevelte őt nagyapja, előttem ismeretlen dédapa.

Húsz éves sem volt, amikor világháború dúlta fel a békét, sorsa később sem kedvezett neki, mivel fiatalon lett özvegy. Hároméves kislánya – az én kedves bátyám – árva lett. Utána is nehéz idők jártak, mert a 20-as 30-as évi világválság alatt minden vagyonuk odalett.

Apámmal megismerkedett, nemsokára hozzá feleségül ment. Az embereket sorsuk akkor sem hordta tenyerén; súlyos, nehéz idők alatt is kitartottak egymás mellett; komfort nélküli falusi kislakásban laktak, amit szeretetükkel betöltöttek.

Mindig küzdeniük kellett
a mindennapi kenyérért,
fáradoztak hosszú évekig;
súlyos gondokkal nevelték
fel négy gyermeküket.

Szép emlékekkel gondolok a gyermekkoromra, mivel bennünket szeretettel neveltek. Nézem a megkopott fényképeket, anyám kedves mosolyát. Nem tudtam meghálálni a féltő szeretetet, mellyel apámmal együtt óvtak minket.

Imáimban mindezt megköszönöm:

kérem a Teremtőt,
adjon nekik örök békét.
Jó Anyám! Téged arra
kérek, tekints le rám,
s imádkozzál értem.

Apám – Finta István – díszpolgár⁴⁴

Kisbárcány, 2009. augusztus 20

Ott, 'hol valaha húsz évig a falu tanulóit nevelte-oktatta, a hálás utókor megemlékezett róla. Nyáron kaptuk a díszes meghívót testvéremmel, meghívtak bennünket ünnepi misére, és apánk díszpolgári oklevelének átvételére.

---

⁴⁴ Emlékezés, prózavers, készült, 2009 augusztusában

Eszembe jutott az én édes jó apám: milyen boldog lenne, ha ezt a napot átélhette volna. Élete delén, az első világháború után abban a faluban az első iskolát ő szervezte, s oktatta az iskoláskorú ifjakat-időseket, akik korábban írni-olvasni nem tanultak. Húsz esztendőn keresztül apám keze alatt tanult és nőtt fel a faluban minden ember.

Apánk harcolt a második világháborúban, nyugdíjas korában a Balaton partján élt, ahol nehéz fizikai munkával az elveszett otthon helyett házat épített. Oda jártunk mi látogatni a szüleinket.

Édesapánk – édesanyánk
halála után – magára maradt,
szorgosan gondozta kis kertjét,
s csendben irt verseket és regényt.

Szemem előtt láttam: már nem olyan katonásan járkált, mert lassan felette is az idő eljárt, térde megroggyant, nehezen viselte megkopott életét, de mindenkor szeretettel várt bennünket.

Milyen nagy kár, hogy ezt az időt nem élhette már meg, hogy élete munkájának gyümölcsét élvezve a díj átadásán személyesen megjelenjen.

Testvéremmel utaztam a faluba, díszpolgári oklevél átvételére. A község időskorú népessége szeretettel fogadott bennünket. Meghatódva ültem testvéremmel a kis templom padjában, s az ünnepélyes, püspöki mise végén nekünk adták át apánk megtisztelő díját: a községi önkormányzat oklevelét, s nevével díszített metszett-üvegvizát, én pedig hófehér liliomból kötött virágcsokrot kaptam.

Meghatóan hallgattuk, amint apánk korabeli versét elmondták, s tisztelettel megemlékezve róla, méltatták a faluban végzett munkásságát.

Utána pazar lakomával kínáltak bennünket, finom falusi tyúk-húslevessel, kézzel gyúrt tésztával, mindenféle sütl hússal-salátával, majd tortával, meg házi rétesssel, végül apánk tiszteltére ünnepi köszöntő hangzott el, pezsgővel.

Délután testvéremmel a falut végigjártuk, de azt a házat, ahol születtem, már sehol sem találtuk. A helyén csak meghatottan álltunk, ahol valaha állt a régi iskola, mellette a tanító-lakás, ahol mindketten megláttuk a napvilágot. A ház falait az idő vasfoga már rég' szétmarta, ezért nem is hiányzik másnak, csak mi állunk ott meghatódva, mert az épületet lebontották.

Helyére utat építettek Bede-pusztára, és Almás-pusztára, amelyeket Kisbárkányhoz csatolták.)

Rajtunk kívül tán' nem hiányzik másnak, csak én álltam ott testvéremmel, meghatódva.

S nekem most eszembe jutott a gyermekorom, ahol oly' boldog voltam, felvillantak bennem az emlékek, melyek ma is kincsei életemnek. Szemem előtt a régi kis falut látom: ahol a ház ablakából kibámultam.

Gyönyörködtem, a szép tájban, ábrándozva néztem a kék eget, az Égen futó bányáfelhőket, a borús égen sötétlő fellegeket, a távolban hosszan elnyúló, egymás mögé bújó. nagy hegyeket⁴⁵.

A házzal szemben sorakozva a vén Mátra nyúlványai tornyosulnak, kék-zöld árnyalatokban pompáznak. Oda szállnak vissza gondolataim... abba' a házba', ahol megláttam a napvilágot, ahol testvéreimmal nevelkedtem, ahol kiskoromban oly boldogan éltem, s ahová most is, mindig visszavágyom...

Prózavers készült: 2009 augusztusában.

⁴⁵ Prózavers készült: 2009 augusztusában.

ELMÚLT IDŐK emlékére

pillanatképek, emlékek, szilánkok

A következő verset apám nekem írta, névnapomra:
(Ha jó tippelem, akkor időmértékes vers.)

LEÁNYOMNAK

Írta: Finta István 1942. Marosvásárhely

Ne nézd a jelent!
Értéket csak a múlt jelent!
Csak talmi, ócska a ma,
– Szemét, piszok a ma, – semmi más.
Hamis vonal, lárva a kép;
Nem tudja senki, mi a szép.
Nyeszlett vonal az ideál:
Gyönyört csak a kéjben talál.
Ami szent volt – azon nevet –
Istent sem ismer, úgy lehet.
Pokolra érett már a ma:
Ne kövesd őket soha!
Az ősanyád a példakép;
Az mindig tudta, mi a szép.
A kéklő ég, nyíló virág
Adta az élet illatát.
A nő virág a tarka réteken:
Nem változtatott a természetén;
Üde varázsát attól nyeré...
Tiszta lélekkel állt Isten elé.
Körülzsibongták őt a gyerekek:
Neki nem volt sok abból egy sereg.
Értéket csak az ilyen múlt jelent;
Ezért figyeld azt! – Ne nézd a jelent!

Gyilkos tónál nyaraltam szüleimmal, tavasz volt, a természet már gyönyörű
zöldben pompázott. Az erdőszélen, réten, ahová a szem ellát, mindenütt tarka
virágok nyíltak, a tóban békák kuruttyoltak.

Az erdők ontották a fenyők friss illatát. 1942-t mutatott a naptár, szép tavasz
volt, akkor nyílt a természet. Gyilkos-tónál, a Békás szorosban⁴⁶ sétáltunk, sok
fénykép készült, ami a háborút is átélve, megmaradt nekem emlékebe.

A hegyoldalban
apám faházat bértelt
ott laktunk hárman.

Nem messze tőlünk üdült Szeleczy Zita, a kedvenc világhírű színművésznő⁴⁷,
gyakran találkoztam vele séta közben.

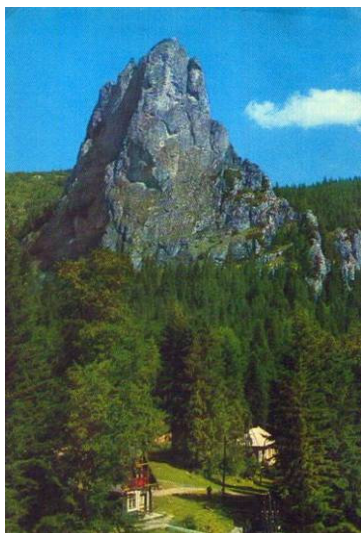
⁴⁶ A kép a Békás-szorosban készült, az Oltárkő sziklát ábrázolja.

⁴⁷ Lásd a fényképen.

Ablakunkból kitekintve, szemben a fenyőfák mögé kissé megbújva csillogott a Gyilkos tó vize, amit akkor láttam életemben először.
Most és később is, mikor csak tehettem,

tájakat jártam,
ámultam a természet
minden csodáján,

elbűvölt a különle-
gessége. Ott fenn a
magasban valamikor,
valamilyen természeti
erő elzárta ezt a részt,
s az összegyűlt vízből
keletkezett a tó, magá-
ba zárva a fenyőfákat,
amelyek Isten csodá-
latos akaratából ki
tudja mióta, most is ott
meredeznek ki a víz-
ből, emlékeztetve arra,
hogy valamikor ott is
fenyves erdő volt.

Gyakran csónakáztam a tóban egyedül, de óvatosan kellett benne lavírozni a kiálló facsonkok között, mert ki tudhatná megmondani, milyen mélységet takarhat a víztükör...

Onnan csupán egy jó séta a Békás-szoros végéig. Csodálatos a vidék, a táj.

Völgyszorosban csak egy gyorsfolyású patak siet útjára keskeny medrében, mellette már csak egy kövesút fér el. Lassan sétálva, ott ereszkedtünk le a völgybe, ahol Trianon előtt valaha, a történelmi Nagy-Magyarország határa húzódott.

Közvetlenül a patak mellett, annak vizéből emelkednek ki, szinte az égig, az óriási sziklák. Legcsodálatosabb talán az Oltárkő, s a magasba emelkedő Pokol tornáca.⁴⁸

Édesapámnak valamilyen fontos dolga lévén, két nappal korábban utazott haza. Otthon mosolyogva nyújtott át nekem egy képet és névjegyet, hátlapján Szeleczky Zita színésznő saját kezű aláírásával.

Elmesélte Apám, hogy hazafelé a Gyilkos-tónál autóbuszra szállva, éppen a színésznő mellett kapott ülőhelyet Marosvásárhelyig.

Mosolyogva dicsekedett nekünk, hogy udvarolt a kedves színésznőnek, nekem azzal kedveskedett, hogy emlékül autogramot kért tőle. Tudta, mennyire rajongok érte. Ma is megvan emlékeim között a fénykép, őrzöm kézjegyét a kép hátoldalán.

⁴⁸ Képek: Oltárkő, saját felvétel és Szeleczky Zita korabeli arcképe.

Gyertyalángok⁴⁹

Mindenszentek ünnepére

Balassagyarmat, 2009. október 26

Sötétség borul már a tájra, hideg szél borzolja a hajunk, kabátunkat fázón összehúzzuk. Szemerklél az eső borús délutánon, talpunk alatt színes hervadó levelek ropognak. Mellettem kétoldalt kis unokáim, kezünkben virágot szorongatnak. Gyertyalángok fényében járjuk a Farkasréti temetőt, körülöttünk, amerre szemünk ellát, mindenhol virágtól pompázó sírok, tarka koszorúk és csokrok, utunkat mécsesek világítják.

Egymás kezét szorongatva, elhunytak nyughelyei közt járunk. Miért van annyiféle sírhant minden temetőben? – kérdi tőlem kis unokám.

Nyugszanak díszes
sírboltokban, ellátva
drága szobrokkal,

fényképpel-lámpával, mások márványból épített pompás kriptákban. Sokan egyszerű kicsi sírban álmodnak vadrózsabokor alatt.

– Mondd, nagymama – kérdi ismét unokám: ők ott is lakótelepen laknak?

Míg gondolataim elhunyt szeretteimnél pihennek, fejünkre hullanak ázott falevelek. Emlékezetem visszaröppen a múltba: mikor ők – kik itt vannak elhantolva – együtt jártuk utunk, kezünk összefonva. Már csak emlékünkből élnek ők, kik egykoron velünk éltek: szülők, kik bennünket neveltek, testvérek, kik minket szerettek, vagy

ártatlan kisdéd,
kinek élete ki sem
nyílt bimbójából.

Ismerősök, jó barátok sírjánál megállunk, kikkel valamikor mindennel osztoztunk, vagy szerelmünk sírjánál – kit sohasem feledünk.

Csendes esőben
most rátok emlékezünk
sárguló avarban

sétálva, gyújtunk gyertyát, mécsest, őket imáinkba zárva. Szomorú szívvel emlékezünk rájuk, kik már odaátról nézik a világot. Siratunk bennetek', fáj, hogy elmentetek, minket gondban-bajban itt felejtettetek. Lelkünk bánattal telve, szemünk szomorú könnyel tele.

Imánk hozzátok
száll, fel az Égbe' ti már
tudhatjátok, mi vár ránk,

ha majd eljön a mi óránk. Azt is tudjátok, ki vár az égi mezők fényes kapujába'. Jusson eszetekbe kis unokáim: odaát igazság van, ki idelelni a Földön jó volt, megkapja jutalmát.

---

⁴⁹ Haibun

Halálunk órája sem gazdagság szerint jár; azt kincsekkel megváltani nem lehet. Ott nincs luxus-lakás gazdagnak, szegények-gazdagok egyformán osztoznak. Úgy kapja ott mindenki a jussát, ahogyan élte a földön mindennapját. Igazságos Isten úgy osztja a kegyét, ki jót tett itt, akit szeretet vezérelt, és szegénynek osztott: megeli jutalmát, de aki dölyfös volt és gonosz, – vezekelhet, lelkének nem lesz nyugta. Meg kell szenvednie, ne számítson jólétre, gondtalan túlvilágra, és igazságos Isten irgalmára.

Míg a sírotonkon
a gyertyák csonkig égnek,
elmondjuk imánkat.

Elindulunk az ünnepi díszbe öltözött temető útján, megállunk az emlékhelynél. Felvidéken és Erdélyben, távoli nyughelyeken, havasok lejtőin pihenő őseinkre gondolva, ott is gyújtunk gyertyát, értük mondunk imát, majd a virágokkal díszes temető útján, ellobbanó gyertyaláng mellett vonul hazafelé a család a csendes-békés otthonba...

Gyertyák lobognak,
szeretetünk száll fel a
csillagos Égbe!

Ima az áldozatokért⁵⁰

2015.11.16. déli 12. óra.

Leálltam az olvasással és a Párizsban történt rémtettre gondoltam, az áldozatokra, akik ott szörnyethaltak.

Istenem, kegyelmezz az ártatlanoknak, add, hogy többé ilyen rémtörténetek soha többé ne történjenek.

Fogd le azok kezét, akik bombákkal, fegyverekkel ártatlan embereket ölnek. Okosítsd azokat, akik agyát butasággal teletömve gyilkosságra tanítanak. Akiknek életet adtál, add azoknak, hogy földi életüket nyugalomban tölthessék el. Mindörökké úgy legyen!

Karácsonyi álom

Haibun

Gyönyörűt álmodtam éjjel – Betlehem városa felé a Szentföldön jártam. Égi csillag fénye mutatta az utat.

A hívő nép mindenfelől ünneplőbe öltözött, csendes dallamot énekelt, kezükben zászló lobogott, a táj gyertyafényben ragyogott.

A gyertya lángja lobogott a szellőben, az emberek arca ragyogott, tudták, megszületett a Kisded, őhózzá siettek.

---

⁵⁰ Prózavers. Öt percre leálltak az utcán és munkahelyeken, én itthon és az áldozatokra gondoltam.

Nem egyedül járkáltam a tömegben, unokáim kétfelől fogták a kezem, mert én az üstökös fényétől már szinte semmit sem láttam.

Egy asszony sietett hozzám, kendőjét nyújtotta nekem, amivel szememet betakartam, a sokasággal együtt haladtam tovább, egyenesen Betlehembe.

Ott láttuk meg a Kisdedet, egyszerű pólyába takarva, a jászolba.

Mellette ült anyja, Mária, arcán fénylő boldogság.

Ő tudta egyedül, hogy fia azért jött a Földre, hogy bűneinktől megváltsa az embereket.

Meseszép álom
a karácsonyi ünnep
igaz szeretet.

Ragyogó napsütésre ébredtem 2008. december 18-án, amikor ezt az álmot leírtam.

Lulu kandúr

Történt még kisgyermek-koromban

🐱 Barátaink a szomszédos községben laktak. Jó viszonyban voltunk egymással, ott is, a mi családjunkban is élt egy majdnem azonos korú fiú, meg egy lány. Szüleink gyakran összejöttek, vagy náluk, hol náluk társalgásra, vagy tarokkpartira, mi gyerekek, addig vidáman játszadoxva töltöttük el az időt a kertben, vagy a környéken csatangolva.

Elmondom, hogy a vendégek nem voltak olyan állatbarátok, mint a mi családjunk, ezért nem szereztek olyan tapasztalatot a háziállatokkal kapcsolatban.

A fiú, ha tehette, enyhén szólva, farkánál fogva emelgette a macskákat; ezért mi, ha előre tudtuk, hogy mikor érkeznek, inkább eldugdostuk, biztos helyre zártuk őket.

Lulu kandúrunk
hófehér bundáját meg
fekete pettyek

díszlegetek. Nagyon kedves és barátságos állat volt, termete hatalmas, egyben jó egerésző, hasznos jószág. Okos állat, sok mindenre betanítottam. Amikor magamhoz hívtam, azonnal ott termett, és a térdem fölött magasan összekulcsolt kezemet „Cica hopp!” felszólításra átugrotta.

Sokáig tartottuk a baráti kapcsolatot a családdal, amíg a háború messzire elsodort tőlük.

Kisgyermekkorom óta szerettem az állatokat, foglalkoztam velük, figyeltem az életüket; mivel csodálatos lények.

Nyugdíjas koromban írt versem erről a cicáról, igaz történet.

Madarak- és emberek koldusai⁵¹

Tél van, hideg tél, künn az utcán hóborított táj, fákon-háztetőkről jégcsapok lógnak. Az utcákon gyerekek szánkót húznak, meg hóembert gyúrnak. A járdán bundában dideregve munkába sietnek vagy sétálnak az emberek.

Egy eldugott utca udvarának szögletében kukákban egy ember kotorász. Már egyiket átnézte, most a másikhoz megy, gondosan belenéz, hátha valami ehető ételt talál benne. Kenyérhéjat talál, örömmel konstatálja, hogy az összekötözött kis szatyorban tisztán maradt. Gyorsan a táskájába rejti, s továbbkutat. A kuka fogóján egy műanyag dobozt lát. Nini! Egy darabka szalonna van benne, ez is tiszta, ehető és felsóhajt: készen az ebédem, vagy jó vacsorám lesz. A mai munkám nem volt hiábavaló, s örömmel tünteti el a táskájába.

Néha öröm ér
ma vacsorát találtam
a kuka mellett.

Gyakran jár ide, már ismeri: olyanok lakhatják a házat, akik nem dühösen néznek a kukázó emberre, hanem a kuka mellé tisztán rakják, vagy a fogójára kötik a még ehető falatokat.

Néha még zoknit, ingeket, ruhaneműt tisztán, cipőt is a kuka mellé teszik. Milyen jó, hogy vannak jószívű emberek...

Rajtam is olyan kabát van – jut eszébe hálásan – amit a kuka mellé tettek.

Mit találtam még?
Egy jó meleg pulóvert
s egy pár harisnyát!

Sajnos, változik a szokás, a városokból kiutálták a hajléktalanokat, csak olykor merészkednek be, amikor ételosztást rendez valamelyik jótékony szervezet. Akkor aztán megtelnek a járdák, alig lehet az éhségtől korgó gyomrú emberektől járkálni.

Sokan vannak, akik éheznek, annyira szaporodott azok száma, akik rászorulnak mások segítségére, ha meg akarják tömni a gyomrukat.

Madarak koldusai a verebek.
Az érzéketlenek koldusai pedig Ti vagytok, éhező-fázó,
városokból is kiutált-kitiltott hajléktalan emberek.
Sehogyan sem értem, miért nem bírnak elviselni titeket sem, verebek?
Mért irigylik sorsotokat, szorgos napjaitokat?
Ti is a jó emberek alamizsnájával tengetitek életetek' mert
nem olyanok vagytok, mint a többi madár.
Ezért vagytok a madarak koldusai, de nekem akkor is kedvesek vagytok,
mert ti nem vágytok el tőlünk, hiszen téli hidegben dideregve-éhezve is
hű társaink maradtok.
Nem szálltok el innen messze, új hazába, nem vándoroltok el melegebb vidékre,
itt maradtok velünk zord télben-fagyban élelem nélkül is, fázón, dideregve.

⁵¹ Prózavers és Haibun keveréke - saját ötlet.

Összetört szívvel

szüleimre, és testvéreimre emlékezem
Készült: Balassagyarmat, 2009. május 8

Mint a villám úgy csapott rám, mikor a hírt meghallottam

Gusztai bátyám telefonált, ő mondta el, mi történt. Ésszel fel sem foghattam, úgy fájt a szíven, oly hirtelen jött a hír, hogy elmentél, itt hagytál engem örökre, tőlem búcsú nélkül távoztál, mint a villám úgy csapott rám, mikor a hírt meghallottam.

Elmondta, mi történt. Ésszel fel sem foghattam, úgy fájt a szívem, oly hirtelen mentél el. Te is itt hagytál örökre engem, tőlem búcsú nélkül távoztál.

Szemem könnyel megtelt, még szólni is elfelejtettem. El se búcsúztam a bátyámtól, aki ezt nekem hírül adta.

Sokáig mozdulatlanul, ölbe tett kézzel, üres tekintettel ültem a szobában, s eszembe jutott gyermekkorunk, amikor Pityuval együtt játszadoztunk, a háború után együtt koplaltunk, és a kilátástalan jövőnket is egymás mellett szövögettük.

Kedves Pityu bátyám! Azt se tudtam, hogy beteg voltál. Talán azt se tudod, hogy Édesapánk itt volt nálam. Már annyira elgyengült ő is, hogy nem maradhatott egyedül a Balatoni házában. Hazahoztam, hogy rá vigyázzak, hozzá a ingába jártam az irodába és kórházba, amikor megoperálták. Amikor jobban lett itthon ápoltam. Szerettem volna, hogy felgyógyuljon! Magamnál akartam tartani, hogy amíg lehet, együtt legyünk. Jól érezte magát nálam, sokat mesélt nekünk a két háborúban töltött időkről. Biztosan tudom, hogy neki is jó volt, hogy nem maradt otthon, egyedül.

Most úgy érzem,
a Teremtő elhagyott,
mert nem gyógyult fel,

műtét után: rám szakadt a bánat, amikor egy szerda éjjelén örökre elköltözött, majd Pista bátyám mindjárt utána pénteken, hagyta a földi világot, minket is. Kedves Édesapánk ott fekszik jában, én meg itthon sírok magam, itt hagyatok sietősen.

Felocsúdva gyötrő bánapeket, egy csokor rózsát vázál-

Körülraktam a képekkel, lem mindnyájan: Anyukám, akik már onnan fentről néztek

Mellétek helyeztem a család élő tagjainak fényképét: Gusztit, legidősebb bátyámét, Bandit és enyémet.

tomból, előszedtem a fényké-
ba helyeztem.

gondolatban ott voltatok ve-
Apukám és te Pista bátyám,
le ránk.

Egymás mellett sorakoztak a képek, asztalomon együtt van a hattagú család, mint valamikor, gyermekkorunkban. Már hét éve annak, hogy Édesanyánk is, itt hagyott bennünket.

Ülök a csendes szobában, gyertyák lángja lobog az asztalon, így gyászolok egymagamban. Nem vigasztal engem senki, oly váratlanul szakadt rám a fájdalmas kegyetlen gyász, azt se' tudom, hogy bírom ki.

Perbe szálltam a
Teremtővel, mert össze-
törte szívemet!

Perbe szálltam Vele, hogy tehettem ezt velem: egyszerre tört össze annyi szerető szívünket. Majd évek múltak el, ott nyugosztok a Farkasréti temetőben: Guszti bátyámat is eltemettük, végül Bandi testvérünk is meghalt, négy testvérből már csak magam maradtam az élők sorában.

A temetőbe
kijárok, sírhantokra
virágot teszek

és ültetek; gyertyát gyújtok, értetek imádkozom. Szeretettel gondolok rátok, emléketek mindig élni fog fájó szívemben, mert egyedül hagyatok engem...

Sírhantomra prózavers⁵²

Kedves szüleim várták a születésem

Gyermekként ott éltem én három fiútestvéremmel, vidám boldogságban.

Marosvásárhelyen telt ifjúságom sok tanulással és Páván, a nagymamánál kedves barátokkal vidáman.

De jött a front, menekülve vissza a szülőföldre: háború rémségeit átélve. Kenyeret keresni mentem testvéremmel Kismoszkvába (Salgótarjánba) koplalni. Vesztemre, megismertem első férjem, ami inkább kimaradt volna életemből, mert három gyermekemen kívül semmi jó nem telt tőle, a házasságom idején, csak magamra számíthattam. Elváltam tőle, magam taníttattam, neveltem mindhárom gyermekem, hogy felnőve legalább ők igaz emberek legyenek!

Másodszor is férjhez mentem, kellett ez nekem? Nem lett jobb, mint elődje, mert ő se segített, inkább ártott a családnak. De tőle már csak halála választott el engem. Tőle a Jóisten szabadított meg!

Majd utána, életem delén leltem igazi szerelmemre, akivel élhettem boldog négy évet, ami nekem jelentette az egész életre szóló örök boldogságot. A Vele töltött négy év több örömet hozott mindkettőnknek: egész életre szóló csendes nyugalmat, békességet, megértést, szeretmet-szeretetet és igaz boldogságot.

Ezért érdemes volt élni, mindezt megköszönöm Neki és a Mindenhatónak, hogy megélhettem.

Azt kérem tőle, engedje meg, amikor majd magához hív, ott Fenn Ő, az egyetlen igaz szerelmem várjon rám a Mennyek kapujában, nehogy két sikertelen házasságom negatív hősei a túlvilágon is, megzavarják nyugalmam, békém, boldogságom. Kérlek Istenem, hallgassad meg imám, adj nekem békességet!

---

⁵² Írtam Miskolctapolcán, 2009. augusztus 17-22. Bemutakozó versnek is az Irodalmi Rádió közösség nyári táborában.

Sírhantom – életem keresztfája⁵³

Kedves
szüleim várták
a születésem.
Gyermekeként ott
éltem én három
fiútestvéremmel
vidám boldogságban.
Marosvásárhelyen telt ifjúságom sok
tanulással és Páván, a nagymamánál kedves barátokkal vidáman.
De jött a front, menekülve vissza a szülőföldre: háború rémségeit ott átélve.
Kenyeret keresni mentem testvéremmel Kismoszkvába, koplalni, és veszttemre,
megismerkedni első férjemmel, ami inkább elmaradt volna, mert a három
gyermekemen kívül egyéb semmi jó nem telt tőle, a házasságomban
mindig csak magamra számíthattam.
Elváltam tőle, inkább
magam taníttattam és
neveltem mindhárom,
gyermekemet, hogy fel-
nőve legalább ők embe-
rek igaz legyenek! Másod-
szor is férjhez mentem, de
hiába, nem lett jobb, mint az
elődje, mert ő sem segített, csak ár-
ott az egész családomnak, de tőle már
csak a halála választott el. Életem delén lel-
tem az igaz szerelmemre, kivel átéltem boldog négy
évet, ami nekem jelentette az egész életre szóló örök boldogságot.
Vele töltött négy év több örömet hozott mindkettőnknek: szinte egy egész élet-
re szóló csendes nyugalmat és békességet, megértést, szerelmet- szeretetet, igaz
boldogságot. Ezért érdemes volt élni, s mindezt megköszönöm Neki, és a Minden-
ható hatónak, hogy ezt megélhettem. Kérem még tőle azt, engedje meg, amikor
....majd magához hív, ott Fenn, Ő, az egyetlen igaz szerelmem várjon rám
a Mennyeknek kapujában, nehogy a sikertelen két házasságom
negatív hősei ott is, a túlvilágon, elrontsák nyugalmam.
Kérlek Istenem, hallgasd meg imám!

Korabeli „Hiszekegy

Hiszek egy Istenben
Hiszek egy hazában
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!
Amen.”

⁵³ Képvers. Készült: Miskolctapolcán, 2009. augusztus 17-22. Bemutatkozó versnek is.

Új Magyar Hiszekegy

Prózavers Az én hitvallásom

2010. május 19

Hiszek egy igazságos Istenben.

Hiszek benne, mert megteremtette a valamikor tejjel-mézzel folyó gyönyörű szép Nagy-Magyarországot; hiszem, hogy ezt Ő nem felejtí el!

Hiszek az egyetlen, bennünket befogadó Hazában, ahol fűzfák árnyékában patakok csordogálnak, a vizet nagy folyókba gyűjtve viszi tovább a tenger ölelő karjaiba.

A zöldellő lankákon, erdőkben őzikek, és nyuszik futkosnak, fák ágain mókusok ugrándoznak, madarak dalolnak, fészkelnek, és költik ki, a fiókákat. A tavakban ficáncoló halak élnek, a réteken tarka virágok nyílnak, legelőkön hatalmasra nőtt, fehérszarvú magyar-marhacsordák legelésznek. A Magyar Alföld hatalmas síkságain aranyló búzatáblák kalászeit lengeti a szellő, melengető napsugár érleli, és abból sütik a páratlanul finom kenyeret, amilyen sehol nincs a világon.

Nemzetünk hírneves tudósai világhírű találmányokkal ajándékozták meg az emberiséget. Írók, költők, művészek különleges alkotásaikkal elismerést szereznek itthon, és a nagyvilágban. A dolgozó emberek gyárakban és földeken szorgalmasan végzik a fáradságos munkát. Városokban és falvakban élő szegények-gazdagok, idősek és fiatalok valahányan áhítják a békét, hogy munkájukat nyugalomban végezzék. Ifjaink abban reménykednek, hogy tanulmányaikat befejezve, mindnyájan a haza javára fejtsék ki megszerzett tudásukat.

Kisgyermek a játszótéren, vidáman kergetőznek; mi higgyünk abban, hogy mire felnőnek, gyűlölködés helyett újra szeretet él minden ember szívében.

Istenem! Hiszek örök igazságosságodban, hiszem, hogy e sokat szenvedett nép sorsát jobbra fordítod és bűnbánó nemzetünk keserveit eloszlatod. Hiszem, hogy végre örömet és békességet hozol a sokat szenvedett embereknek.

Amen!

Ünnepeink 1848. március 15⁵⁴

2013. január 21

Ki ne vágya békeségre, csendre e hazában? Ez az ünnep legyen emlék, a magyarok szent napja! Gondoljunk ma elődeinkre, a márciusi ifjakra, és nagy költőnkre: Petőfire; versével ébresszük fel hazánk alélt népességét!

Ünnep van ma, gyűljünk össze, minden magyar emlékezzon szavaira, ő kiáltja ma is az ifjúságnak: „Talpra magyar, hí a haza!”

Emlékezzünk, az aradi tizenhárom vértanúra, hajtunk fejet előttük, kik a magyar hazáért ontották vérüket.

Elhagyott temetők sírjaiban porladó csontjuktól nyíló sok virág tanúja annak: ők a hazáért hullatták vérüket. Sokat szenvedtek ősünk, békésre vágytak, de a véres tanúságból nekünk már túl sok kijárt! Ne feledjük, tudjuk mindig, mit kell tennünk: fogjunk össze, istenáldást ne szégyelljük, imádkozzunk kezeinket össze-téve.

---

⁵⁴ Haibun.

Imában könyörögjünk magyar szentjeinkhez, tekintsenek le hazánkra, mostoha-sorban élő emberekre.

Gyermekeink-unokáink is a szabadságért kiáldnak! Jó lenne már végre, ha gyűlölködés helyett nyugodt élet, béke és megértés jönne, megvilágosodna minden magyar szívében a remény morzsája! Békesség és a szabadság szele lengje körül a magyar otthonokat, egész hazánkat!

Így emlékezzünk e napon a szabadság születésére! Legyünk büszkék Petőfink nevére, és hírnevet szerzett elődeinkre! Ha minden emberben feltámadna a remény, talán egyszer mi is érezhetnénk még, milyen lehet a nyugodt lét!

Jó lenne nyugalomban élni szeretett hazánkban, gyűjtsunk ezért gyertyát, hogy az esti fényben lobogjanak, lángjuk világítson el a kivándorolt fiainkhoz, szolgáljanak tanulságul mindnyájunknak, hogy nekünk itt a legjobb: e véráztatta hazában; ha majd megmunkálják mindenütt ismét országunk parlaggá alázott földjeit, akkor

nem lesz éhező,
mindenkinek jut kenyér
ebbe a hazába'

nem maradnak fedél nélkül nyomorgó emberek. Amikor – nem csak ünnepeken jóllakva, jól érzi magát mindenki, majd akkor lesz jó itt élni!

Aki jót akar,
szeme előtt lebegjen,
csak ezért küzdjön!

Elődeink-mártírjaink is ezt akarták, ezért ontották vérüket, ezt sose feledjük; ne árnyékoljuk be küzdelmüket, emlékezzünk rájuk hálával. A magyar nép hősi múltját elfeledni nem szabad, azzal saját magunk sírját ásnánk meg! Ők már akkor tudták, hogy

nem szabad csendben
túrni, a békességért
néha tenni kell!

Üvegerdő...⁵⁵

Salgótarján, 1948. november 17

Álmaimból fölébredtem, kinéztem az ablakon: éjjel nagy puha hó lepte el a tájat, hófehér lett az egész környék. Sajnos, a hó nem maradt meg, olvadni kezdett, de nemsokára megint lehűlt a levegő, és a lecsöppenő vízzemcsék ráfagytak a fák ágaira, a kerítésekre, háztetőkre.

Olyan szép a város, mintha csillogó üveggel lenne bevonva minden, a ház körüli kiskert, az ablakomból látható park fái, a bokrok, háztetők.

Olyan, mint egy *üvegerdő* – *üvegváros* – *meseváros*...

---

⁵⁵ Haibun.

Így indultam el
otthonról, imát mondtam,
a kis templomban,

majd siettem, hogy el ne késsek az irodából, vár a munka, napestig kell dolgozni.

Vágyak⁵⁶

Szeretem a természetet, állatokat-növényeket, a gyönyörű virágokat, az elbűvölő tájat: a hatalmas hegyeket, csodálom a naplementét, bámulom a kék égen futó- és gomolygó fellegeket. Fiatalon sok feladat nyomta gyenge vállaimat, súlyos időkben neveltem fel mind a három gyermekemet, akik nemsokára felnőttek, majd önállóak lettek; én egyedül maradtam, új életet kezdhettem. Végre nyugdíjba mentem, magamról gondoskodtam, meleg otthont teremtettem, hogy időmet barátságos környezetben, a természet közelében tölthessem. Egy szép kertet próbáltam magam köré varázsolni; nyáron az erkélyem tele színes oleanderekkel,

árnyékos helyen
különleges növények
földig nyújtóznak

enyhe szellőben
muskátlik-petúniák
nekem intenek.

Udvaromban magas nyírfa nyújtózik a magasba, ágai közt a madarak fészkeket raktak, ahonnan egész nap nekem dalolnak. Mindez olyan érzés nekem: mintha kertben madarak, és virágok közt telne életem. Jó érzés az otthonomban egyedül és nyugalomban élni, mindig azt tehetek, amihez épp' kedvet érzek: örömet lelek benne, hogy magamnak verseket, novellákat, regényeket írok, mivel engem ez éltet.

Mostanában minden nap és éjjel arról álmodom: jó lenne, ha írásaim nem lennének sokáig az íróasztal-fiókjába' űzve, és

minden könyvemet
bekötve és nyomtatva
szeretném látni!

Igen, azt szeretném, ha a kész műveim mihamarább az olvasókhöz eljutnának!

---

⁵⁶ Készült: 2008. július 4-11. Haibun-nak átalakítva: 2009. április 10.

HAIKU CSOKROK

BOLDOGSÁG

Dátum

Boldog leszel, ha
szeretetet hirdeted;
sosem bánod meg!

Boldogság olyan,
mint a fekete felhő,
elszáll, mint szellő!

Jogod van hozzá!
Szabaduljál meg minden
gyűlölködéstől!

CSALÁD

Balassagyarmat, 2011. szeptember 11

Két józan ember
kell a fenntartásához.
Egyet összetör.

Teljes családból
jobban érvényesül az
ifjú nemzedék!

Békés családért
meg kell küzdeni, mert a
gyenge kapcsolat

árt a gyerekeknek.
Meg kell gondolni, mert jobb
békésen válni.

ÉVSZAKOK 1.

Készült: 2011. márc. 12

Tavaszi

Ragyogó napfény
kinyílik a kankalin
orgonaillat.

Báránnyelvényben
fecskecsapat hazaszáll
fészket épít'nek.

Nyár

Árnyas erkélyen
különleges növények
oleanderek.

Enyhe szellőben
muskátlis-petúniák
nekem intenek.

Ősz

Indián nyárban
még csak búcsúzik a nyár,
érik a szőlő.

Elmúlik a nyár
sárgul a falevél, már
hűvös szellő fúj.

Tél

Csend ül a fákon,
hótakaró a tájon,
pihen a világ.

Didergő madár,
élelemért esdeklő
hajléktalan pár.

ÉVSZAKOK 2.

2011. márc. 12

Tél

Csend ül a fákon,
hótakaró a tájon,
pihen a világ.

Didergő madár,
élelemért esdeklő
hajléktalan pár.

Tavas

Ragyogó napfény
kinyílik a kankalin
orgonaillat.

Báránnyelvényben
fecskecsapat hazaszáll
fészket épít'nek.

Nyár

Árnyas erkélyen
különleges növények
oleanderek.

Enyhe szellőben
muskátlík-petúniák
nekem intenek.

Ősz

Indián nyárban
még csak búcsúzik a nyár,
érik a szőlő.

Elmúlik a nyár
sárgul a falevél már
hűvös szellő fúj.

IPOLY-PARTJÁN, HAIKU CSOKOR

2011. aug. 22

Két partja között
kanyarogva folydogál
a város alatt.

Ipoly-partján a
rég' múlt időkről nekünk
fűzfák mesélnek,

ezüst halacsokák
fickándoznak vizében:
vidám az élet.

Partja bokrait
színes pillangó-szárnyak
röpködik körül.

Az Ipoly-parton
nappal szerelmespárok
járják a határt,

virágot szednek,
majd szép csokrokba kötve
mamának nyújtják.

Néma már a táj
csak egy lágy muzsika szól
csendes a homály.

Ha feljön a Hold,
elcsendesedik a táj,
alszik a város.

KARÁCSONYI HAIKU-CSOKOR

2013. január 22

Szép a karácsony,
Kis Jézus születése
‘mi megváltásunk!

Ragyogó csillag
mutatta meg az utat
a pásztoroknak.

Jászolban feküdt
kis nyuszik járták körül
melengették őt!

Értünk született,
értünk halált szenvedett,
megváltott minket.

LEHETŐSÉG

Balassagyarmat, 2011. szeptember 20

Nyitott szemünkkel
keressük, mert különben
meg sem találjuk.

Ne szalasszunk el
a jó alkalmat, lehet,
ez az utolsó!

Kihasználva az
alkalmat, lehetőség
sokszorozódhat!

Csak keresni kell,
mindenütt jelen van, de
meg kell találni!

Ne nehézséget,
hanem lehetőséget
keressél mindig!

Ne halogasd el
ha lehetőséged van,
mert elszalasztod!

Lehet, hogy később
már nem leled sehol sem,
döntsél azonnal!

De azt se feledd,
megvalósítást mindjárt
aznap kezdjed el!

MAGÁNY?

Balassagyarmat, 2011. november 11

Sosem érzem a
magányosságot, mindig
tevékenykedem.

Azt teszem, ami
nekem kedvemre való,
s nem érzek magányt.

Egyedül lenni
szeretek, olvasni és
zenét hallgatni.

Magamba nézve
hallgatom a csendet, és
jól érzem magam.

MÁRCIUS 15

Ha nincs éhező,
mindenkinek jut kenyér
eme hazában,

Aki jót akar,
szeme előtt lebegjen,
csak ezért küzdjön,

nem szabad csendben
túrní, a békességért
mindig tenni kell!

MELEG NYÁR, HAIKU-CSOKOR

2011. július 24

Itt a forró nyár
zöldül a rét, a határ;
fürdeni jó már.

Balaton mellett
megpihenni kellemes,
pancsolni, de jó.

Fekete felhők
gyülekeznek felettünk,
esernyőt nyitunk.

Ha megázunk, nem
baj, elmúlik a vihar,
majd megszáradunk,

ha kisüt a Nap,
úszunk a Balatonban,
jól telt el a nap.

MIT ÉR AZ ÉLET?

2012. október 20

Mit ér az élet?
Hihetetlenül sokat!
Vissza nem térő!

Lelkünknek fele
mindig az élettársunk,
ha jól választunk!

Hol lelünk majd rá?
Ez nagy kérdés: Véletlen,
egyben szerencse!

Kapu nyitva áll,
de nem könnyű választás,
mégis olyan szép!

Szívem megnyitom...
keresem társam, ő is
mindig reám vár!

Ebben az a szép,
mert nem könnyű választás;
szívem nyitva áll!

Társam élete
összefonódik velem,
ketten egy vagyunk!

MOSOLY

Balassagyarmat, 2011. december 6

Arcodon mosoly,
körülvesz a szeretet,
jó érzés élni.

Mosolyogj akkor
is, ha valakinek nem
tetszik jó kedved.

Mosolygásunkkal
könnyebben túlesünk a
bajainkon is.

Fizetni sem kell
érte, ha mások arcán
mosolyt fakasztasz.

A következő haikut az internetről vették le, a város honlapjára:

„Finta Kata

[eredeti név: Németiné Finta Katalin]

haikui

Sorsok, Balassagyarmat, 2010

<http://mek.oszk.hu/08900/08933/index.phtml>”

NYÁR ELEJÉN- HAIKU

2009. június 5

Tavaszt szeretem,
mert éled a természet,
színes a határ.

Jönnek a fecskék,
javítják a fészküket,
tojást költenek.

A gólyacs család
a kéményen fészket rak,
békát ebédel.

De szép ez a nyár
égető a napsugár
jó fürdésekkel.

Múlik már a nyár,
mindnyájan megizzadtunk
nagy forróságban.

Nemsokára ősz -
erdők lombosára színes
szívet melenget.

ÓHAJ

2012. október 12

Minden könyvemet
bekötve és nyomtatva
akartam látni!

Mégsem sikerült,
de Széchényi könyvtárban
elkészült, negyven!

OTTHON MELEGE

Balassagyarmat, 2011. december 7.

Egy meleg otthon
nélkül hideg a világ
ami körül vesz,

idegen érzés
lehet, mint ruhátlanul
utcán sétálni,

ahol veszélyek
ellen bennünket senki
sem védene meg.

SZERELEM

2011. december 8

Faágak közt
madár dalol, ránk ragyog
nyári napsugár.

Egymás szemébe
nézve, csak te vagy és én
itt vagyok veled.

Veled álmodom,
szólongatlak, tűzlángok
lobbannak bennem.

Veled lenne szép
az élet, téged látni
jó lenne mindig.

Jó lenne téged
folyton nézni, s becézni,
veled pihenni.

Hozzám siettél
varázslatos éjszakán,
néma léptekkel.

Láttalak fényes
úton, hallottam hangod,
amikor jöttél.

Reménnyel telve
mégis kétkedtél bennem.
Maradjunk csendben...

ne beszélj, figyelj...
fák között fúj hideg szél,
szeressél engem,

azt súgod nekem,
mámoros éjjel simulj
hozzám kedvesem!

Megtaláltalak,
már nem vagyok egyedül.
Itt vagy mellettem!

Együtt álmodunk
te meg én békességben,
és néma csendben.

SZOMORÚSÁG

Balassagyarmat, 2011. december 9

Ne légy szomorú,
szeretnek az emberek,
és szép az élet!

Emberek vesznek
körül, akik szeretnek,
szeressed őket!

Örömed leled
benne, ezért szeretni
fognak tégedet.

TAPASZTALAT

2011. december 9.

A gyermek tanul,
növekedik, majd érett
emberré válik.

Tapasztalatot
mások utánzásával
is szerezhethünk,

de tanulással,
önálló döntésekkel
is elérhető.

Saját eszünkre,
megszerzett értékekre
alapozhatunk.

Okulhatunk a
saját kárunkon, ami
sokba kerülhet.

Az okos ember
a mások kárából gyűjt
tapasztalatot,

mert azokat jól
átgondoltan szerzi meg,
s úgy hasznosítja.

Életünk úgy lesz
érthető, ha naponként
megküzdünk érte!

Puha takaró
közt neveltek nem jutnak
tapasztalathoz.

Tapasztalatot
emberiség javára
kell fordítani!

VÁGYAKOZÁS⁵⁷

2013. május 15

Vágy vagy sóvárgás
tölts ki életünket,
szeretetet ád!

Tennünk kell érte
megéri fáradozni
életet szépít!

Boldogságot hoz,
életünknek örömet,
ne engedjük el!

---

⁵⁷ Rudy Végy c. láncverséhez én írtam.

VEZETŐK

Balassagyarmat, 2011. december 9

Ha vezetni vágysz,
figyelj beosztottaid
érzelmeire.

Ne parancsszóval,
példával járd elöttük,
azzal érsz célba.

Előbb fékezd meg
önmagad ahelyett, hogy
uralkodj rajtuk!

VIHAR

Haiku csokor
2011. augusztus 23

Kék ég felettünk,
sötét felhő takarja
körbe a tájat.

Villám csap le ránk,
rettegve bújnak el a
kutyák és macskák.

Múlik a vihar
felettünk ragyog a nap,
mélységes a csend.

Elmúlt a vihar.
Erdő mélyén némaság,
csak harkály kopog.

VIRÁGOK

Napos erkélyen
pompázó virágaim
földig nyújtóznak,

enyhe szellőben
muskátlik-petúniák
rám mosolyognak.

Kinyíltak már és
négy színben pompáznak az
oleanderek.

HAZAFIAS VERSEK

1848. március 15

Készült: 2013. január 20

Ki ne vágya békeségre, csendre, e hazában?
Ez az ünnep legyen emlék,
a magyarok szent napján!
Gondoljunk ma elődeinkre,
nagy költőnkre: Petőfire,
A haza alvó népét ébresszük versével!
Ünnep van ma, minden magyar
emlékezzen szavaira,
ő kiáltja ma is az ifjúságnak:
„Talpra magyar, hí a haza!”
Emlékezzünk, az aradi tizenhárom vértanúra,
hajtsunk fejet előttük,
kik a magyar hazáért ontották vérüket.
Elhagyott temetők sírjaiban porladó
csontjukból nyíló virágok tanúi annak:
ők vérüket a hazáért hullatták.
Sokat szenvedtek őseink, békességre vágytak,
de a véres tanúságból nekünk már túl sok járt!
Sose feledjük, tudjuk mindig, mit kell tennünk,
istenáldást ne szégyellve gyűljünk egybe,
emelkedjék minden lélek,
kezeinket imára összetéve
könyörödjünk szentjeinkhez,
mostoha-sorban élő népre tekintsenek e hazában.
Gyermekeink-unokáink szabadságért kiáldnak!
Jó lenne már végre, ha gyűlölködés
helyett lenne nyugodt élet, béke és megértés,
feléledne minden magyar
szívében a remény morzsája!
A szabadság szele lengjen
a hazában, otthonokban!

Így emlékezzünk a szabadság születésére!
Legyünk büszkék Petőfire,
hírnevet szerzett elődeinkre!
Ha mindenkiiben feltámadna a remény,
talán egyszer mi is érezhetnénk még,
milyen a nyugodt lét!
Jó lenne békességben élni szeretett hazánkban,
gyűjtsunk ezért egy szál gyertyát;
esti fényben úgy lobogjanak,
lángjuk világítson el a kivándorolt fiainkhoz
szolgáljon tanulságul mindnyájunknak,
hogy nekünk itt a legjobb, e véráztatta hazában.
Ha megmunkálják megint mindenütt
országunk parlaggá alázott földjeit,
s akkor minden embernek jut kenyér,
ha nem lesznek éhezők,
fedél nélkül nyomorgó emberek,
ha ünnepeken jóllakva pihenhet, és
jól érzi magát mindenki emberségében,
akkor jó lesz élni e földön!
Ki jót akar, szeme előtt ez lebegjen,
minden ember ezért küzdjön.
Ne feledjük: elődeink, mártírjaink is
ezt akarták, ezért folyt a vérük,
ne árnyékoljuk be küzdelmüket,
hálával rájuk emlékezzünk.
A magyar nép múltját elfeledni nem szabad,
azzal saját magunk sírját megásnánk!
Ők is tudták, hogy csendben túrni nem lehet,
s a békéért-jólétért időnként küzdeni kell!

1848 márciusa

2012. december 5

E napon, ma márciusban
hallgassuk meg nagy költőnket
hazánk alvó népességét
a versével ébresszük fel!

„Talpra magyar!” Ünnepnep van,
gyűljön össze, hívó szóra
emlékezzen minden magyar
nevezetes napjainkra!

Ország népe ne feledje,
tudnia kell, tenni kell ma!
Ne szégyellje, ('mi) felemelje
magyar hazát! Istenáldás

kell a népnek, emelkedjék
minden lélek, boruljunk le
egy imára, könyörögjünk
a hazánkért, jobblétünkért.

Sokat szenvedett a magyar
jó lenne már nyugodt élet,
könyörület, és szeretet,
legyen béke és megértés!

* ♦ * ♦ *

Demokrácia

2005. október 18

Gyermek voltam még, amikor
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem mi akartuk, nem mi kezdtük,
mégis belekeveredtünk.
Határainknál dúltak a csaták,
fiainkat vitték-besorozták.

Indultak nótával, mert hitték,
hogy ők a hazájukat védik.
Milyen sors jutott a hazának,
s az itt élő sokféle népnek?
Megint vesztettünk háborút, hisz’
sorszerűen vesztes mellé álltunk.

Jött az áradat nagy hadával,
határt átlépte milliót számláló
szovjet katonával. Ki kérte őket?
Tán’ senki! Vagy mégis, ki tudja?
Egyszerre megleptek bennünket,
és ahogy állítják, „felszabadítottak!”

Bevonultak: falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.
Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre békét kötöttek, de melyet?
Erről bennünket meg se kérdeztek.
Ismét megfosztottak területeinktől,

‘hol testvéreink, vérrokonaink élnek.
Most már „béke” van hazánkban,
a fegyverek nem dörögnek!
Kezdődhet az élet, van mit tenni:
földig rombolt hazát újjáépíteni.

Lassan beindultak már a gyárok,
az épségben maradt katonáink
akár civilben is járhatnak.
Nekünk kellett akkor ifjagnak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni hazánkban mindent,
amit ellenséges bakancsok,

de nemcsak az idegen katonák,
hanem a szövetséges hadak is
letiporak, eltapostak, amivel
romba döntötték otthonainkat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni elárvult földjeinket.

Felépítettünk lerombolt iskolákat,
kórházakat, feldúlt otthonokat,
hogyan emberhez méltó létet
teremtsünk magunknak.
A megszállás negyven éve alatt
fizetnünk kellett „jóvátételt”
– de miért?

Mert megszálltak bennünket?
Még fizettünk elillant fiatal
évekkel, nyomorúságos létünkkel.
Nagyon sokat kellett dolgoznunk,
egy héten sokszor hét napot; lett
lakásunk, ruhánk, terített asztalunk.

Fiatalon boldogan fáradoztunk,
és néha-néha vigadoztunk.
Éreztük, hogy munkánk nyomán
épül országunk. Azért küzdöttünk,
legyen nekünk, s utódainknak
nyugodt jövőnk, és otthonunk.

Ezerkilencszázkilencvenben
megszállóinktól szabadultunk.
Igaz, nem egészen önként,
– mégsem úgy, mint töröktől,
kiknek az igáját őseink
százötven évig viselték;

nekünk a szovjetekhez „csupán”
negyven évig volt „szerencsénk”.
A huszonegyedik században
mit kell ismét elviselnünk?

A hön áhított demokrácia
és szabadságban nagyjaink elszúrták
a politikát, de nem mondhatják,
hogy szovjet parancsra tették!
Mert nagygazdaságot és téeszt,
gyárat, üzemet, 'mit elődeink
nehéz munkával létesítettek,
ahol az emberek dolgozhattak,

abból családjukkal jól éltek,
azt az üzemet is, ami jó volt,
ha nem tetszett az új uraknak,
ahelyett, hogy átszervezték volna,
mindent megszüntettek, vagy
egymás közt olcsón elosztottak.

Ám sajnós, új munkahelyeket
teremteni már elfelejtettek.
Politikusaik mostanában, a helyett,
hogy munkájukat végeznék,
ádáz küzdelmet vívnak egymással,
ócsárolják, és öldöklük egymást.

De nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy parlamentben.
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van, de nem ellenzéke,
hanem ádáz ellensége,

akik büntetlenül gáncsolhatnak
mindent, s lázítathják a népet.
Ezért hazánkban tán' sohase
lehet már nyugalom és béke?
Igaz, nehéz életünk volt
a hosszú szovjetvezénység alatt.

Mi változott? Most tán' jobb?
A megélhetés még nehezebb!
A kapitalista, hogy bukszáját
még jobban teletömökösse,
aztán ha külföldi, tovább áll,
ha nem megy jobban a dolga,

dolgozóit meg nem szánja, őket
kiszemmisztve rakja lapátjára.
Miért törődne azzal, hogy aztán
ki ad nekik munkát? Fiatalok,
és ötvenévesek élete romokban,
ki törődik velük, kihez forduljanak?

Az intrika helyett vezetőink
fejüket inkább azon törhetnék:
hogyan hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek. Legyen mindenkinek
kenyere munkája, többé ne
nélkülözzön senki, aki itt él,
– ebben a hazában!

Ébredjetek!⁵⁸

Készült 2009. október 23

Ébredjetek! Űt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Országunkat húsz éven át
megtaposták, kirabolták!
Milyen lét az, hol kiskirályok
dózsölhetnek bőségtálla-
l dúsan rakott asztaloknál,
szegényekkel nem törődnek,
(kik) nyomorognak és éheznek!

Ébredjetek! Űt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk most kell cselekednünk!

Jöjjön közénk, ki igaz szívvel
és lélekkel – mellénk állna!
‘Ki eddig nem ártott másnak,
kinek tiszta lelkiismerete,
ki áldozna a közjóért,
s nem csak tömné a zsebét,
ahogy elődei tették.

Ébredjetek! Űt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Segítséget nem várhatunk,
nekünk kell most cselekednünk!

Vezéreljen, ki közénk jön,
jusson munka mindenkinek,
szegény asztalán legyen étel,
soha többé ne éhezzen!

---

⁵⁸ Megjegyzés: Hazafias Induló, dalszöveg.

Jóvátételt kapjanak azok,
kik a húsz év minden baját
ártatlanul elszenvették!

Ébredjete! Üt az óra!
Itt az idő, tenni kell ma!
Tovább már nem várhatunk,
sürgősen kell cselekednünk!

Megjegyzések, mit kavartam fel a versemmel: Nem szeretném elhallgatni, hogy akadályokba ütköztem, amikor az Íróklubba fel akartam tenni a versemet, így is idő kellett hozzá, amíg sikerült. Ugyanis az akkori egyik szerkesztő nem engedte feltenni, ezért a főszerkesztőhöz fordultam, aki mellém állt, és mégis sikerült, majd hamarosan sikerlistára került, 2010. augusztus hóban.

Versemhez sokan írtak, általában tetszett nekik, Ime, kóstolónak:

Selanne 2010. aug. 24. – Kedves Kata! Bizony nehéz! Sokunknak az, csak remény, hogy változás lesz. Biztosan az segít át, s hát efféle indulók is arra buzdítanak, ébredjünk. Milyen szép is lenne szebb napokra ébredni. – Néztem a dátumot, egybefolyik az idő aktualitása mitsem veszített. Szeretettel: Marietta

Hova – Vali: 2010. aug. 25. – Kedves Kata! A verset mint látom a múlt évben írtad. Aktualitása nem változott. Sajnos sok minden nem változott. Benned viszont a hév az töretlen, és ennek örülök. Igyekszem majd a lendületedet követni. Előttem sok mindenben követendő vagy.

A vershez gratulálok. Szeretettel üdv: Vali

Apamaci: 2010. aug. 25. – Kedves Kata! Versed minden szavával egyet kell, hogy értsek: (ÉBREDJETEK MAGYAROK,) kik e honban magatokat elnyomni hagyátok!

Keljen új erőre a hazafiasság, és ne hagyjuk magunkat tovább, nem lehet a Magyar más lába kapcája többé!

„ADJÁTOK VISSZA A HEGYEIMET”, mert ütött az óra! Ahogyan azt szép versedben te is leírtad. Művedhez gratulálok, nekem nagyon tetszett. Az idézet egyébként WASS ALBERTTŐL való! Maradok tisztelettel: Apamaci

Albert: 2010. aug. 30: Igazad van, kedves Kata! – Jól rászedték itt az átlagembereket a rendszerváltással.

Én még emlékszem azokra a szlogenekre, hogy nyugati színvonalú fizetést fognak majd a multik adni. Antall József egyenesen számon kérte rajtunk, hogy hol az eufória? Nem látja rajtunk. Nos, így is nagyot csalódtunk, hátha még eufóriában törtünk volna ki akkor. Akik az előző rendszer szekértolói voltak, azok közel a tűzhöz és a húsos fazékhoz, mindent letaroltak, nekünk meg a morzsa maradt, vagy az sem, csak a Morzsa kutya! Itt az ideje, hogy végre minden a talpára kerüljön, ami a feje tetején áll! Gratulálok lelkesítő alkotásodhoz! Alberth

Éltető szabadság⁵⁹

2013. március 2

Körülnézve e hazában mit látunk?
Tud-e győzni a mi igazságunk?
Gondoljunk rá, mit tegyünk?

---

⁵⁹ Versem (Lorna al Tyrael) a Napvilágnál föltett láncverséhez írt saját anyagom. Megint izgalom gyötört, hátha ismét nem engedik föltenni az Íróklubba! Elhatároztam, hogy akkor hivatkozni fogok arra, hogy korábban nem törölték Lorna al Tyrael Igazságot c. láncversét, mivel annak ihletén írtam! A láncvers megnyitva: 2009-10-13 Lezárva: 2009-10-21

Cselekedjünk!
Hazug világot lehet-e túrni még:
a sértegetést, meg nem értést?
Csalók élik világukat, elferdítik az
igazságot, ártanak!

Milyen lét az, hol kiskirályok dőzsölnek,
ölükbe hull minden érték,
tőlük éhen halhat a nép.
Ki van velünk?

Ne álmodjunk: rossz utakon járunk!
Fel kell fedni a csalók elferdített
igazságát, a becsület
legyen érték!

Egyenes úton járjunk, hamis szóknak
ne engedjünk, védjük meg a jogainkat,
buzdítsunk megbékélésre,
az igazság győzelmére!

Tegyük félre sérelmünket, jó tettekkel
érjünk el élhetőbb, jobb világot,
igaz szívvel bízunk benne,
higgyünk az erőnkbe'!

Legyen erős akaratunk, jogainkhoz
ragaszkodjunk, csak úgy érjük el
az éltető, várva-várt
szabadságot!

HAZÁM⁶⁰

Készült: 2013. július 13

Otthonom egy kicsi ház,
Ez az én otthonom,
kedves emberek élnek mellettem,
szomszédok ismernek, köszönnek nekem.
Jól érzem magam, a meleg szobában,
már fél évszázada itt élek egyedül
ismerős körülöttem minden fűszál.

Kitekintek ablakon
az Ipoly-folyó lomhán fűzfák közt csordogál,
ott, 'hol az országhatár.
Látom Tátra vonulatát, a kék hegyeket, ahol
anyám valamikor született.

---

⁶⁰ A versemet Haász Irén HAZA c. verse ihlette.

Otthonát sokáig siratta, mert szülőföldjét
Trianon örökre elvette, de
vágyai maradtak.
Ez a város az otthonom,
itt nevelkedtek a gyermekeim,
később minden nyáron,
itt játszottak cicákkal kicsi unokáim.
Gyorsan teltek évek, gyerekek-unokák
felnőttek, maradtam magamnak gyedül,
de jó itt nekem, hisz mindenki ismer.

Nem vagyok egyedül,
ismerős a táj, minden alkonyatkor csodálom
a naplementét, mely az ég aljára
csodálatos színes képet fest.
Faágakon madárfészek,
gerlék nekem dalolnak,
Ipoly felől enyhe szellő lengeti az ágakat,
madarak csendben költik a tojásaikat.

Elveszett ifjúságom újjá-teremtettem,
s jó nekem itt, ahonnan talán nem
vágynom el többé máshová sohasem.
E város otthonom, ahol már rég' lakom,
itt születtek s neveltem a gyermekeimet.
E helyen mindig rájuk emlékezem.
Bennem felélednek az ifjúkori emlékek,
mikor munkálkodtam,
telt életem jóban- és rosszban,
majd írtam verseket és boldog voltam.
Számomra már mindig ez az otthon,
s e föld a hazám, itt élek, ide tartozom,
és amikor eljön az órák, itt búcsúztatnak engem!

Hol van szabadság?⁶¹

2012. szeptember 25

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

Ha érezhetjük, hazában jólét van,
minden család élhet nyugalomban,
ha minden gyermek boldog, és nem éhes,
s nincsenek éhezők úton-útfélen.

---

⁶¹ Ezt a verset nem tettem fel eddig egyik irodalmi portálra se, mert hazafiasság most nem divat; egyébként vannak, akik a hazafiasságot összekeverik a buta politizálással, letiltják, hogy ne olvashassa a közönség, ami nekem hasonlít a Kádár ELŐTTI korra! Hol van a szólásszabadság?

Minden magyar felett legyen fedél,
senki ne dideregjen fagyos téiben,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
fűtsenek minden házban-kunyhóban.

Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
legyen bár dúsgazdag-vagy szegény,
biztonságérzet adassék egyformán,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.

Magyar földön magyar búza teremjen,
mindenkinek adassék munkahely,
lelkét ne marja senkinek gyűlölet,
szeretet vezéreljen minden embert.

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
akkor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

♦♦*

Igazságot akarunk!

2013. június 25

Szegény ország, Magyarország, amit várhat,
rossz vágányra tért, népessége nyomorog,
csak álmában lát jobblétet. Igazságot
vezetőik leplezik, sokkal több van hazugságból
mint elég! Nyomor, szegénység, ráadásul
félelem és sértegetés járja, kinek jó ez?
Igazságot akarunk!

Húsz éven át kirabolták, pusztították a haza
vagyonát. Annyi hazugság hangzott el, hogy
elveszett a bátorság. Milyen lét az, ahol
sok kiskirály mellett a népesség éhezik,
dúsgazdagok vigadva dőzsölhetnek itt.
A nincstelenek sorsa senkit nem érdekel.
Igazságot akarunk!

Már csak álomban jelennek meg a mezőkön
a cukorrépa-táblák, a nyári szellőben
aranylón lengedező búzatáblák sokasága,
a parlagföldéken gaz terem. Országunkba
messzi földről drágán hoznak élelmet, (ami)
ittthon is megtermett, s ellátta az embereket.
Igazságot akarunk!

Rövidlátók leromboltak üzemet és gyárat,
és minden munkahelyet, az omladozó falak
mára ijesztőek. Addig munkával szereztek
meg kenyerüket az emberek bőrszín- és
születés-helyre tekintet nélkül. Nyomorban él
agg-és ifjú. Kitalálták az ingyenmunkát!
Igazságot akarunk!

Ingyen éhbérért dolgoztatni a nyomorgó
Munkást? Állítják: egy család 47 ezer forintból
megél, s egy kecske bőven elég! Ugyanakkor
magyar földünket osztogatják gazdagoknak,
külföldieknek. Akik pedig megmunkálnák, őket
kisemmizik! Mindezt megtenni hogyan merészelik?
Igazságot akarunk!

Felnőttek és gyerekek éheznek, asztalukra
nem jut kenyér, nyáluk csorog kirakat előtt állva,
az étekért. Sokan menekülnek külföldre,
számkivetettek keserű kenyerét eszik. Hol az idő,
amikor munkája volt mindenkinek, s jóllakhatott
felnőtt-gyermek a hazában megtermelt termékből?
Igazságot akarunk!

Idegenbe szakadtak együttgondolkodnak velünk!
Ébredjünk, ne álmodjunk, hazánkat kell megváltanunk!
Feladatunk legyen: a lejáratott vezetőket leváltani,
bársonyszékből a gazembereket úgy elzavarni,
hogy a helyén tolvaj, vezetésre alkalmatlan
jellemtelen ember soha ne trónolhasson!
Igazságot akarunk!

Aki nem ért a vezetéshez, vezetni ne akarjon!
Keressen olyan helyet, menjen oda, ahonnan
jött, levegőnket ne szennyezze. Maradjon ott, ahol
nem árthat senkinek. Eleget szerzett, s lopott
ahhoz, éheznie nem kell, mint most azoknak,
akik most az ő bűneikért szenvednek ártatlanul.
Igazságot akarunk!

Feladatunk legyen: most vezetésre alkalmas és
felkészült, tettere kész hazafit válogatni, akik
tudják, mit kell tenni: a jövőképét megszervezni,
minden épkézláb embernek lehetőséget teremteni,
akik munkával teremtik elő a javaikat, hogy
soha többé senki ne éhezzen országunkban!
Igazságot akarunk!

Akik felelősségteljes beosztásban a haza értékeit
nem őrizték jó gazda módjára, inkább ellopták,
fillérekért eladták, tönkretették, elajándékozták,
azért felelősséggel tartoznak, lopott vagyonukat
elkobozva, őket szigorú büntetéssel sújtsák!

Véssék agyukba azt és soha el ne felejsék:
az Isten nem bottal ver!
Igazságot akarunk!

♦♦*

Karácsonyi álom – eredeti⁶²

2007. december 18

Gyönyörűt álmodtam
a Szentföldön járkáltam.
Betlehem városa felé
égi csillagfény
mutatta az utat.

A hívő nép mindenfelől
ünneplőbe öltözötte
énekelve, kezükben
zászlóval-gyertyával.
és ujjongással érkezett.

A gyertyák lángja
fényesen lobogott,
arcuk ragyogott,
mert megszületett
a Kisded, hozzá siettek.

Nem egyedül jártam
a tömegben, unokáim
fogták a karom kétfelől,
mert én nem láttam
az üstökös fényétől.

Egy nő sietett hozzám,
felém kendőt nyújtott,
amivel szemem-betakartam,
úgy mentem egyenesen
tovább, Betlehem felé.

Megláttuk a Kisdedet,
pólyába takarva,
jászolba fektetve.
Mellette ült anyja, Mária,
arcán boldogsággal.

Ő tudta, csak egyedül,
hogy fia az emberekért
érkezett a Földre, értünk,
hogy a bűneinktől
megváltson bennünket.

♦♦*

---

⁶² Prózavers-ként is szerepel, lásd ott is!

Március 15

Elmúlt a zord hideg tél,
a nap is szebben ragyog,
hosszabbak a nappalok.

Vidámabban kelek föl,
mert hamarosan beköszönt
hozzánk március tizenöt!

Engem erre tanítottak!
Szeretem ezt az ünnepet,
s jó, hogy magyar lehetek!

Gyermekkoromban ilyenkor
magyar ruhát öltöttünk,
és templomba siettünk.

Imát mondtunk a hazáért
magyar zászlót lengettünk,
és verseket szavaltunk.

Nem voltunk gazdagok,
de nyugalomban éltünk,
és egymást megbecsültük.

Most magamban imádkozom,
Teremtőnkhez fohászkodom,
tekintsen ránk mindenkor.

A templomi kórus zengje
és szívből énekeljük,
mindig higgyünk abban:

*„Magyarországról, édes hazánkról
ne feledkezzél meg
szegény magyarokról...”*

♦♦*

Márciusban⁶³

2010. március 10

Elmúlt a zord tél, hosszabbak a napok,
az áldott napsugár ablakomban ragyog,
kinyitom a szemem, s gyorsan felkelek.

Öröm tölt el, rám köszönt március tizenöt!
Jó, hogy magyarnak születtem, engem arra
neveltek, vidáman várjam e szép ünnepet!

---

⁶³ Sikerlistára tették.

Magyar ruhában a templomba siettünk,
áhitattal imádkoztunk magyar hazánkért,
Isten áldását kértük orgonaszó kísérettel.

Korábban sem volt országunk gazdagabb,
a falat kenyérért mindig sokat dolgoztunk,
de egymást becsülve éltünk nyugalomban.

Most magamban imádkozom: tekintsen
ránk a Mennyből a magyar szentek serege,
kik éltükben felvirágoztatták a nemzetet!

Segítsék ki sok-sok bajából a hazát,
óvják a szenvedéstől hívő népünket,
hogy ne legyen a dolgos kezük tétlen!

Szorgalmas embernek legyen munkája,
jusson mindenkinek kenyér az asztalára,
és ne éhezzen soha senki a hazában!

Március tizenöt üzenetet hoz nekünk:
ne aggódjunk, inkább imádkozzunk,
és ha a nemzetiszín zászlóra tekintünk,
jusson eszünkbe, hogy itt az idő, mert
boldogabb napokra virrad nemzetünk!

Sikerlistán: 2010. márciusban

„Kedves Kata! – Minden tisztelem és elismerésem ezért a gyönyörűséges, hazafias versért. Igazán felmelegítette a szívemet. Én is úgy gondolom, hogy eszme és pártállástól függetlenül, mindenkinek büszkének kell (ene) lenni a magyarságára.

Mert lehetetlen, hogy valaki nem szereti azt a környezetet, amelyben felnevelkedett, nem dobantják meg a szívét a csodaszép magyar tájak, és semleges számára a dicsőséges múlt és a nagy nemzeti ünnepek, események.

Ma sajnos, a globalizáció korában nem „divat” magyarnak lenni és nemzet-hazaszerető verseket írni, de nagyon remélem, hogy ez szív és nem divat kérdése. Mert igenis valakinek le kell írnia ezeket az érzéseket és gondolatokat.

Nekem tényleg tetszett, és amíg így gondolkoznak emberek, nem hal meg a remény. Gratulálok. – Tamás” (II.25.)

Megáradt az Ipoly,⁶⁴

2010. május 8

...megáradt, pedig folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Tudom, most nem divat a hazaszeretet,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?

---

⁶⁴ Fekete Mikinek ajánlom, mivel versemet a „Megáradt” c. láncverse ihlette. Sikerlistára került a Napvilág honlapján 2010. augusztus hóban!

Hóolvadás után megtelik a medre,
s mint életünk, lecsitul egyszerre.
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.

Szegény Duna, mennyi mindent átélt,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben...

Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
– szegény embereket Isten is feledte'.
Pedig nagyon ránk férne a segítség,
de a jóvátételt mindig csak ígérték.

Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.
A szegény népünk hová igyekezzen?
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?

Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.

Nem érdekli őket szegény nép sorsa.
Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak a falat kenyérért.

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, mert szegénységet örököltünk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyonuk ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
vagyonukat fortéllyal-fillérért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindég,

hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék
elhízott hájukat, luxusbárokban
számolatlanul költsék vagyonukat.

Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,
azért dolgoznának a parlamentben,
jó falat jusson minden szegénynek.

Ha egymást lehordhatják mindennek,
mi a haszna, azzal mit érnek el?
Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!

Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok is, mint mások:
akik fenn ülnek bársonyszékeikben
(jutna eszükbe):
szegénynek is jólétben kéne élnie!

S akkor reménykedjünk, ne csüggedjünk.
Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
nem hagyhat magunkra Magyarok Istene,
– ha mindnyájan küzdünk ezért,
végre fordulni fog egyet sorsunk kereke!

* ❖ * ❖ *

Szabadság

2013. március 2

Körülnézve e hazában mit látunk?
Tud-e győzni az igazságunk?
Gondoljunk rá, mit tegyünk?
Cselekedjünk!

Hazug világot lehet-e túrni még:
a sértegetést, meg nem értést?
Csalók élik világukat, ferdítik az
igazságot, ártanak!

Milyen lét az, hol kiskirályok dőzsölnek,
ölkükbe hull minden érték, tőlük
éhen halhat a sok éhes ember.
Ki van velünk?

Ne álmodjunk: rossz utakon járunk!
Fel kell fedni a csalók elferdített
igazságát, legyen érték
a becsület!

Egyenes úton járjunk, hamis szóknak
ne engedjünk, védjük meg a jogainkat,
buzdítsunk megbékélésre,
az igazság győzelmére!

Tegyük félre sérelmünket, jó tettekkel
érjünk el élhetőbb, jobb világot,
igaz szívvel bízzunk benne,
higgyünk az erőnkbe'!

Legyen erős akaratunk, jogainkhoz ragaszkodjunk,
csak úgy érzük el a várva-várt éltető szabadságot!

* ❖ * ❖ *

ÜNNEPI VERSEK

Emese születésnapjára

2010. május 16

Korán van még, friss szellő fúj Keletről,
rám süt a nap sugara, én ébredek.
Mélyen szívok tudómba friss levegőt,
mert reggelenként szeretem a jó időt.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután,
felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár.
Tányéromon vajas kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, nekem jó.
Szeretem a május havát, tavasz van,
kinyílt már a tulipán és kankalin.
Gyönyörű tavaszt érzek az utcán,
illattal töltik a levegőt orgonák és akácfák,
méhecskék döngicsélnek a virágon,
onnan hordozzák a finom virágport.
Sietve hordják be a kaptárba,
ott várják őket a méh-munkások,
ők készítik belőle a friss mézet,
azzal édesítik Emesének életét.
Ünnepre szól ma reggel a nagy harang,
mert, ma a születését ünnepeli
Emese, az én kedves unokám!
A Jóisten éltesse téged sokáig,
teljesüljön minden szép álmod,
maradj mindig ilyen kedves, és boldog!

Szeretettel Nagymamától

Harangoznak

2009. január 10

Megszólal a nagyharang
imásra hívogatja
a hívő embereket
vasárnap a templomba.

Imádkozni sietnek
szállongó hóesésben.
Fehér tájon szánkó cseng,
örülnek a gyerekek.

Csizmák alatt ropog a hó,
templom szentéjében
a karácsonyfa ragyogó.

Gyermekkórus hangjával
zeng az orgona, s dallamok
szállnak föl a magasságba.

Hitvallás⁶⁵

2010. július 10

Elmélkedni azon, milyen
rövid az élet, de minek?
Szebbé kellene tenni,
ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene!
Küzdjünk hát szebb létért,
tisztá szép erkölcsért,
Isten kegyelméért!

S te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell
senkitől sem félni!
De úgy lehet-e győzni,
legyőzni Önmagadat?

Nem könnyű feladat
legyőzni saját magad.

---

⁶⁵ 2010. július 10. Ajánlom GaZo-Nak, mivel láncverse ihletett e versnek megírására.

Hogy elérd, hinned kell,
hit nélkül gyenge vagy,
egy báb, ki válogatás
nélkül enged vágnak,
s azt tesz, mit jónak hisz,
ami vesztét jelenheti.

Légy hű önmagadhoz,
bízzál érzéseidben, és
egy igazságos élet
lehetőségében.
Vesd teljes erőd annak
megteremtésébe, mert
akarat és hit nélkül a
jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként,
hanem istenhitnek érzem.
S ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a
hitét, szívből fakadóan
imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s
szeretet költözne közénk!

Mivel fölvettem a Napvilág Íróklub honlapjára, bemutatok két véleményt, amit nekem írtak a költő kollégáim:

Kedves Kata!

Az igazi hit az ember lelkéből fakad, tehát Istenhit. Ez az ami megingathatatlan! Sajnos a hatalom a dogmákra vetítette át a maga érdekében gyakorta. De te tisztán látsz ebben a kérdésben. Gratulálok versedhez, mely kellő biztatást ad a csüggedésre hajlandóknak! Nagy szükség van napjainkban az ilyen alkotásokra! Szeretettel: Alberth
Időpont: 2010-07-20 14:35:27, Alberth leadott szavazata: * * * * *

GaZo: Időpont: 2010-07-22 11:21:58 írta:

Aranyos Katácska! Te vagy az első kitől verset kapok ajándékba! Nagyon köszönöm!!! És azokat a szép napokat is, mikor e nemes dologról írhattunk együtt, gyönyörű rá visszaemlékezni! És ezt Neked köszönöm, meg Aliennek!
Gyógyulást kívánok! Üdvözölve: Zoli!

Hitvallás
Finta Kata verse
a Művészek Ünnepi Szentmiséjére,
2012. április 29

Elmélkedem azon, mily' rövid az élet
de mindez miért?
Tenni kell ezért!, és
mindent feláldozni, harcolni érte,
kérni Isten kegyelmét!

Küzdjünk hát a szebb létért,
a tiszta szép erkölcsért!
Mondd, te hová tartozol?
Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak szeretsz élni?
Mivel ez legkönnyebb,
mert akkor nem kell senkitől sem félni,
de úgy lehet-e győzni, legyőzni Önmagad?

Nem könnyű feladat legyőzni saját magadat!
Hogy ezt elérd, hinned kell, mert
hit nélkül gyenge vagy, csak egy báb,
ki válogatás nélkül enged a vágynak,
csak azt teszi, mit jónak hisz,
de ami vesztét jelentheti.

Légy hű (hát) önmagadhoz, bízzál érzéseidben,
vesd teljes erőd annak megteremtésébe,
és egy igazságos élet lehetőségébe,
mert akarat és hit nélkül a jó ötlet is hiábavaló!

A hitet én nem másként, hanem istenhitnek érzem,
s ha az emberiség újra gyakorolni tudná a hitét,
és szívből fakadóan imádkozna Istenhez,
más lenne a világ, s közénk
gyűlölködés helyett a szeretet költözne!

Húsvéti köszöntőt köszönő vers

2012. április 9. Húsvét-hétfő

Kicsi nyuszi megérkezett
másik nyuszt küldök Neked.
Tiéd hozott jó hideget,
szagos-vízzel megöntözött.

Kapott érte hímes tojást,
és édes vörösborocskát,
félrebillent a sapkája,
(de) jó képet vágott hozzája.

Köszönöm a köszöntésed,
vele küldök üzenetet,
ez után is írf szép verset,
a lányok érte megölelnek!

Kívánok további szép napokat
Kata

Húsvétvárás

Balassagyarmat, 2009. április 4

A reggel már korán dereng,
a lég nem oly' dermesztőn hideg,
a hóvirág kelyhe becsukódott,
és a réten már tarkáll a barka
arra várva, hogy virágvasárnap
megszenteljék a templomba'.

Közeledik a Nagyhét!
Krisztus Urunk gyötrelmes napjai.
A természet már ébred, mégis
mindenhol nyílnak a kék ibolyák.
Telve a környék tavaszi illattal,
az emberek szíve várakozással.

Elhallgatnak a harangok, kereplő
hívja templomba hívők seregét,
mert Jézus Nagypénteken cipelte
Golgotára a nehéz keresztyét;
az emberekért viselte szenvedését,
'kik – mint most – nem értették, miért?

A bűnösökért vállalta el Urunk
a kínhalált és a sok szenvedést,
mert a kegyetlen nép sokasága
tombolva követelte halálát,
bírái gerinctelenül elítélték, bár
mocskos kezüket mosogatták.

Jézus megváltásunkért vállalta
a megaláztatást és kereszthalált,
amit csak a bűnözőkre mértek.
Nemhiába, szenvedett, hisz' feltámadt
és teljes dicsőségében tért vissza
a büntől megváltani az embereket.

Megértést és békességet hirdetett
nekünk, hogy a gyűlölet helyett
az egész Földkerekségen minden
ember szívébe szeretet költözzön,
és békesség uralkodjék köztünk.
Ez a húsvéti ünnepek üzenete!

Jön a fenyő

Balassagyarmat, 2009. január 7

Elindul két fenyőfa,
hová visz az útja, ki tudhatja?
Magas karácsonyfa elindul
a pompás nagytemplomba,
kis fa pedig szerény házikóba.

Karácsony délutánján
kis házban és nagytemplomban
gondosan felékesítik a fákat,
egyikre drága díszet aggatnak,
másikra papír girlandokat.

Szent estén az orgona
mély hangja zeng kifelé a szabadba;
míg kicsi házban, betegágyán,
édesanyja a kisgyermekét
ölelő karjaiba zárja.

Templomi orgona hangja
a kórossal száll föl a magasba;
kicsi házból halk dallam száll
az ég felé – angyalok hangjával
egyenesen fel a Mennyszágba!

Karácsony estén

2010. december 7

1.

Ünnepre szólít a harang e napon
a téli tájra néma csend borul,
a díszbe öltözött hívők serege
hátatelt szívvel siet a templomba.

Názáretben a Kisded megszületett,
hozzá az utat üstökös mutatja,
bárányok mellett nyugszik jászolba',
leszállt a Földre megváltani minket.

Fénytől csillogó pelyhekben hull a hó,
ünnepi díszben pompázik a táj
hófehér paplanja lelket simogató.

Várakozásokkal megtelve szívünk
havas utakon sikló szánon jövőnk
ma éjjel mi a Kisdedet köszöntjük.

2.

Hajléktalan Karácsonya

Templomi orgona zengőhangjával
karácsonyi ének a magasba száll,
vegyül csillogó fenyők illatával
tömjén füstjébe az oltár két oldalán.

Szakadt cipőbe', rongyos ruhájába'
éhes hajléktalan görnyedt testével
halad a templomban lassú léptekkel,
tán' nem is látja az égő gyertyákat.

Mellékoltárhoz igyekszik remegve,
a jászolban nyugvó Kisjézus elé,
kezét összetéve térdel előtte, s

behunyt szemével, imádkozik csendbe,'
majd föltekint az ünneplő tömegre
lankad a teste, s elhagyja a lelke.

Karácsony

Elmúlt az ősz, a szép indián nyár,
ködfátyolt öltött a hajnal már,
kigyúltak a karácsonyi fények
a város már ünneplőben ragyog.

Lelkünk várározással megtelik,
szeretet után sóhajt a szívünk,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.

Mennyből angyalok kórusa zengett
királyok keresték a hozzávezető utat',
üstökös fénye ragyogta be a tájat,
hogyan megtalálják Égi Királyukat.

Szegényen, jászolban fekszik,
bárányok leheltek neki meleget
édesanyja, Mária ölelte karjaiba'
Őt, aki megváltani jött bennünket.

Erre, az összezavart világra érkezett,
ahol gyűlölködnek, egymást gyilkolják
az emberek – békesség és szeretet helyett,
mintha a földtekén el sem férnének.

Kisjézus! Tekints ránk, teremts rendet
a világban, hogy béke és szeretet
honoljon ezen a csodás Földön,
ahol minden jóval elláttál minket.

Minden nap azért imádkozzunk,
hogy az egész világon győzzön
gyűlölet helyett a megértés és szeretet!
Kérünk Kisjézus, hallgass meg bennünket!

Karácsony

2008. november 17

Elmúlt az ősz, a szép indián nyár,
ködfátyolt öltött a hajnal már,
kigyúltak a karácsonyi fények
a város már ünneplőben ragyog.

Lelkünk várankozással megtelik,
szeretet után sóhajt a szívünk,
várva-várjuk a születő Kisdedet,
ki a békességet elhozza nekünk.

Mennyből angyalok kórusa zengett
királyok keresték a hozzávezető utat',
üstökös fénye ragyogta be a tájat,
hogy megtalálják Égi Királyukat.

Szegényen, jászolban született,
bárányok leheltek neki meleget
édesanyja, Mária ölelte karjaiba'
Őt, aki megváltani jött bennünket.

Erre, az összezavart világra érkezett,
ahol gyűlölködnek, egymást gyilkolják
az emberek, békesség és szeretet helyett,
mintha a földtekén el sem férnének.

Kisjézus! Tekints ránk, teremts rendet
a világban, hogy béke és szeretet
honoljon ezen a csodás Földön,
ahol minden jóval elláttál minket.

Minden nap azért imádkozzunk,
hogy az egész világon győzzön
gyűlölet helyett a megértés és szeretet!
Kérünk Kisjézus, hallgass meg bennünket!

Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet!

Nagyanyó húsvétja⁶⁶

Balassagyarmat, 2009. április 13

Csendes otthonában
nagyanyó ül egymagában
szemüvegét leteszi,
könnyes szemét megtörli.

Miért búsul a nagymama
húsvét napján egymaga?
Épp azért, mert elhagyatva
ül szobájában búsongva.

Nem bír járni, fáj a lába,
a dereka, meg a háta.
Elkoptak a csigolyái,
szeme lát rajta.

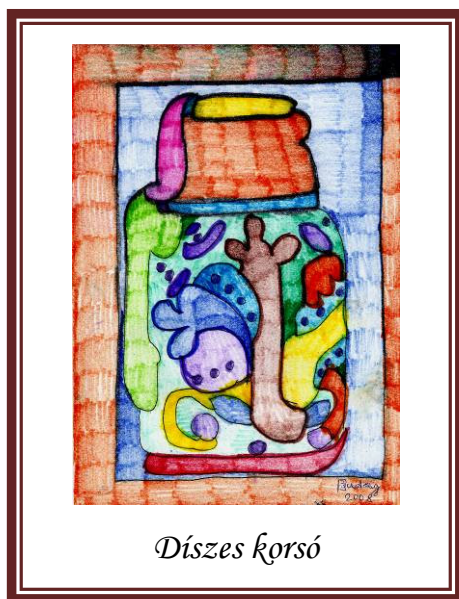
Míg fiatal volt, kocsival
felpakolva minden jóval
ment hozzájuk látogatóba,
ők vártak rá a nagy udvarba.'

Hogy szerették őt, érezte.
De most miért várják tőle,
ennyi bajával azt kívánják,
hogy ő járjon hozzájuk?

Elfeledték már azt az időt,
amikor minden bajukban
az otthonát is otthagyva
sietve ment a hívásukra.

Miért nem jut most eszükbe,
jól esne neki egy szeletke
sütemény-kóستoló abból
a náluk készült finomságból?

És milyen jó lenne neki,
ha felkeresnék ünnepeken
mi a gondja megkérdeznék,
szeretettel körülvennék

⁶⁶ A kép címe: Díszes kórsó, Buday Attila filctollal festette.

Nagyanyó karácsonya

Balassagyarmat, 2005. október 1

Öreganyó görnyedt háttal
ül kicsi szobájában:
rózsafüzért morzsolva
kezét imára kulcsolja.

Cserépben kicsi asztalán
csak egy szál fenyőfaág,
rajta szaloncukor, és
egyetlen gyertyaláng.

Visszatekint a múlt időbe:
Egy karácsony estére,
mikor ezer gondja közt
csak ő ajándékozott,

mindannyiuk orcájára,
mosolyokat fakasztott.
Vidám karácsonyi ének
szállt felfelé az égnek...

Diós-mákosbejgli,
mézeskalács-fenyőfa
és pecsenye illata
szállt föl a magasba.

Gyermekei minden tájra
elszéledtek a világba',
mindegyik él magában
törődik saját bajával.

Egyiküknek sincsen gondja
öreg nagymamára,
ki szomorúan ül magába'
egyedül, elhagyatva.

Tán elfeledték, ki őket
szerette, és nevelte?
Otthagyták őt magában,
ezernyi bánatával?

Igaz, sokat fáradoznak,
nekik se könnyű az életük,
a pihenést megérdemlik.
De miért csak arra figyelnek,

hogyan legyen maguknak
gazdagon terített asztaluk,
luxus-berendezésük
utazásuk-pihenésük?

Akkor majd eszükbe jut
kedves öreganyójuk,
amikor már késő lesz,
ha elszáll belőle az élet?

Tán akkor emlékeznek
majd a gyermekkorukra,
a szép karácsonyokra,
a békés otthonukra,

amikor a nagymamájuk
szeretettel viselte gondjuk'
kísérte minden léptük'
gondoskodott róluk.

Bajaikban vigasztalta,
betegségben ápolta őket;
a felgyógyulásukért
pedig imádkozott értük.

Akkor érzik: mit tett értük,
ha majd megöregszenek,
ha a karácsonyestéken
már magukban lesznek?

Akkor fájhat majd a lelkük,
de már mindhiába...
öreganyó elköltözött,
lelke elszállt más világba.

Ahol fáradozásait
már kipiheni végre,
de ő odafentről is
fájdalmukat érzi,
szívük nagy bánatát
imával enyhíti.

Orsolya napjára⁶⁷

Őszi hajnalokon
ködben úszik a határ,
de én derűs napra ébredek:
mert ma van lányom névnapja
október huszonegy.

*

---

⁶⁷ Kelemen Orsolyának írtam szeretettel édesanyja kérésére, 2008 októberében.

Kertemben nyílnak a virágok,
rózsabokorról szakítom
a legszebb harmatos rózsákat.
Szívem telve szeretettel,
ezzel köszöntelek téged e napon.

*

Azt kívánom néked:
névnapodon legyél nagyon boldog,
de ne csak ma, hanem mindenkor,
éljél vígan, szeretetben,
sok boldog éveket,
öröm kísérje mindig utadat;
minden óhajod beteljesedjék.

*

Szálljon Rád most,
és mindig az Ég áldása mellé
féltsve- szerető anyai áldásom.

Ezt kívánja neked
kedves kisleányom:

ÉDESANYÁD!

Virágot kicserélni!

*

*"A szeretet és a könny édestestvérei egymásnak. Nem boldogság az,
mely könnyet nem ér. Aki sohasem sírt, sohasem szeretett,
mert a könny és a szeretet egy napon született."*

Szilveszter éjjelén

Vers-szabad formában

2012. Szilveszter

Most hogy van ez?
Mi lenne, ha gazdag és
a hidegben kódorgó szegény,
meg hajléktalan,
gondokba belefáradt, nincstelen
munka nélkül tengődő
valamennyi ember
az óévet együtt, felszabadult
vidám tánccal hagyná el?

Úgy mondanának búcsút a súlyos,
gondokkal terhelt nehéz évnek,
s akként menetelnének az újévbe!

**

De van-e bárkinek kedve
így ünnepelni?
Mégis arra kérem én,
(hogy) Szilveszterkor minden
gazdag és szegény
felderülve dobja félre
minden baját, aztán
az utcákon válogatás nélkül,
hajléktalanokkal együtt az
óév lassan múltó perceit
úgy zárja: fáradt kezében
telt pezsgős-pohárral, testvériesen
koccintva és reménykedve
fogjon kezet, nézzen
egymás szemébe,
majd fel a magas égre,
s az újévet reménykedve
úgy köszöntse!

*

Mondd, mindez neked mibe kerülne,
hogy elesett emberekkel egy évben
egyszer, együtt ünnepeljél?
Fagyos téli hidegben
még a szegénység-szagát
sem éreznéd!

Elvegyülni, ismerkedni velük, bennük
felszabadult jóérzést keltene.
Utána itt az újesztendő,
terád a munka jólétben vár,
míg ők, megmaradnak annak,
mint akik addig voltak:
szegény nyomorgónak!

Szivárvány 2

Írta egy kislány, naplójából idézem
Készült: 2009. február 28

Úrnapját ünnepeljük.
Szörnyű zivatar tört ki, csak úgy dörög az ég,
villámok cikáznak köröskörül,
zeng és félelmetesen dörög az ég.
Ilyenkor irgalmatlan a természet ereje.
Amikor elcsendesedett a vihar, elővettem a könyvemet,
címe: A Természet csodái, ma már befejeztem.
Mindig csodálom a természetet.

A mai eseményeket is, azt, hogy az egész világmindenségben
mi emberek milyen icipici porszemek vagyunk!
És mégis – milyen nagyok lehetünk!
Most kezdem érezni, milyen rövid az élet.
Állandóan azon töröm a fejem, mi lesz belőlem?
Szeretnék iparművész lenni.
De ebben a megnyomorodott helyzetben
lehet-e ilyenre gondolni?
Elképzeltem, hogy beálljak-e apácának?
Nem, erről már letettem.
Sok minden szeretnék lenni.
De ehhez rövid az élet.
Mihez kezdjek? Mi lesz velem?
Elhessegetem magamtól a gondolatokat azzal,
hogy majd eldönthetem érettségi után.
Ilyen gondolatokba merülve egyszer csak látom,
hogy odakint kiderült az ég,
a nap kisütött és az udvaron túl,
csillogó zöld mező fölött a friss esőtől
gyönyörű szivárvány ragyog,
a magyar színek benne mintha:
a piros-fehér-zöld – megerősödött volna.
A fákon, bokrokon megvillanó esőcseppek
csillognak a ragyogó napsütésben.
Egyszerre elmúltak a kellemetlen gondjaim,
mindjárt jókedvre derültem.
Oh, be szép ez a világ!

Újévi köszöntő⁶⁸

Készült: 2010. január 1

Kétezer tízet írunk ezután:

Újesztendőt mutat a naptár!

Hinnünk kell, hogy ránk jobblét köszönt,
és bízunk abban: szebb lesz a jövőnk!

Örömnünpre szólít a harang.
Hálaimát zengni mi Urunknak,
templomba siet hívők serege,
fehérruhát öltött a természet,

csillogó hó borítja a tájat,
napsugárban fürdik ma a világ.
Kisjézus hozott karácsonyi békét,
angyali kar zengte szeretetét.

---

⁶⁸ A Napvilág sikerlistájára tették a föltét után második napon.

Hit, remény, szeretet éltesse minket:
higgyünk Istenben teljes létünkkel,
remény mutassa az utat nekünk,
s szeretet vezéreljen bennünket.

Szeretet lángja égjen az emberben,
úgy lesznek szépek az ünnepek.
Gyűlölet ne rombolja a lelkünk,
hogy e Földön is boldogok legyünk.

HUMOROS VERSEK

Alkotjuk a rendeleteket⁶⁹

Gúnyvers, készült: 2011 forró nyarán!

Lufi-honban nagy a zshivaj
Sürgés-forgás nap-mint nap!
Nincsen idő gondolkodni

nem jut idő mindenre
ha száz kezünk volna, akkor se
érvénk a teendők végire.

Ez kell nektek, gyerekek!
Saját bajok úgy lefoglálnak
hogy ránk nem gondolnak.

Csak kicsit várjátok még,
meglátjátok, nemsokára
minden lesz, csak várjátok!

Hallgassátok szájat tátva:
rendeletet alkottunk százával,
azok döntik el, mi kell.

Alkottunk új alkotmányt,
meglátjátok, egyből
jóra fordul a világ!

---

⁶⁹ Csak úgy, kapásból íródott, a sorozatos rendeletekért.

Aztán megerősítjük a királyt!
ki fején hordhat koronát!
Várban, Sándor-palotában lakhat!

Sok kisherceg a palotában
jókat mulathat azután!
Ennyi jó sem elég nektek?

Kuss, te népség, hallgass már!
Legyen elég az új világ,
nektek ennél több nem jár!

Ünnepségből lesz elég,
ha akartok, a Parlamentből
mehettek, zászlókat lengessétek!

Róhatjátok az utcát,
s éltethetitek a királyt,
meg annyit kiabálhattok,

amennyit csak akartok!
Hangotok ne sajnálnátok,
ifjak ti csak mulassatok,

miért is kéne dolgoznotok?
Járjatok csak diszkóba,
papátok ad pénzt egy szóra!

De ha neki sincs a buxába,
mehettek a bús p...ába!
Ne unatkozzatok, szórakozzatok,

lányokkal mulassatok,
mert legolcsóbb a szerelem
ahhoz még pénz sem kell!

Ha velük együtt háljátok,
és sok-sok babát csináltok,
növekednék a nemzet!

Ne a feketék szaporodjanak!
Több embernek lesz munkája...
Igaz, nincs hol dolgozni, mert

elba...-tuk, a téeszt, meg az üzemet,
a gyárok, ahol dolgozni lehetett,
ha multiknak már nem megy,
akkor majd ők mehetnek.

Lesznek bőven balfácánok,
akiknek megfelel az új világ!
Hajrá, hajrá, Lufi-hon!

Nehogy még azt mondjátok,
Hogy mi semmit sem csinálunk,
de ahhoz is sok ember kell!

Mi dolgozunk szépen, csendesen:
alkotunk új- meg új rendeletet,
mert abból nekünk sosem elég!

Mind elvisszük az Unióba,
ott nagy vihart csinálunk,
tudják meg, hogy kell azt csinálni:
a zavarosban halászni!

Születésnapomra⁷⁰

2008. június 27

Nagyon régen születtem én,
akkor ti nem éltetek még
hiszi a
pisi!

Kis falu neve Kisbárkány,
nagy hegyeknek nyúlványán:
Cserhát
lábán.

Apám örült nekem nagyon
bejelenteni ment fagyon,
hóban,
lóval!

Kereszteltek Finta Katalinnak
Megtoldották: Margittal
kinek
kellett?

Művésznek lenni akartam,
irodában találtam magam.
no lám,
ott ám,

mert jött a nagy ármádia:
Vörös hadsereg nagy hada,
handa-
banda!

---

⁷⁰ Készült: Szigligeten nyaralva, az 5. irodalmi estre, József Attila: Születésnapomra c. verse ihletén.

Álmaimat eltiporta
a szívemet összetörte
nagyon
sajgott!

Most lakom Balassagyarmaton,
legbelül a központban,
elég
régén.

Három évtizedig dolgoztam
a városi tanácson,
jóban-
rosszban.

Gürcöltem sokáig magam,
s szorgalmasan dolgoztam
éjjel-
nappal.

Munkám után megéltem én,
jobb életre nem volt remény
ha csak,
nocsak!

Nyolc évtizedem úgy elszállt;
a szerencse nem molesztált
lazán,
úgy ám!

Eljött az idő, örültem,
már nyugdíjba mehettem,
mióta?
Azóta

azt csinállok, amit akarok,
novellát-verset-faragok
ésszel,
kézzel!

De nem papírra tollal-kézzel
hanem számítógéppel!

mégis
élvezem!

S most itt vagyok Veletek
remélem, együtt örültök
nekem,
velem!

Mint tavaly Szántódon,
most meg itt, Szigligeten.
Igen! Éljen!

VÁRJATOK MÉG EGY KICSIT!

Ő (József Attila) születésnapjára versét
megírta tíz szakaszba,
igen.
Bizony,

de én nem fértem bele
olyan rövid versbe, ezért
MEA-
CULPA!

Versíráshoz ihletem jött még,
2008. június 27-én,
amint Árpád⁷¹ felhívása megjött:
éjfél
előtt.

BEFEJEZTEM: 28-án, 0 óra 35 PERCKOR! Mégis:

De rövid lett az éjszaka,
mondhatom, nagyon
álmos
lettem.

Ezért aztán sietősen
le kellett magam tenni
ágyba,
aludni.

Álmomban is verset írtam,
Számoltam és szótagoltam
sorokat,
reggelig.

Hiába minden akaratom,
nem tudtam abbahagyni
egész
hajnalig!

De ha újra elolvasom
a verset, akkor
mindig
továbbírom.

Ha Ti mégis megunnátok,
akkor inkább lőjetelek le
már
végre,

másként az én versikémnek
talán sohasem
lesz
vége!

---

⁷¹ Miskolci Irodalmi Rádió főszerkesztője

Babona vagy szerencse?

2012. szeptember 29

Ide- vagy oda, Babona
nekem péntek-tizenhárom
napján sose volt szerencsém,
nem is kedvelem ezért.
Ilyenkor nem lottózom,
nehogy pénzem elússzon,
ha figyelem, mi volt eddig,
nem nyertem én soha semmit!
Töröm a bús kobakom,
lottózzak vagy lovagoljak?
Mit kellene azért tennem,
hogy szerencsém legyen,
sok pénzt nyerjek egyszer!
Azt gondoltam egy időben,
ha nem lottózom, marad pénzem!
Utána meg tört a fene,
de jó lenne, ha bejönne,
nekem nyernem kellene,
s egy péntek-tizenharmadik
napján betérnék a lottózóba,
kitölném a szelvényem
s kihúznák a nyereményem!

Cicák és a lányok

2011

A cicák már csak ilyenek,
hízelegni szeretnek,
kedvelik, ha becézgetik,
a lányok se szomorkodnak,
mivel köztük olyan akad,
tud szépen dorombolni,
ha szeretettel simogatod.

Dallam⁷²

Készült: 2011. október 3

Rájöttem már, mit álmodok'
hamarosan dalt fakasztok!
Jól sikerül, bízom benne,
megtanultam, hogy jönné be.

---

⁷² Ajánlom Valerie-nek, mivel versemet a „Mondd, mi lett a dallal?” c. lánverse ihlette. Sikerlistára került október 7.

De a hegedűm vonója
nem muzsikál szép szóra.
Fáradt ember nem énekel,
megült bennem a félelem.

Kabátomat előveszem,
ha jó az ősz, felöltözöm...
jó kedvemben énekelek,
és taktusokra menetelek.

Sáros lenne sárga csizmám,
görbebotom megforgatnám,
meghallanám a muzsikát,
táncot járnék kinn az utcán

Hangba zárva dalt akartam
nem akartam (de) lemaradtam,
hegedűm húrja elszakadt,
s álmom dala félbe maradt.

Fölébredek kakasszóra,
ha négyet mutat az óra.
Fölpattanok hamarosan
hegedűm fogom szorosan

kottázom a szólamokat,
halkan dúdolom dalomat.
Elkészült a magyar nóta,
erre várok évek óta!

Dühöngök magamban

Férfiak „dicsérete”

2010. május 31.

Dühöngök önmagamban,
szerteszórom szitkomat:
nem lelek én nyugalmat,
mert attól se' hátrálok,
ha a fekete felhőből
mennydörgés sújt, akkor se.

Kérdik tőlem: mi baj van?
Talán felgyúlt a házam?
Akkor kell csak dühöngni,
hangosan siránkozni,
de csak úgy a világba
sosem szabad jajgatni!

Persze, azt én is tudom,
sok baj van ma mindenhol.
Ki tud akkor dalolni,
ha valami baj eléri,
vagy beteg a gyereke,
s őt senki nem segíti?

De nekem a nagy gondom
mindenkor abból vágyon,
ha párom sokat iszik,
majd részegen érkezik;
ittthon fűjtat dühében,
mint kinek esze ment el.

Olykor átkokat szórva
zihál, s bosszút lihegve
dúl-fúl, öli a mérge,
és tombolva napestig
azt vágja a szemembe:
nem bocsátok meg neked!

Azt hiszem, már elmondtam:
hogya a férjek milyenek:
gorombáskodnak estig,
máshoz nem is értenek,
még úgy se, ha nincs miért,
de legénykedni szeretnek!

Mert olyan a nő lelke,
mint egy falat kenyérke.
Ha jól közelít'nek feléje,
úgy kapják rá a választ,
szépen és szívhez szólón,
mint az angyalmuzsikát!

Ezért Kedves Férfiak
akként bánjatok velünk,
mint a nyíló rózsával,
akkor, ezen túl otthon
nem csak gonosz boszorkány,
hanem egy szelíd angyal vár!

Mit kell nekem hallanom,
egy szép-délceg férfiú
tenné nekem a szépet!,
s édes asszonynak nevez,
máskor meg kegyetlennek
és viharzó fergetegnek!

Óh, tőled milyen szókat
hallok! Nem is ismerlek,
milyen szív dobog benned?
A szép szavak helyében
irántam tán' kegyetlen
érzés dúlhat kebledben?

Férfi lelkébe ki láthat?
hamis szó, amit szólnak,
engem többen átráztak.
Hittem mézes bókoknak,
hízeltkedő szavaknak,
s mindig csalódnom kellett.
Miért higgyek most nektek?

Első unokám név- és születésnapjára: 2015. november 5. készült:

Lénárd vagyok: Születésnapom van!⁷³

Ajándékba kaptam e verset,
nagyamám ezzel lepett meg,
igen,
engem!

Negyven éves vagyok én,
meglepetés e költemény,
mese-mese,
mesquete.

Születtem az Ipoly-partján
kisvárosban, Balassagyarmaton,
de nem
siettem.

Anyám-apám örült nagyon,
elneveztek azon nyomban:

benn a
kórházban.

Nem tetszett, hogy évenként
egy nappal kevesebb ünnep
jutott
nekem,

mivel éppen Lénárd napján
érkeztem a napvilágra, színes
ősz
napon.

Balassagyarmat, belváros, Rákóczi fejedelem
útja, a körjáratnál.

---

⁷³ A verset József Attila verse nyomán írtam első unokámnak, Lénárdnak, aki született: Balassagyarmaton: 1975. november 6.

Büszke volt rám anyám-apám,
nagyamám sietett hozzám,
látni
unokát.

Életem folyt Pest-Budán,
ahol kijártam óvodát, iskolát,
erre
köteleztek.

Ahogy nőttem-növekedtem,
az iskolákban okos felnőtt
lett
belőlem.

Tanulmányaimat gimnáziumban
végeztem, fenn a Rózsadombon
érettségít
tettem.

Szolid fiú voltam, leányokra
mindig szívesen tekintgettem,
szerelmes
lettem.

Lassan komoly férfi lett belőlem,
számítástechnikai tanulmányok
érdekeltek
engem.

Dolgozom én szorgalmasan,
megbecsülik a munkámat,
mindenhol
értékelik.

Megismertem életem párját,
családot alapítottam, majd
gyermekeink - születtek.

Németországban jártam, ahol
a lehetőségek jobban tetszettek,
mint
otthon.

Megtanultam a német nyelvet,
mindig szorgalmasan dolgoztam,
évek
múltak.

Kivitettem a családomat, azóta
ott élünk, gyerekek is megnőttek,
suliba
járnak.

Távol a hazától-őseinktől messze,
szorgalmasan dolgozva éldegélünk,
azonban
jólétben.

Dolgozom, de nem papírral, tollal-
kézzel, hanem számítógéppel,
mégis
élvezettel!

Lélekben most Veletek vagyok,
jó lenne együtt örülni egymásnak,
szép
remény.

József Attila a versét megírta
röviden, csak tíz szakaszban,
igen,
bizony.

Te életed sem fért bele
olyan rövid versbe,
ezért:
MEA CULPA!

Születésnapodon messze távról
szeretettel gondolunk Rád és
kedves
családodra!

A jó Isten éltesen hosszú évekig jó módban és egészségben, együtt Kedves Családoddal⁷⁴.

Éveim „jutalma”⁷⁵

Készült: 2010. február 9. – 00.0 perckor!

Eddig meg tudtam számolni az éveimet,
de már oly’ sok, megszámlálni sem lehet.
Annyit fáradoztam már az életemben,
most az elmaradt szépséget keresem.

---

⁷⁴ A kép készült: Balassagyarmat - körforgalom a Rákóczi fejedelem úti társasház előtt. A kép alkotója: Buday Katica, Lénárd nagynénje.

⁷⁵ Versem megírására láncvers ihletett!

Elmélkedve futom végig a sok-sok napot,
'mit nekem a jószágos Isten megadott.
Oly' jó lenne nekem visszaidézni gondtalan
ifjú éveimet és a gyermekkoromat.

Ami nekem nem tetszett, vagy rosszul sikerült,
azt átugrottam: mért' bántódjak megint?
A háborút, a hideget, éhezést elfeledtem,
együtt a mindkét kellemetlen férjemmel.

Az első? – Semmi jót nem nyújtott, kivéve három
kedves gyermekemet; de nevelésük már
eszébe se jutott, csak barátokkal kóborolt,
itta a rumos-feketét, s össze-vissza beszélt.

A második? – Ő nálam menedéket keresett,
szórakozni igen, de dolgozni ő sem szeretett,
jól élni igen, de nem jutott neki rá fedezet,
viszont a pénz költségéhez nagyon jól értett!

Kollégáktól-szomszédoktól, mindenkitől
pénzt kért kölcsön, de visszaadni feledte.
Azok pedig hozzám jöttek panaszra,
hogy férj-uramnak juttassam az eszébe.

Évek multával a gyerekeim nevelése
megmaradt nekem, eme kötelességet
jól teljesítettem: ők tanultak, felnőttek,
munkába jártak, közben váltak-nősültek.

Jöttek az unokák, a nevelésüket sokszor
átvettem, mert a nagymama mindig ráér,
én szívesen tettem, mert szeretem őket,
s most is, hozzám sokszor örömmel jönnek.

Éveim jutalma, hogy élhetem világom,
szép lenne éltém', ha nem fájna a lábam,
(mert) azt csinállok, amit akarok: olvasok,
zenét hallgatok, s annyit írok, ami talán sok!

Számítógépemen kopogok, naponta legalább
nyolc órát szorgalmasan végigdolgozok'
– mintha fizetnének érte, – (de) pénzhányban
szenvedek, mivel (éveim jutalma a nyugdíj),
a munkám eredménye pedig csupán éhbér.

Író társaim írták nekem:

„Kedves Kata! – Ahogy az ember idősödik, sok tapasztalat nyomán tisztábban lát, lassan felül-emelkedik az érdekek és szenvedélyek világán, tárgyilagosan ítél. Hegycsúcsra ér fel, ahonnan a visszatekintés is gyönyörű, de az adott pillanat is, amikor körülnéz.

Ezt szépen leírtad versedben, nem titkolva a nehézségeket sem. Az öregség a test vége ssége, de a lélek egyre többet tud. Te ezt a tudást két kézzel adod – ingyen, köszönetet nem várva – másoknak, akik olvassák az alkotásaidat. Én most mégis megköszönöm Neked.

Még sokat kopogjál! – Judit (II.16.)

„Drága Katám! – A versedet a humor kategóriába tetted. Ez is a Te bölcsességedre vall. Pedig tudjuk, hogy az életed nem „sétagalopp” volt. Ebben a versben is teszel említést a nehézségekről. A jutalmak között légy szíves tartsd számon a „Napvilág” szeretetét is. Én a magam részéről erről biztosítalak. Azt hiszem már korábban is írtam, de most is ki kívánczik belőlem, - nekem olyan anyapótló a Te személyed. A versről meg mit írjak, jó, nagyon jó. Gratulálok!

Szeretettel öllelek: Vali’ (II.17.)

„Kedves Kata! – Az éveidért elnyert sok-sok tapasztalat és bölcsesség a másoknak való segítség, ez amit mi köszönünk neked. Hogy bármikor nehézségünk támad az írás ösvényein, akkor te oly nagyon segítőkész vagy. Maradj ilyen még nagyon sokáig.

A versebe szedett életed nagyon tetszett, persze most az írására gondoltam, nem a tartalmára. Szeretettel Liza” – (II.17.)

„Kedves Kata! - Űgyesen összefoglaltad dióhéjban évtizedek sorát. Bizony 10 versszakban ennyi mindenről tájékoztatni bennünket...! Ez nem akármilyen vers... :-) Ne búsulj, mert nem lehet mindent pénzben, vagyonban mérni. Sok tapasztalatot, bölcsességet szereztél, vannak gyerekeid, unokáid akik szeretnek. Most pedig azzal töltheted az idődet, amit szeretsz. A lábadra vigyázzál! Bizonyára van rá gýógymód, hogy javuljon, avagy legalább ne legyen rosszabb. Kívánok neked boldog, alkotó éveket, jó társaságot, sok barátot! Sok sikeres alkotást, jó egészséget és hogy a nyugdíjad is emelkedjék azért! :-) Alberth” (II.17.)

Felmenék én a hiuba’...⁷⁶

2013. január 22

Nem most vót, de nagyon régen
szép Erdélynek Háromszékén.
Kicsiny falun élt nagyanyám,
szeretett ő úgy igazán.

Béfordultam kis uccába’
ott vártak jó vacsorára.
Nagynénikém térűt-fordút,
nagy asztalra ital borult.

A kertyükbe’ minden termett
onnan hoztak murkot-retket,
mi a murok, az se tuttam’,
sárgarépa, úgy mondhattam.

Nagynénéim a hiúba kűttek,
hol keressem, az se rémlett!
Nékem magyarázák fennen:
Kata, pallásra kell mennyé!

---

⁷⁶ Petőfi: Befordultam a konyhába c. verse után íródott, erdélyi tájszólásban.

Hozzá nékem kamarából
kas pityókát a javából.
Mi lehet az a pityóka?
Kiderült, hogy az burgonya.

Konyhájukba' leerbe süttek,
ott sült meg a mákos-rétes,
kürtőskalács sült bot végén,
künn a kertbe' szabadtűznél.

Soká ottan növekettem,
hamar nagyjány lett belőlem,
kinőttem a kisjány-ruhám,
kaptam tőlük székelgyúnyát,

abba' táncoltam a zsukát...
mi a zsuka? Én se tuttam',
hogy román tánc, ott az menő,
székelytánc meg csürdöngölő.

Táncot járni én szerettem,
megtanultam mind a kettőt,
nyekergő hegedű mellett
forgattak székely legények.

Fodrásznál

Visegrád- Gizella-telepen, 2013. augusztus 15

Telt méretekkal megáldottak téged
odafenn a csillagos égen,
kiemelkedsz szorgalmaddal bőven,
fésű meg olló a kezekben,
időd beosztod percekre,
hogy abból semmi el ne vesszen,
kezeid akár egy cséphadaró
soha meg nem állnak,
gyorsan ide-oda kalimpálnak
szemed ellát mindenhova.

Festékkal kened egyik vendég haját,
míg eljő az idő, addig másiké szárad.
Aki most jött, rögtön mosod haját,
következik a nyírás,
majd a haját csavarókra rakod.
Közben az előzőnek haja megszáradt.
Csere következik: a nők széket váltanak,
most a másik haja szárad.

Közben egy férfinak nyírod a haját,
előzőnek hajából szeded a csavarókat,
fésülsz, itt-ott megigazítod frizuráját.
Aztán egy kis krém a hajára,
végül fújod a lakkot, kész a frizurája,
benézve a tükörbe, elégedett a vendég,
munkád árat megfizetve elsiet.

*

Másnap aztán kiderül,
a nagy hajtásnak néha ára van,
a kapkodás okán, egy sávon a
vendég fején haja ősz maradt,
feltett festék oda nem jutott,
mert hajta magát a fodrász,
bevétele tán' így több lesz!

*

Mi ebből a tanulság?
A munkád ne siesd el!
Nagy igazság: a jó munkához idő kell!

Forró nyáron⁷⁷

2010. június 14

Az már igaz, itt a nyár,
süt ránk forró napsugár,
árnyék után kutatunk,
ásványvizet kortyolunk,

azzal oltjuk szomjunkat,
de attól fel sem frissülünk,
keservesen szenvedünk,
nem tudjuk, hogy mit tegyünk?

Tudod, mit ajánlhatok
ilyen melegben Neked?
Vetkezzél le pucérra,
mártózzál meg hús tóba',

s ha az nincs a közelbe',
fürdőkádba mártózz be,
friss vízben lubickoljál,
jeges-teát kortyolgassál!

Sokan szenvednek éjjel,
hőtől izzadnak ébren.
Azt kérdezik, mért éget
úgy a nap most téged?

---

⁷⁷ Versem júniusi sikerlistára került! Ajánlom Kedvesnek, mert alkotásomat a láncverse ihlette.

Nehéz erre a válasz,
erre kéne ragtapasz,
amit egyszer elrontottunk
az ózonlyukat befoltozzuk.

Valóban, most igazság,
Nap sugara gyilkosság!
Ezért reggel napozzál,
tíz óráig még nem árt!

Aztán bújj el előle,
hideg vízben mosdjál le!
Ha nincs dolgod, pihenjél,
hűvös helyen, nyugágyban!

Van, aki most esőt vár,
de azzal is baj van már.
Most mondták a hírekbe,
utakat az ár ellepte!

Ha ez így megy sokáig,
vízben járunk bokáig!
Házak úsznak az árban,
sokan sírnak fedél után.

Időpont: Időpont: 2010-06-17 18:51:24 – Szavazat: * * * * *

Kedves Kata! Végre van egy kis időm hozzá szólogatni! Kis is használom. Hát tudod az igazi magyar nyár az ilyen.

Nagy költőinknél is:

„Ég a napmelegtől a kopár szik sarja...”

„Tüzesen süt le a nyári nap sugára...”

„Pipacsot, égett a kövér határra

a lángoló magyar nyár tűzvarázsa...”

Hol volt még akkor az ózonlyuk-elmélet. Viszont divatban volt a fehér kacsó és a hölgyek napernyővel, kalapban sétálgattak. Nem irigylem az akkoriakat, mert még nem volt Coca Cola! Nekem a nagy melegben a legjobb hűsítő! Gratulálok aktuális versedhez! Szeretettel: Alberth

Margó írta: Időpont: 2010-06-15 20:25:03 – Szavazata: * * * * *

Kedves Kata! Hasznos tanácsaidat érdemes megfogadni, az ózonlyuk „befoltozása” klassz ötlet. Az árvíz, pedig borzasztó, szerencsétlen emberek! Élethű, a versed, sajnós! Szeretettel: Margó.

Hétfő reggelén⁷⁸

2013. március 6

Berregő vekkerre nem jó ébredni,
jobb volna még lustálkodni,
paplan alatt heverni,
mint hidegben felkelni!

---

⁷⁸ Ajánlom L. Maria Greynek, versemet a Láncverse ihlette.

Kávé illatát már érzem,
aztán fordulok még egyet,
félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van!

Két karommal nyújtózok',
utána lezuhanyozok'.
Jól esik a meleg pára,
majd kimegyek a konyhába!

Ki vetne meg azért téged,
ha hancúrozni kedves néked,
hancúrozzál csak nyugodtan,
mit csinálnál, ha időd van?

Én azonban a kávéfőzőm,
tejjel-édeskével ízesítem,
melléje kalácsot kenek',
hogy délelőtt ne éheznek'.

Kitekintek az ablakon,
milyen idő lesz ma vajon?
Öltözködöm, majd körbenézek,
a munkába úgy sietek!

Íróasztalon vár a munka,
megnyitom a számítógépet,
körülnézek az interneten;
s ha már ott is elkészültem,

átnézek a Napvilágra,
meg kell tudnom hamarjára,
miket töltöttek fel mára,
mit olvassak délutánra?

Aztán megnyitom Rudy lapját,
ettől kitátom a számat,
oly sok mindent találok ott,
ma egész nap olvashatok.

Versek-dalok közt válogatok,
kották halmában dúskálok,
milyen jó, ha száll a dallam,
a lelkemmel együtt szárnyal...

Húsvéti locsolás

2011. Húsvét

Óh, jaj, de megijedtem én,
patkánytól a hideg is kilel,
amivel a kedves fiúk
köszöntöttek
e szép Húsvét reggelén!
Jobb, ha elhiszitek,
ilyenkor vigadni kell,
szomjas torkot öblögetni,
és késő este nótaszóval
vidáman hazatérni.

Húsvéti vígasság⁷⁹

2011. április 14

Kedves fiúk-lányok
el ne feledjétek,
húsvét lesz nemsoká'
locsolni menjetek!

Ti lányok várjátok
a daliás ifjakat,
mosolyogjatok,
szép ruhát öltsetek!

Ha a rózsavíztől
átázik ruhátok,
akkor se bánjátok,
hamar megszáradtok.

Fogadjátok őket
vendégszeretettel,
biztassátok inkább
mindig jó kedéllyel:

Locsolj rózsavízzel,
szeretem illatát,
megköszönöm szépen,
öröm tölt el mindjárt.

Üljél asztal mellé,
tálban vár a sonka,
piros tojás mellé
van finom itóka!

---

⁷⁹ Ajánlom Alberth-nek, mivel „Szabad-e locsolni” c. lánverse ihletén írtam.

Milyen sok ifjú
lépte át küszöböm
kedves locsolástok'
szépen megköszönöm.

Arra nem gondoltam,
hogy vallanak szerelmet,
bizonnyal mondhatom,
örömmel fogadtam.

Egyik ifjú engem
forró csókkal illetett,
szóhoz se jutottam,
annyira jólesett!

Lehet még ebből
hamarosan lagzi,
ha szüleim látják
komoly ifjú Lajcsi!

Jót enni vagy pihenni?⁸⁰

2012. november 24

Lakomához sok pénz kell,
mit főzzek én ezerből?
A puliszkát megfőzöm,
borocskával öntözöm.

Cigányzene halkan szól
megérkezett drótostót,
nagy bakancsát levette,
melegíti kemence,

amíg süt a nagyanyóka
mákos rétest, habcsókot
nevét áldják gyerekek
egy iskolás hadsereg!

Ezután majd fütyörészünk,
ha jóllaktunk, nem éhezünk.
Jobban megy a tanulás,
ez lesz nekünk az áldás!

Ajánlották, kiabáljunk,
de ordítani nem szokásunk!
Munkát-kenyeret keresni
válságidőben jó lecke.

---

⁸⁰ E soraimat Láncvers ihlette.

Futószalag nehéz munka,
de dolgozni könnyű rajta
az is pénzt hoz a kasszába,
ragaszkodnak is hozzája!

Forró ólom rossz gondolat,
inkább ordítsunk nagyokat,
meg kell hallják, mit akarunk,
tudják meg, emberek vagyunk!

Vágyainkat továbbadjuk,
sokan vagyunk, jót akarunk!
Gyertek velünk fiúk-lányok,
amíg lehet, – üsse bánat!

Én is mennék, valahová,
nem gondoltam meg, hogy hová?
Kicsit mentem mendegéltem,
s látod, máris lépre mentem!

Lemaradtam⁸¹

2010. január 23

Szombaton, Pesten irodalmi est lesz,
meghívtak, ezért én is ott leszek.
Törölgetem a port az íróasztalon,
s figyelem az órát, nem kell sietnem.
Közben nézegetem az írásokat,
amiket majd a színházban felolvasok:

választok a versekből, és novellákból,
nem tudni, a zsűrinek melyik lesz jó.
Készülődöm, mit vegyek magamra?
Nem mindegy hogy festek a színházba.’
Talán legjobb a sötétkék kosztüm,
Lehet, illik hozzá a vajszínű blúzom.

Kivasalom a ruhám és felöltözöm,
csinosítgatom magam és sminkelem,
befújom hajam illatos parfümmel,
táskát vállra, kalapom a fejemre teszem.
Megnézem magamat a nagytükrőben,
már indulhatok, rendben van minden.

---

⁸¹ Versemet a „Várommárvárommár” c. láncvers ihletén írtam, amelyben az én soraim is szerepelnek.

De mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
hallom a híreket, hogy Budapesten
a BKV és a MÁV sztrájkot hirdetett.
Azon gondolkodom: most mi lesz velem?
Barátok várnak az állomáson engem,
de azt nem tudom, oda hogy jutok el?

Sosem gondoltam, hogy lemaradhatok,
összefogtak ellenem az angyalok,
nem indul most innen se' busz, se' vonat.
Csak vártam – koptattam a porondot,
mert itt is megszervezték a sztrájkot,
hangosan kiabálva járják a várost.

Verseimet hiába vettem magamhoz,
hogy titeket untassalak vele, majd ott!
Elővettem zsebemből a Mobilom,
a kijelzőn neveteket keresem,
persze, az meg se fordult a fejemben,
hogy becenéven szerepeltek a Neten.

A gombokat, mindhiába nyomkodom,
de a neveket sehol sem találom.
Végre, itt egy név: Tomi! – keresem,
szia, Tomi! – üdvözlöm őt örömmel:
de hangját hallva, elhül a vér bennem,
nem te vagy az, hanem a testvérem!

Születésnapom van!

Második unokám születésnapjára⁸²
a vers készült: 2011. január 2

Ajándékul kaptam e verset,
nagyamám ezzel lepett meg
engem,
igen!

Huszonhét éves lettem én,
meglepetés e költemény.
mese-mese,
meske.

Születtem én legszebb helyen,
Budapesten!
Nem
siettem.

---

⁸² Unkám született: 1984. január 2. A verset „kis”- unokámnak” írtam, József Attila verse után.

Anyám-apán örült nagyon,
nevet adtak azon nyomban
még benn
a kórházban.

Hideg tél tombolt akkor,
hó borította a tájat,
fagyott
nagyon!

Nagymama sietett első
unokához, Nógrádból:
hóban
fagyban.

Utána itt éltem Pest-Budán
kijártam óvodát, iskolát,
mert erre
köteleztek.

Aztán nőttem-növekedtem,
okos gyerek lett belőlem
az isko-
lákban!

Nagyobb lettem, mást is tettem:
szép leányokkal mulatoztam,
kellettek
nekem!

Közben fejem lágya benőtt,
jó kemény lett,
éppen
idejében!

Elértem az egyetemig,
kétezer-tízben mérnök lettem:
diplomát
szereztem!

Örült nagyon a családom,
mi a felnőtt sors, tudom:
kemény
legény!

Úgy elszállt huszonhat évem,
mert küzdve-küzdtem, szinte
észre
se vettem!

Eljött az idő, örültem,
már külön is költöztem.
mióta?
Azóta

lakom már nagy zajban
fővárosnak a pesti oldalán,
nem oly
régén.

Igaz, azt csinállok, amit akarok,
s ha jól esik, dolgozok'
ésszel,
kézzel,

de nem papírra tollal-kézzel
hanem számítógéppel!
Mégis
élvezettel!

S most itt vagyok Veletek
remélem, együtt örültök
nekem,
velem!

József Attila a versét
megírta tíz szakaszba,
igen,
Bizony.

Az én életem nem fért bele
olyan rövid versbe,
Ezért:
MEA CULPA!

Mit tehetek egyebet,
mások élete se jobb, de
remény-
kedem!

Ha kevés a fizetésem,
inkább majd lottózom,
bízzatok
bennem!

Ha akkor is lesz szerencsém,
a főnyereményt megnyerem,
csak
várjátok!

Kedves Danika!

*Sokadik születésnapod alkalmából fogadd tőlem
igaz szeretetemet jeléül e verset.*

*Jó egészséget, munkádban sok sikert kívánok –
és találj benne élvezetet is!*

*Kívánságaimat azzal a jó tanáccsal küldöm, hogy
úgy tekints a világra most is, mint kiskorodban:
fenékkél fordulva, mint tetted azt valaha...*

*Kelt Budapesten, 2010. évnek utolsó napján!
Szeretettel:*

Loli nagymamád

Együtt a családdal megkerüljük
majd az egész Világot,
a szép
Földtekét!⁸³

Megcsaltál

2008. január 23

Esküdöztél, csak engem szeretsz,
értem élsz, neked csak én kellek.
Szeretted talán két évig,
nálam voltál mind' éjfélig.
Rájöttem, hogy megcsaltál;
néha mégis eljöttél, és
esküdöztél, hogy csak én...
Éreztem, hogy csalfa vagy,
ha hívtalak, hazudtál.
Nem hiszek már tenéked:
már énnékem nem kellesz.
Ne járkáljál utánam,
maradj otthon magadnak,
már látni sem akarlak!

Megtaláltam apámat⁸⁴

Szabad formában

Balassagyarmat, 2008. február 21

Elmesélem nektek hol jártam az este.
Kisfaluba mentem, apámat keresve.
Háza előtt megálltam, ajtót zárva láttam,
őt otthon nem találtam.

Most én mit tegyek?
Sétáljak egy keveset?

Ballagok a járdán, gyerekek futkosnak az utcán,
libákat terel egy kislány, kezében vesszőt tartva,
magában dúdolgatva.
Otthon megeteti-megitatja
az éhes csapatot.

---

⁸³ Megjegyzés: kívánságom diploma után beteljesedett, mostanában szorgalmasan járom a nagyvilágot, így gyűjtöm a jó tapasztalatokat!

⁸⁴ Kitalált történet, saját apámról írtam.

Lassan esteledik, a nap is lenyugszik.
A gyerekek fáradtak, otthon vacsoráznak,
majd anyjuk csókjával lassan elcsitulnak,
míg az apukák a kocsmába sietnek.
Falu közepén áll a kocsmá,
‘hol vézna roma a hegedűjét nyúzza.

Telve a nagyterem, ‘hol be se fér több ember.
Meglett férfiak kezükben telt pohárral
koccintgatnak nevetve egymással.
Benézek az ablakon:
mit gondolnak, kit látok ott?
A terem közepén apám, kezében telt pohár,
fején félrecsúszott kalappal
egy menyecskével csárdást jár.⁸⁵

Méregbe mártott tollal

Miskolctapolcán, 2009. augusztus 17-22-én,

írom e sorokat mostan.
Irodalmi táborban voltam,
hogy jól éreztem-e vajon
magamat, hogyan is mondjam?

Első ízben **Szántódon**
kaptam emeleti szállást,
holott tudták, hogy lábaim
nem bírják a lépcsőjárást.

Tavaly pedig **Szigligeten**
majd’ esküvel ígérték nekem
bőven akad jó hely, ezért
kényelmes lesz a szobám.

Mégis „eladták” a szobát,
rossz ágy jutott nekem,
fürdő és mosdó pedig
jó távol a folyosó végén!

Mint a szellem minden éjjel
folyosókon félhomályban
sétáltam, ha a fránya vágy,
erre készítetett a szükség!

Idén már Miskolctapolcán,
a szállással gond nem akadt,
inkább a szervezés körül
merült fel több gondom.

---

⁸⁵ Kitalált történet.

A kirándulásoknál, hosszú
sétáknál gondolni illene
a nem csak autóval, hanem
a gyalog közlekedőkre.

Mivel akik lemaradtak,
maradt nekik az erkélyről
a szép erdő látványa mellett
mélyeket szippantani
az üde friss levegőből.

Az idei irodalmi estéket
egy-egy prózaversben
megénekeltem, hogy mit
láttam jónak, s mi maradt
volna ki belőle, s ezzel
mindenki jó szájízzel
távozna az idei táborból:
Miskolctapolcáról.⁸⁶

Óh, te édes!

Balassagyarmat, 2009. április 4

Óh, mennyire szeretlek!
Szeretem kreol színedet,
szeretem kerek szemedet.
Ha meglátlak, kívánlak,
érezem bűvös illatodat,
teljes édes mivoltodat.

Oh, kérlek, légy az enyém
a gondolat is szép remény.
Amikor közelemben vagy
mámor önti el agyamat,
ne várass magadra sokáig
a ruhádból is kibont'lak.

Jöjj mellém édes, lassan
beteljesül a vágyam:
végre itt állsz előttem
csupaszon, fedetlenül.
Már semmi akadály, a
hogyan magamévá tegyelek:

---

⁸⁶ Röviden csak annyit, hogy ebben az évben nem volt jó szervezés, a közösség fele amíg elment saját autóval kirándulni, ott kuksolt az erkélyen és lemaradtak az esti szórakozásról.

Most azonnal megeszlek,
mert igazán szeretlek,
óh, Te kíváncsan finom és édes
MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!

Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél'füllel
hallottam, hogy Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!

Szegény poéta

Miskolctapolca, 2009. július 17-22

Kinek nincsen munkája,
kiürül a bukszája.
Csak dohánya marad neki,
mivel pipáját megtömheti.
Meggyújtja, és szívogatja,
a füstjét eregeti...
Pipa füstje gomolyog,
hideg-rideg szobájában
gomolygó füstkarikákat
elmerengve figyeli.
A sűrű dohány füstjétől
az agya kiürül.
Lassan jó az alkonyat,
a poétánk jövőjét
füstkarikák fölborítják.
Gondolkodik, mit tegyen?
Munkája-pénze nincsen.
(Hoppá!)
Jó ötlet villan agyába,
hogy verseit felkínálja,
gyorsan indul útjára.
De a költeményei
sem kiadójának,
se másnak nem kellenek,
a versei most is
árván, a fiókjában hevernek.
Ezennel elvégeztetett!
De mit tehet egyebet?
Már indulhat koldulni,
vagy akár kukát üríteni.
Dideregve ballag hát haza,
a fűtetlen szobájába,
ahol emberfia nem várja.
Lakása ajtajában
csak hűséges kutyája
és a macskája örömmel várja;

(ők is csak azért),
mert étket kérnek tőle,
s most azért dörgölődznek
oly' szorgalmasan hozzája!

Szeretlek, mert...⁸⁷

Saját rész:

Szeretlek, mert te voltál a mindenem,
Szeretlek, mert oly szerethető voltál,
Szeretlek, mert téged nem lehet feledni,
Szeretlek, mert tudom, te voltál az igazi.

Szeretlek, hiába kopogott sírodon a rög,
Szeretlek, te voltál legkedvesebb hozzám,
Szeretlek, most is, mintha itt lennél mellettem,
Szeretlek, úgyis, ha ezt senki meg nem érti!

Szeretlek, mert én megfogadtam neked,
Szeretlek, mert engem te úgy szeretted,
Szeretlek, még, ha hozzám hűtlen lettél,
Szeretlek, mert nekem jó Téged szeretni!
Szeretlek azért is, mert nem tudlak feledni!

Szigligeti napló

Készült az Irodalmi Alkotóházban:
Szigligeten, 2008. szeptember 8-14

Már korábban otthon csomagolok,
ismét Irodalmi Táborba indulok.
Tavaly Szántódon töltöttük időnket,
most meg Szigligetre készülődök'.

A nyár melegebb nem is lehetne,
de beborult az ég, útra kelve:
bús felhőből villámok cikáztak,
minden járó-keelő jól átázott.

Kelenföldre esőben indultunk,
csuromvizesen szálltunk vonatra,
– a tapolcai gyorsra.
Leülve, a fülkénk is beázott,
vizes falaktól a hideg kirázott.

---

⁸⁷ Lánccverset nyitotta: Peter F. Wolf - 2015-11-16, melynek részei az enyémeik látható a versben.

Szürke felhők közt a Balatonnál
merengve néztem szüleim házáat,
'hol éltek nyugdíjas éveiket,
mindig szeretettel vártak minket.

Haladt a gyorsvonat, majd kiderült,
és fenn az ég napsugárban fürdött.
Magasban a fecskék raja cikázva
készülődött hosszú vándorútjára.

A vonat ablakán kitekintettem,
csodás őszi tájban gyönyörködtem.
Megérkezve Szigligetre, az ódon
Alkotóházban lettünk elhelyezve.

Nekem a kastély vastag falai
mesélnek a híres elődeinkről,
kik valaha itt alkottak-pihentek,
és maguknak hírnevet szereztek.

Folyosókon meghatódva jártam,
nehogy emléküket megzavarjam.
Elődeink nyomdokán haladva
kortársaink rögzös útját járva
jöttem ide, Szigligetre,

hogy érzelmeinket-gondolatainkat
egymással kicserélve, agyunkat
csiszoljuk, oly' értéket alkossunk
az utánunk jövő nemzedékeknek,

hogy majdan a leszármazottaink
gyönyörködve alkotásainkban
ismerjék meg e kor történetét;
örömeinket és a súlyos időket.

Jó együtt lenni ismét Veletek,
de ami nekem mégsem tetszett,
– hogy miért? – elmondom most Nektek,
biztos vagyok benne: megértitek.

A kőkemény, dupla nyoszolyámon
fájós lábam nem tudott pihenni.
Otthon kényelmes helyen alszom,
ahol fáradtságom jól kipihenem.

Itt azonban a forgolódástól
éktelenkednek rajtam kék foltok,
pedig minden takarót és párnát
összeszedve, magam alá gyűrtem.

Író társammal Szigligeten

Reggeli az ebédlőben Attilával

Éberem rovom most e sorokat,
inkább fölkelek, mint hogy ágyamban
tovább szenvedjek, s nem kellemes
éjszaka keresni vécét a folyosókon.

Tanakodom azon: költő-elődeim közül
ki lehet az, aki ezt a szobát lakta?
Azon töröm kobakom, mi lehetett
oly' nagy bűnöm, hogy ez jutott

nekem osztályrészül?, mert bármilyen
nagyot vétkezhettem, azt remélem,
vétkem alól ezzel a büntetéssel
mindenképpen feloldozást nyertem.

Hajnalonként a nyitott ablakon
kakukkszót hallok, mellette a park
fenyőfái- és a készülő étel finom
ínycsiklandó illata a szobámba árad.

(Vigasztalásul az szolgál nekem,
mi lesz ma ebédre, én már érzem!)

Egyébként napjaink jól teltek
pihenéssel, balatoni fürdéssel,
minden esténként pedig egymás
gondolatainak kicserélésével.

Szigligetet tán' azért nevezték
a Balaton tó gyöngyszemének:
mert a falu erdők közé bújva
vár alatt épült, hegyek karéjában;

a táj szépségét az utókornak
a folyosókon festmények őrzik,
s az akkori idők értékeiről
nekünk költőóriások mesélnek.

Szép napokat hátrahagyva, lelkem
telve élménnyel, – fájón búcsúzom.
Bizton érzem: visszatérek még ide,
Balaton gyöngyszemére,
gyönyörű Szigligetre!

😊😊

Balatoni fürdés után, Attilával,
buszra várva

Esti foglalkozáson

Télbúcsúzó

2012. október 11

Nemsokára itt a tavasz,
úgy örülök, mint egy kamasz.

Előveszem rövid szoknyám,
abban járok künn az utcán,

jól esik a napsugárban
fürdőzni így hajnaltájban,
kezemben egy virágcsokor,
azzal köszöntött sógorom,

közeledik a nők napja,
köszönt minket fiúk hada,
kapunk csókot, virágcsokrot,
s örvendünk a bókjaiknak,

reménykedem, hogy sógorom
sem feledkezik meg rólam,
hoz ő nekem csokoládét,
habos-tortát, mézes teát;

itt a tavasz nemsokára,
március hó újholdjára,
harmatcseppek virradatkor...
kezemben egy virágcsokor,
kinézek az ablakomon
s fáj a szívem. jaj... de nagyon!

Vidám Óévbúcsúztató

2010. Szilveszter!

Nagy a zshivaj, örömtáncot lejtenek
csoportokba verődve a tinédzserek.
Óév van, utcákon a dob pereg,
vidám nótaszóval buliba sietnek.

Koccintgatni társaságban. jaj de jó!
Kinek jutna eszébe most a meló?
Mulasson ma minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon!

Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes;
a pohárban buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédés.

Hegedű húrját pengeti a primás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.
A babámat felkértem egy táncra,
hajnalban majd leülünk a lócára.

Bent hagytam a poharam, ne feledd el,
még egyet koccintni' kell a pezsgővel.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
kint az utcán csinos partnert keresek.

Együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!

Ne búsuljon senki, ma van Szilveszter,
itt van mindjárt a jövő év, hosszú lesz.
Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell végre elúzni a válságot!⁸⁸

IDŐMÉRTÉKES VERSEK

Eltörött...

2014. május 9

Igen, eltörött, de nem a hegedűm,
mint a dalban, hanem a lábam!
Megírom én versben, nevésetek engem...
Duna mentén jártam, eltörött a lábam.
Rég' nem járt arra még senki,
kétségbe-esetten csak ültem
én a csupasz földön!
Igaz, voltak fájdalmim, de valahogy kibírtam.
Fogom a telefont, hogy hívjak segítséget,
de azon csak üzenetet látok,
mert tölteni kellene.
Mit lehet most tenni,
talán csak várni kell?
Ülök a hideg földön, töröm a kobakom:
mért nincs az úton most forgalom?

---

⁸⁸ Ma 2016. augusztus 20-án írunk, de sajnos, senki nem találta ki, hogy kellene elúzni a válságot!

Miért? Miért? – kérdeném, de nincs kitől!
 Csak azért nem jár senki az úton,
 mert mindenki vagy otthon,
 vagy kirándul!
 Jóval később, arra jár egy ember.
 Huncutul felém mosolyog, tudja, ki vagyok!
 Felemel, leporol, majd leterít egy plédet,
 az árokpartra ültet.
 Előveszi mobilját, kér segítséget.
 Nemsokára jön a mentő, ők is ismerősök,
 nem csak most jártam úgy,
 hogy eltörött a lábam!
 Mentősök szakszerűn végig-tapogattak,
 majd elindultak velem az ismert helyre:
 Visegrádi- Gizella-telepre.
 Ismerős ott minden, úgy éreztem,
 már vártak rám, hiányoztam.
 Jött az orvos sleppjével,
 lábamra gipszből szobrot emeltek,
 aztán ágyba dugtak, ahol jól aludtam.
 Álmomban nem fájt a lábam,
 cigány-zenére keringőt jártam.
 Felébredve sok ismerős állt körül.
 Ők azok, amikor itt vagyok,
 velük vívok rómi-kártya csatákat.
 Most is azért keresnek csak,
 szót sem szólva, látom, a zsebből
 előhúznak egy csomag kártyát,
 már keverik is, kezdődhet
 a rómi-kártya-parti.
 Egy hét se telt el,
 lecserélték lábamról a gipszet.
 S én igyekeztem hamar
 kimenni a parkba.
 Szép tavaszi időben, már zöldellnek a fák,
 alattuk mindenütt sok virág...
 és a bokrok alatt ott vannak a cicák.
 Ők a park őrei, és díszei.
 Amikor ott vagyok, mindig követnek,
 mert jól ismernek, most is kísérgetnek.
 Időközben tizenkettőre szaporodtak,
 de most mind jóllaktak,
 étkezés után tele pocakkal mosakodnak!
 Visszafelé se maradtam egyedül,
 egész a kapuig hűséggel követtek.
 Nos, ezért szeretek én
 megpihenni a Gizella-telepen.⁸⁹

..*.*

⁸⁹ Távollétem félig-igaz története időmértékes versben elbeszélve.

Kérlek, ne nevessetek

Megjegyzés: 2014. január 28

Vessed el azt, mi csak lom,
de ne legyen mocskos alom.
Ha kinézek az ablakomon,
te jársz ott, mert én ott lakom.
Fűzfa sípot fújogatok én,
de most nem bújok el.

Szeretem ezt a zenét,
jó hallgatni, mert nagyon szép!
Rég' iskolába tanultam meg,
de el nem feledtem.

Ruhát szárított mamám,
megszárad majd talán.
Tűzifát hoztam ide, meleg lesz tőle a szoba.
Gondom ne legyen nagyon sok,
mert abba bele pusztulok.

Megjegyzem most nektek,
kik olvassátok ezt:
nem szabad-versem ez nekem,
hanem idő-mértékesnek készítettem,
mert én, annak szerettem volna alkotni.

Ezért most ezer bocsánat,
kérek tőletek bocsánatot,
mert a tartalom sem lesz összefüggő.
Próbálkozni jó, vigye el a Manó!

Olvastam Barackvirág versét,
abból leltem most ötletem...
Olvassátok el szeretettel
mondjátok meg, mit ér az én versem.
Már előre ezerszer megköszönöm,
ha ezzel fáradoztatok!⁹⁰

..*.*

LAKODALOM

2015. január 22

Esküvőre készül egy szép leány,
nyoszolyó lánya lesz fél világ.
Kozmetikus készíti orcáját
haját fényezik, fodrozzák.
Sóhajtvá könnyezik anyuka,
óh, ne sirasd, hagyd abba.

---

⁹⁰ Időmértékes vers, próba, szerencse

Örülj, mert leányod most boldog,
emlékszel-e még, neked milyen volt?
Nem csak ti készültök e nagy napra,
a fél utca vár a kalandra!

*

Menyasszony csipke-álom ruhája,
vőlegényé, mint korabeli huszáré,
zsebében csipke keszkenő,
piros rózsaszálat tűz mellé.

*

Leendő pár még külön áll egymástól,
majd a templomban találkoznak.
Épp most járt le a homokóra,
készülni kell sietve templomba...
udvarban vendégek sorfalat állnak,
hegedűjét prímás kezdi pengetni,
templomba leányát büszke apa vezeti.

*

Menyasszony fején hófehér koszorú ragyog
hosszú csipkefátyol kúszik utána,
kíséri koszorúslányok hada
égszínkéék fodros csipkeruhájuk,
mint réten pompáznak tarka virágok,
két oldalról a fátyolra vigyáznak.
Menyasszony édesanyja törli könnyét
összegyűltek szívében korabeli emlékek.

*

Megszólal a templomi orgona,
ünneplőbe öltözött menet halad előre,
apa átadja leányát a vőlegénynek,
ketten egymás mellé lépkednek.
Arcukon boldogság pírja ragyog,
szorosan egymáshoz simulnak,
már kezük összeér titokban.

*

Amikor a gyűrűt ujjukra húzzák,
boldog csókkal köszöntik egymást.
Lélekben már összetartoznak,
hűséget esküdtek egymásnak.
Ki tudná azt most megjósolni,
boldog párra milyen napok virradnak?
A homokóra pontosan számlálja a napokat,
kívánjuk nekik, hogy
boldogság kísérje útjukat.

.-*.*

LIMERICK-ek

1.) Csörög a telefon

2014. október 17

Volt egyszer egy hisztis nő, kiabál a mobilba!
Ne zaklass, ne zaklass, s mobilját lecsapja!
„Mondom még egyszer:
ne zaklass engem!”
A hívó némán áll... zaklatás?

⊗⊗

2.) Télen nyár – Abszurd

2015. január 11

Odaki sós hó esik, kinyílt az orgona
csámpás a menyasszony, nem lesz katona,
ruhája sáros lett
az most menő
ilyen az igazi modern esküvő!

⊗⊗

3.) Óh, Te Édes! – Humoros

2015. január 13

Mondd meg, hol találalak? – a hűtőben?
Ott nincs, de hallottam róla a hírekben.
azóta csak rólad álmodok’,
ruhából is kibontlak,
Te Édes lilaruhás, mogyorós tejsokoládé!⁹¹

⊗⊗

---

⁹¹ Van róla versem is, melyet az ihletett, hogy egy reggel a rádióban hallottam, hogy Svájcban csokoládé kiállítást rendeznek!

4.) Gólya és róka

2014. január 15

Fenn a nagykéményen egy gólya
odalenn a nagytóban meg róka
kirántották vacsorára
belőle lett habos torta
hamar elfeledték két nap múlva.

5.) Jancsi bácsi

2015. január 20

Vaskályhán kolbász fő fazékban
Jancsi bácsi húzogatja gatyában
talált benne valamit,
ja, az fő már odakint,
a tó felett nem látok szivárványt.

6/1.) A titok - hét felvonásban (Két változatban)

2015. január 26

Történt USA kórház sürgősségi részén
fájdalmasan jajgatva ront be a legény,
személyzet siet eléje.
Jaj, csak orvost kérek,
bajom csak titoktartással mondom!

Fájdalmában gyorsan kap hasához
jaj, kedves doktor segítsen rajtam!
Mi baja, mondhatja,
titkát megtartom!
Reszket a hasam – jajgatva mutatja.

Bajom az, remeg bennem egy vibrátor,
hirtelen belém bújt a... a... a lyukamon!
De kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Megígérem, de röntgenezni kell!

Nem kell! Elmegyek inkább, ha az is tudja...
megint hasához kap, majd elhallgat.
legyen röntgen, ha kell,
de kettőnk titka legyen!
Megvizsgálom, már kezdem!

Jaj, doktor úr, más bajom is van:
nincs biztosítóm, de pénzem van.
Hm... hajnalban...
csak egy telefon!
Kész, rendben, ez is megoldva!

Sebész kollégám mindjárt jön,
operációhoz kell, meg két nővér.
Nem, akkor ők is tudják,
az nem lehet titok!
Mozog a vibrátor, a hasához kap!

Jajgatva mondja: most már mindegy.
Kezdődik a munka, röntgenen látszik,
a bűnbak előkerül hamar.
Titkát mindenki fogadta,
de hányan tudják már, ki tudja?

6/2.) Titok - hét felvonásban (Röv.) - Napvilág, 2015. jan. 26.
Limerick: Humoros és abszurd! (ez kerül a kötetbe)

Történt (USA) kórház sürgősségi részén
jajgatva ront be a legény,
személyzet siet elé.
Jaj, orvost kérek,
bajom titoktartás mellett!

Fajdalmában hasához kap,
jaj, doktor segítsen rajtam!
Mi baj, mondhatja,
megtartom titkát!
Reszket a hasa, mutatja.

Bennem egy vibrátor remeg
belém bújik egyenesen a... lyukon!
Kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Ígérem, röntgen kell!

Nem kell, megtudják, megyek...
hasához kap, majd elhallgat...
Legyen röntgen, ha kell,
de kettőnk titka legyen!
Megvizsgálom, kezdem!

Jaj, doktor, más bajom is van:
nincs biztosítóm, csak pénzem.
Hm... hajnalban...
csak egy telefon,
kész, rendben, megoldva!

Sebész kolléga mindjárt jön,
operációhoz, meg két nővér...
Nem, akkor ők is tudják,
s az már nem titok!
Hasához kap, a vibrátor mozog...

Jajgat, nekem most már mindegy!
Rendben, minden látszik röntgenen,
a bűnbak előkerül hamar.
Nagy titkot mindenki megfogadta,
de hányan tudják, azt ki tudhatja?

6/2. Titok - hét felvonásban (Rövid)

Limerick: Humoros és abszurd!

Történt (USA) kórház sürgősségi részén
jajgatva ront be a legény,
személyzet siet elé.
Jaj, orvost kérek,
bajom titoktartás mellett!

Fajdalmában hasához kap,
jaj, doktor segítsen rajtam!
Mi baj, mondhatja,
megtartom titkát!
Reszket a hasa, mutatja.

Bennem egy vibrátor remeg
belém bújít egyenesen a... lyukon!
Kérem doktor,
senki meg ne tudja!
Ígérem, de röntgen kell!

Nem kell, megtudják, megyek...
hasához kap, majd elhallgat...
Legyen röntgen, ha kell,
de kettőnk titka legyen!
Megvizsgálom, kezdem!

Jaj, doktor, más bajom is van:
nincs biztosítóm, csak pénzem.
Hm... hajnalban...
csak egy telefon,
kész, rendben, megoldva!

Sebész kolléga mindjárt jön,
operációhoz, meg két nővér...
Nem, akkor ők is tudják,
s az már nem titok!
Hasához kap, a vibrátor mozog...

Jajgat, nekem most már mindegy!
Rendben, minden látszik röntgenen,
a bűnbak előkerül hamar.
Nagy titkot mindenki megfogadta,
de hányan tudják, azt ki tudhatja?

7.) Kórházban – 1. Nagy baj van!

Abszurd és vicces
1015. február 6

Nővér! WC-re kell mennem, de hova,
mert nagyon alacsony, ülőke sincs rajta!
Magasító az udvari boltba'
az vasárnap zárva,
hétfői viziten szóljon főorvosnak! (ha-ha-ha!)

Mi lesz addig, ha rám jön a szükség?
szombat van... ide folyik a zuhanyvíz!
Ez is főorvos gondja?
nővér vállát vonogatja!
Ha így marad, én is sz..jak pelenkába?

Magyarország jól teljesít! Most ez sikk!
Itt tart az ország, egészségügy jó vicc?
Személyzet teszi dolgát,
csak ahogy erővel bírják,
eredmény akkor lesz, ha betegek kihaltak?

8.) Kórházban 2. Két nap múlva

1015. február 8

Vasárnapra virradat, ügyeletes nővért
keresem, pedig ma még nincs hétfő.
Sajna', nem bírom tartani,
megyek haza taxival
otthon magasítón dolgom elvégzem.

Nővér mintha kicsit megijedt volna...
várjon, mi a teendő, tudta nyomban!
Percek alig múltak,
itt a magasító!
Menjek vele, másik fürdőre mutat.

Na, végre, szobámmal szemben, egy
fürdő wc-vel, nővér rátette a helyére,
ráadásul tiszta minden,
nem, mint elődje,
egy csoda! Ráültem! Micsoda gyönyör...

8.) Ez is a Kórházban 2. Másik változat!

Vasárnapra virradat, ügyeletes nővért
keresem, pedig ma még nincs hétfő.
Sajna', nem bírom tartani,
megyek haza taxival
ott magasítón, dolgom gyorsan végzem.

Talán mintha kicsit megijedtek volna.
Várjak, Mi a teendő, tudták azonnal:
néhány perc sem telt el
hozták a magasítót!
Menjek velük, egy fürdőt mutatnak.

Na, végre!, szobámmal szemben egy
fürdő wc-vel, rátették a helyére,
ráadásul tiszta minden,
nem, mint elődje...
Vannak csodák! Ráültem! Micsoda gyönyör!

9.) Kórházban, éjszaka 3

2015. február 10

Kinyitom a szemem, szobatárs ül mellettem...
pizsamában didereg, megfogja a kezemet,
aki eddig föl se kelt!
Mi a baj, kérdem?
Másik-szobában hangos kiabálás, figyelje!

Húha, a szobánk közt zár nélküli ajtó...
onnan jönnek félelmetes hangok...
mindent odahúzó,
mit közelben találok.
Mit tegyek? Megfogom a kezét.

Nagyon ijedt szobatársam, remeg.
Csengetek az éjjeli ügyeleteseknek!
A nővér hamar itt van,
bennünket vigasztal:
nagy fájdalmai vannak, azért ordít a beteg.

olyan súlyos, már fel se kel az ágyból
ne féljenek tőle, csak fájdalmában ordibál,
már halálán van, lehet,
a reggelt meg sem éri...
Ezzel a „**vígasszal**” jóéjszakát kíván.

Búcsú Gizella-teleptől

Limerick 30 felvonásban, 2015. június

- 1.) Igaz, ami igaz, nem búcsúzni, hanem
kezelésekre és pihenni jöttem ide
e gyönyörű helyre,
a Vén-Duna kanyarba, Gizella-
telepre, nem először, negyedszer!
- 2.) Hamarabb kell fájó szívvel búcsúzni,
nem maradok tovább, nem így képzeltem:
mostanára olyan, mintha
megváltozott volna minden.
Mint rejtvényt, nehezebb megfejteni.
- 3.) Évek óta itt kezeltek, jól éreztem magam,
ahol jól ismernek, örömmel jöttem.
Ki hitte volna mindazt, ami most rám várt,
megváltozott minden, mint a hazában,

4.) pedig azóta csak egy év telt el
azt, az én testem-szívem nem bírja el!
Személyzetből engem sokan
ismernek, mindig szeretettel
egymást köszöntöttük, amikor érkeztem.

5.) Másnap: most lát először az ügyeletes
nővér, de jobban tudja, mi fáj nekem.
Be kellene bekenni
neki a térdem, előírt
kenőcsökkel, de ez neki sehogy sem tetszik.

6.) Kinyilatkoztatta: kenegesse maga,
itt a kenőcs, majd takarja be egymaga.
Hajnalok hajnalán
felébreszt és, mondja:
a mossa le maga, „megcsináhasa!”

7.) Bajom: a kétoldali csípőficam,
gerinc-, két térdem bajai miatt nekem
hajolgatni nem lehet!
Fájdalmaim miatt kérem,
tegye meg, eddig a nővérek segítettek!

8.) Hangvétele miatt szökött magasra
vérnyomásom, reggel le kellett mondanom
a vízi-tornát, ami
nélkülözhetetlen!
Nővért kérem, közölje ezt a torna-tanárnővel!

9.) Az üzenet a gyógytornászhoz és
főorvos-asszonyhoz másként jutott el,
Imigyen: „a beteg
nem akar lemenni!”
Vizit előtt a főorvost a nővér félrevezette.

10.) Másnap is hajnalban ébresztett,
mert tőlük nem kapok segítséget,
órák későbbre felhúztam,
ma ne késsek le vízi-tornáról.
Ezért nem értettem, miért ébresztett fel.

11.) Utána mentem: hogy segít-e nekem?
Én naiv, azt hittem, azért ébresztett fel.
Haragos válasza:
„maga is megcsináhasa!”
Utánam szólt: lábára a „fáslit” se teszem fel!

12.) Sejtettem: köszönöm, de magam
megtenni nem tudom. Hatása bejött,
mert a vérnyomás
felment magasra,
és minden elázott a fürdőszobában.

13.) Nekem mindentől elment a kedvem,
eddig nagyon kedvelt Gizella-teleptől is.
Vérnyomásom naponta
többször kétszázig ugrott,
míg otthon tette csak holdtöltekor.

14.) Miért történhet ilyen az országban,
kórházban bárhol ezerkilencszáz-tizenötben?
Itt kaptam kezeléseket negyedik
éve Gizella-telepi intézetben,
eddig megkaptam a kellő kezeléseket-segítséget.

15.) Hazamegyek, nem bírom tovább! Viziten
főorvos asszonyt kértem, hallgasson meg.
Bejött hozzám, estefelé,
elmondtam mik történnek.
Jókor jött be szobatársam, aki nyilatkozott:

16.) Nem úgy van az, ahogy a nővérek őt
tájékoztatták. „Nővéreket nehéz kapni” de
nekünk nem vigasz. Talán
mégis, figyelmüket felhívta:
mert aki ide jön, előírt terápiát meg kell kapja!

17.) Igaz, korábban mindig orvos vett fel,
aki a bizonylatok alapján feljegyezte, kinek mire
van szüksége a bajaira,
Eddig nem történt
ilyen, most találkoztam ilyen rosszindulattal.

18.) 2012-ben súlyos mozgássérültnek
nyilvánítottak, erről rtg. fölvételt átadtam.
Bizonylatok alapján akkor
felülvizsgálatra se hívtak.
Ki hiheti azt, hogy bajaimból felgyógyultam?

19.) Ezért meg nem értem, hogy most, 2015-ben
miért változott meg minden ott, Gizella-telepen
ráadásul fizetős helyen,
ahol eddig gyógykezelték
minden vita nélkül történt, ezt nehéz elhinnem!

20.) Miért van, hogy most mindig, minden napra
kitalálnak valamit, nem sokat ért, hogy beszéltem
a főorvos asszonnyal, mert az
előírt kezeléseket és segítséget
utána se kaptam meg: „maga meg tudja csinányi!”

21.) Beteg szoba-társakkal köztünk vita sosem volt eddig, sem a türelmes nővérekkel, mert tették, ők és mi is a dolgunkat, ahogy illendő.
Aztán mi történt (2015.07.25) csütörtökön?

22.) Este nézte a tévét szobatársam, addig én, a társalgóban ismerőseimmel römiztem.
Ügyeletes nővér értem jött,
behívott, menjek be, mert előírás szerint kezelni szeretné a térdeimet!

23.) Örömmel fogadtam. Végre tudja, hogy ez a dolga? A szobában az ágy szélére leültem.
Jutott az eszembe,
megkérdeztem tőle:
reggel letisztítja? Mert én nem tudok hajolni.

24.) Azt nem: „maga is meg tudja csinányi!”
Köszönöm, akkor nem kérem, sajnos, állapotom végett, én képtelen vagyok megtenni!
Ezért újra visszamentem a társalgóba, römizni.

25.) Eddig sem tetszett nekik, hogy a társaságban jól érzem magam. Egész nap nem lehet feküdni, más bajom van nekem,
nem vagyok fekvőbeteg.
Befejezve a rómi-partit, időben visszatértem.

26.) Lábujjhegyen mentem, szobatársam még tévét nézett, míg a film tartott. Vérnyomást megmértem, majd ágyba bújtam,
fejemre lepedőt húztam;
meleg volt, a fenyőillatú levegőn jól aludtam.

27.) Sajnos, a gondoknak még nincs vége.
Reggel felébredve, szobatársam elmondta, mire kérte őt a nővér:
„Mondja a főorvosnak,
hogy őt zavarom, amikor visszatérek s társalgóból.”

28.) Nem tudhatja, hogy mi korábban megegyeztünk, és jól kijövünk egymással. Miért lehet az jó neki, hogy buta módra minket összeveszítsen?
S milyen az a nővér, akinek ilyenek jutnak eszébe?

29.) Szobatársam ideje lejárt, döntöttem, nem maradok tovább, megrendeltem telefonon a visszautazást.
Fizetős helyen miért kell mindezt eltűrnöm?
Állapotom sokat romlott, jobb lábamra már alig állok!

30.) Kedves ismerősökkel találkoztam most is, akik
felismertek, és délutánonként még römi-partit vívtunk.
Hús parkban cicákat etettem
illatos fenyőfák alatt.
Isten veled Gizella-telep, mikor látlak újra, nem tudom!

* VÉGE *

A kötet befejezéséül fogadják szeretettel:

Életrajz – versben

2015. június 4

Régen lettem ember, a múlt évszázadban születtem.

Mert születtem, életemben voltam egyszer-kétszer
boldog is, ha körülvettek szeretteim, vezettek életem
göröngyös útjain...

Magamban maradtam égiekre támaszkodva, fiatalon.

Szerettem élni, de nehéz és kemény az élet.

Sokszor kellett temetni szeretteimet.

Előbb kedves szüleimet, majd a testvéreket,
akik követték előbb a szülőket, majd egymás után sorban,
végül engem itt hagytak, egyedül gyermekeimmel.

A beborult Ég alatt magam maradtam felnőtt a családban.

Jöttek zordon idők, kevesebbszer kellemesek.

Szeretetet, értékét igyekeztem sugározni
minden élőlénynek a szép csillagos-ég alatt.

Ha tetteim tetszenek, úgy örvend a lelkem, szép napokat élve.
Szeretet mellett minden kedves embernek, gyűjtök novellákat, verseket.

Mindenkinek mosolyogva csokorban nyújtom át ajándékul,
kérve az igazságos-jóságos Isten szerető áldását,
szeretettel:

2005